Bărbați de gheață

Helen Mittermeyer

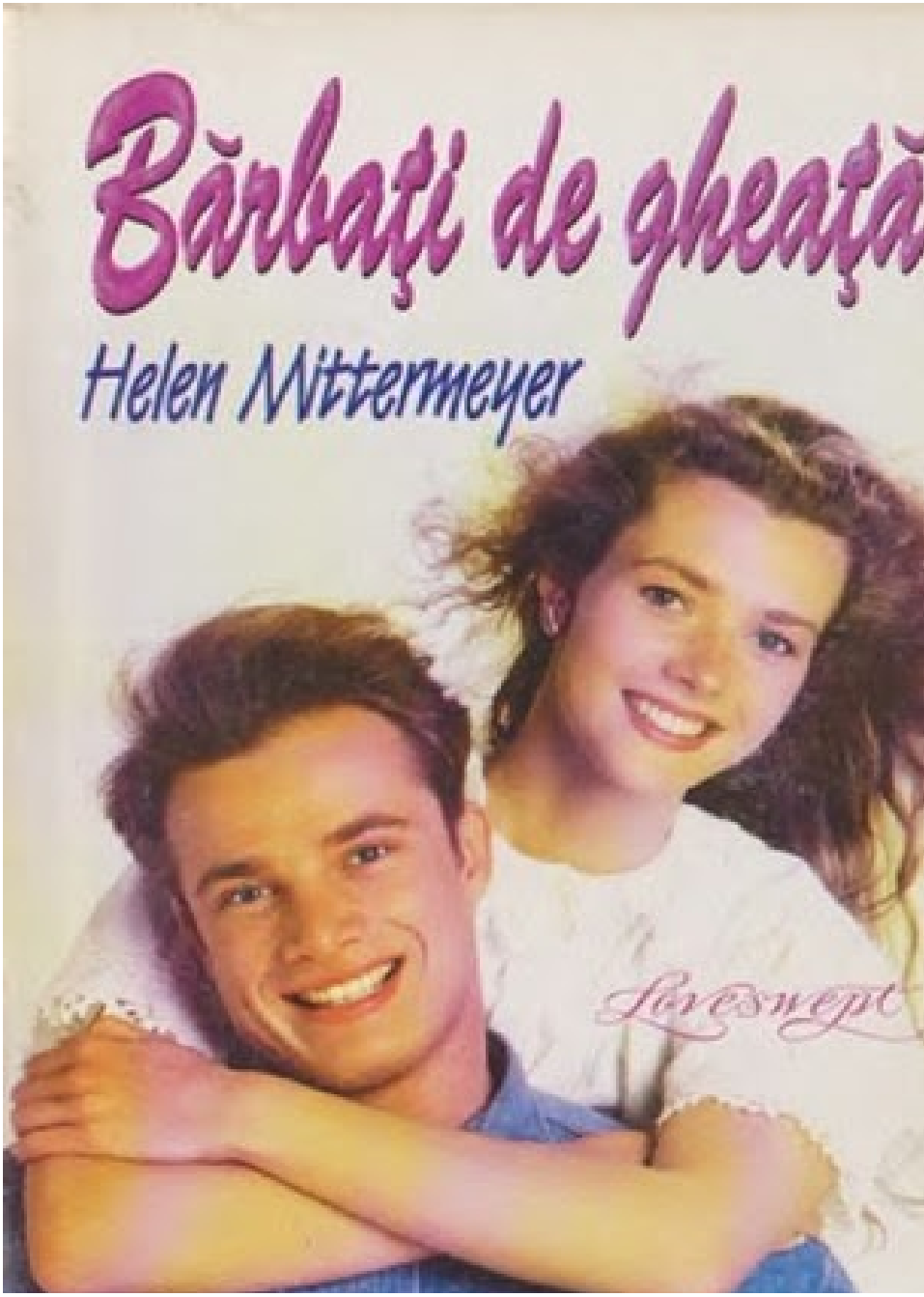

HELEN MITTERMEYER

BĂRBAŢI DE GHEAŢĂ

Men of Ice by Helen Mittermeyer

Traducere de Mihaela Cosac

ISBN 973 – 95057 – 2 – 5

Editura: Miron

CAPITOLUL 1

Cu un soare ce strălucea anemic, primăvara se lupta din greu să lase în urmă iarna friguroasă. Bărbatul care se apropia de maşina de curse, era pătruns de gerul aspru, normal pentru luna martie, în Michigan. Avea figura de gheaţă pentru că mulţi ani îşi riscase viaţa fiind la un pas de moarte.

Beryl Kenmore, căruia lumea îi spunea Bear, nu dorea să meargă pe o pistă izolată, în afara Detroit-ului. Gunder Bailey, cel mai bun mecanic şi cel mai vechi prieten al său, l-a convins să zboare la Michigan, să asiste la testarea unei noi maşini de curse. Scoaterea ei pe piaţă era foarte costisitoare. De obicei, *Kenmore Motors,* compania lui, îşi încerca norocul cu lucruri neobişnuite fără ca Bear să fie un tip nesăbuit. Câţiva oameni lucrau la

pista de curse. Bear a recunoscut printre ei ingineri şi proprietari ai altor companii. S-a întors spre maşină, sperând să nu fie văzut, dar un râs cristalin i-a atras atenţia.

Lângă proprietarul unei companii japoneze, era o femeie înaltă, blondă, foarte frumoasă. Lumina soarelui dădea părului ei reflexe platinate, ce se transformau într-un foc strălucitor. Bear văzuse în viaţa lui, multe femei atrăgătoare, tinere şi bătrâne, brunete şi blonde, dar aceasta era uluitoare şi sexy. Muşchii care-i acopereau picioarele lungi o făceau să fie puternică, dar şi delicată în acelaşi timp. Schimbându-şi direcţia ca s-o poată întâlni, a auzit-o spunându-i bărbatului cu care discuta că merge până la birou şi se întoarce, apoi s-a urcat într-o maşină şi a plecat. Bear a avut un sentiment ciudat, de singurătate: ca atunci când pierzi ceva de valoare. De ce oare, această blondă avea o putere atât de mare asupra lui? Întotdeauna i-a plăcut ca femeile să facă parte din viaţa lui dar aceasta trezise în el senzaţii noi, excitante. Îi era imposibil să şi-o scoată din minte, aşa că s-a concentrat la cursă. Maşina cu roţile alunecoase, scânteia în soare, asemeni unui rechin negru.

— Ce părere ai Bear? a întrebat Gunder. Grozavă, nu?

— Arată bine, a aprobat Bear. A studiat linia aerodinamică a maşinii, amintindu-şi de caracteristicile tehnice, pe care le citise când fusese invitat la testele de conducere. Putea fi o maşină formidabilă, dacă ar fi corespuns tuturor cerinţelor proiectantului ei, Phineas Noble. Păcat că acesta murise înainte de terminarea prototipului. Bear şi-a plimbat, privirea peste ea. Deşi era nemişcată, îi putea auzi motorul mergând. Era o frumuseţe. Trebuia s-o conducă, deci, trebuia s-o cumpere numai pentru el. Amintindu-şi de cursele de maşini a atins mânerul portierei.

— Bear, a spus repede Gunder, proprietarul nu permite s-o atingi şi i-a arătat ce era scris pe ea: *Nu atingeţi*! Surprins de exclamaţia lui Gunder, Bear s-a întors, însă, prea târziu. Brusc, o femeie l-a împins. El a încercat să-şi menţină echilibrul şi a prins-o de mână. Încercând să se elibereze ea a căzut pe pământ peste Bear.

— Ce naiba? a mormăit el. O mulţime de cârlionţi de păr blond i-au inundat faţa, răspândind un miros puternic de Channel 5.

— Acolo scrie, să n-o atingi! a spus blonda arătând spre maşină.

Deci, blonda s-a întors! şi-a spus Bear. Era mult mai frumoasă de aproape. Ştia chiar şi cine era ea: Kristen Patricia Noble, nepoata lui Phineas Noble şi proprietara maşinii „Rechinul negru". Suplă, cu ochii ispititori, avea părul mătăsos, ridicat în vârful capului, răspândind în jur raze aurii. Cum s-ar simţi dacă, această mare strălucitoare i-ar mângâia faţa? Inconştient, pentru a-i cerceta chipul, Bear şi-a ridicat mâinile şi i-a strâns mijlocul mic, trăgând-o mai aproape.

— Dă-mi drumul, domnule Kenmore.

— Kip îl cunoştea, dar nu se aşteptase să fie aşa de impunător, cu ochii albaştri ca noaptea şi părul negru, răspândind în jurul său atâta putere masculină. Supărată şi stânjenită, pentru că lumea se adunase în jurul lor, a încercat să-l împingă. El a strâns-o mai tare şi i-a zâmbit.

— Stai incomod?

— Aş vrea să mă ridic. Când a încercat încă o dată să se elibereze, i-a lovit trupul cu partea de jos a trupului ei, moment în care Bear a închis ochii de plăcere.

— Eşti o doamnă frumoasă, Kristen Patricia Noble, i-a şoptit el. Kip s-a rostogolit pe o parte, atingându-l cu şoldul şi ignorând geamătul lui sexy. Apoi s-a ridicat şi i-a spus:

— Maşina aceea este a mea. Să n-o mai atingi. Bear s-a sculat şi el încet, scuturându-şi hainele şi a murmurat:

— O doamnă foarte fină şi totuşi o luptătoare. Kip a ridicat un pumn ameninţător:

— Destul ca să-ţi ţină piept.

— Sunt sigur. Zâmbetul lui a cutremurat-o.

— Nu aştept de două ori.

— Înţeleg. De ce se simţea ca şi cum ar fi mers pe un nisip încins?

— Şi acum despre maşină…

— Cine testează azi maşina?

— Eu.

— Ce? Uimirea lui i-a dat o satisfacţie deosebită.

— Te simţi cumva dat la o parte, domnule Kenmore?

— Nu asta ai făcut puţin mai înainte?

— Fii atent, s-ar putea s-o fac din nou, i-a spus ea peste umăr.

— Eşti liberă să faci ce vrei.

— Hei, Bear, a mormăit Gunder, ce se întâmplă? Am crezut că n-o cunoşti pe domnişoara Noble.

— O cunosc.

— Adică? Bear s-a întors spre prietenul său:

— Nimic, am descoperit ceva foarte valoros.

— Maşina?

— Femeia, a spus Bear fixând-o pe Kristen Patricia Noble, care după ce şi-a pus un costum bej special pentru curse, mănuşi şi cască, s-a îndreptat spre maşină.

— Dă-mi un costum, Gunder. Ştii mărimea. Bear a prins mănuşile şi casca, grăbindu-se, deoarece Kip era deja pe locul şoferului.

— N-ai auzit-o? i-a mormăit Gunder împingându-i un costum. Maşina ei…

— Ştiu. E liberă pista aia îngheţată?

— Cred că da, i-a răspuns Gunder după ce a aruncat o privire. Pare lunecoasă şi dificilă mai ales spre sfârşitul ei.

— Aşa cred şi eu. Mişcându-se repede, Bear a ocolit

maşina şi a sărit în ea pe locul copilotului.

— Ieşi afară, a strigat Kip, strângând volanul cu mâinile tremurânde. Fir-ar să fie, acest Kenmore lua tot oxigenul din maşină şi nici nu dorea s-o critice cum conduce.

— Nu, tu conduci şi eu mă uit, a spus ei prinzându-şi centura de siguranţă. Dă-i drumul Kristen Patricia Noble. Chiar şi în costumul acela voluminos arăta devastator, şi-a spus Bear, nereuşind să-şi ia ochii de la ea. Avea putere şi era deşteaptă. Şi-a amintit că a citit un articol despre ea, după ce i-a murit unchiul. Îşi luase doctoratul *la Maxwell School* de la *Syracuse University*, iar unchiul ei o iniţiase în tot felul de afaceri. La moartea lui, a preluat comanda acestora.

Articolul menţiona că îi plăcea să lucreze mai mult la compania de textile, dar nu spunea nimic de frumuseţea ei.

— Mă numesc Kip, a spus printre dinţi.

— Strânge din fălci şi mută-te.

— Nu-mi da ordine.

— Eşti la fel de încăpăţânată ca şi unchiul tău.

— Unchiul meu a fost un geniu şi un om minunat.

— Dar încăpăţânat. Ea a zâmbit. Şi a pornit motorul. A îndreptat maşina spre marginea pistei. De ce a apărut drăguţul de Bear Kenmore pe pistă, după ce iniţial refuzase invitaţia ei? El nu mai participa la curse. Ce voia?

Dintr-odată mâinile i-au transpirat şi au strâns mai tare volanul. Fir-ar să fie! De ce era nervoasă? Avea senzaţia că-i smulge cineva dinţii. Şi doar conducea de atâta timp. După ce maşina a prins puteri, Kip a oprit-o la start, aşteptând semnalul fanionului. În clipa când acesta a coborât, în acelaşi timp piciorul drept a apăsat acceleraţia, iar celălalt s-a ridicat de pe ambreiaj. Maşina a sărit brusc, plină de energie, derapând pe suprafaţa tare şi lucioasă.

Bear a înţepenit, dar n-a scos o vorbă. Niciodată nu mai fusese copilot şi nu mai colaborase niciodată cu o

femeie care-l atrăgea ca un magnet. A tras aer în piept, s-a lăsat pe spate şi s-a concentrat foarte tare, atât la drum cât şi la pilot.

Prima tură a fost uşoară. El o urmărea cum frâna ritmic la intrarea în curbă apoi apăsa pe acceleraţie împingând maşina puternic în faţă. Cineva o învăţase foarte bine cum să conducă o maşină de curse. În linie dreaptă, Bear s-a concentrat asupra volanului şi motorului, care funcţionau foarte bine împreună.

La fiecare tură, din cauza vitezei, cauciucurile scârţâiau, caroseria vibra iar pământul tremura. Kip zâmbea din ce în ce mai sigură, atât pe ea cât şi pe maşină.

Şi Bear zâmbea, pentru că niciodată nu se simţise mai bine pe post de pasager într-o cursă şi era mulţumit că se încăpăţânase să meargă alături de Kip. Deşi avea o figură delicată, era puternică şi hotărâtă putând să ţină sub control forţa din mâinile ei.

Urechile lui, care erau atente la fiecare mişcare, au sesizat un scârţâit ciudat.

— Ce dracu' …? Vocea i-a fost acoperită de zgomotul motorului.

Kip a simţit maşina lunecând şi, surprinsă, n-a reacţionat pe moment, apoi a încercat s-o redreseze. Ce s-a întâmplat? De ce? Nu avea timp să analizeze situaţia, cel puţin nu la viteza cu care mergea. Trupul i-a fost inundat de o sudoare rece dar şi-a încleştat dinţii şi cu privirea aţintită asupra cursei a căutat o portiţă de scăpare în cazul că…

— Maşina, a spus Kip încet.

— Ştiu, a strigat el, ţine-o bine şi dacă sare te ajut. Toate eforturile lui Kip de a încetini erau în zadar, intrau în curbe prea repede. Tremurând datorită forţei centrifuge, maşina era împinsă spre zid. Bear a apucat volanul luptându-se împreună cu Kip.

— Vom reuşi, i-a spus printre dinţi, deşi ştia că ea nu-l putea auzi.

Kip era udă leoarcă. Vor muri! Avea în faţa ochilor imaginea zidului apropiindu-se. Dacă n-ar fi fost mâinile puternice ale lui Bear la următoarea tură ar fi intrat. În el. Bear a zărit o câmpie cu ronduri de flori şi iarbă, după care o zonă de pământ tare. Era singura lor şansă.

— O să trecem peste, i-a şoptit el.

— Da, a spus Kip, ca şi cum l-ar fi auzit. Patru mâini au îndreptat volanul spre poteca dintre flori. Maşina a brăzdat pajiştea apoi a aterizat într-un şanţ făcut în pământul tare.

— Frânează! i-a spus Bear şi Kip a apăsat piciorul.

— Nu aşa tare! Când a frânat din nou, au plonjat într-o mare de noroi şi gheaţă, maşina s-a răsucit iar motorul a început să huruie ca o fiară înfuriată.

— Accelerează! a strigat Bear. S-a legănat, au alunecat apoi s-a înclinat într-un uruit îngrozitor. Vibrând, maşina a derapat, după care s-a oprit iar corpurile lor s-au lovit de scaune. Linişte. Bear s-a scuturat, forţându-şi capul să se limpezească şi să recepţioneze zgomotul sirenelor care ajungeau până la el. A oprit repede motorul şi a desfăcut centurile de siguranţă. După ce a deschis portiera, a ridicat-o pe Kip pe genunchii lui şi s-a rostogolit afară cu ea în braţe.

— Pot… să… merg, a spus ameţită.

— Trebuie să ne târâm, i-a spus el trăgând-o pe pământul rece şi tare, departe de

Maşină.

— Va exploda?

— Sper că nu, a mormăit fără să simtă durerea pricinuită de pietrele care-i sfâşiaseră costumul. Ca la un semnal, sunetul sirenelor, scârţâitul frânelor, tropăiturile oamenilor ce se apropiau au pătruns în liniştea ce-i înconjura, într-un vârtej demenţial. Dintr-odată, după ce au

îngrădit zona, oamenii s-au apropiat şi au stins focul ce izbucnise în maşină. I-au scuturat şi le-au spus să stea liniştiţi.

— Ia-o naibii de-aici, Gunder, a putut Bear să spună când prietenul lui s-a apropiat.

— E-n regulă, Bear, Situaţia e sub control. Bear s-a uitat spre femeia care zăcea lângă el.

— Eşti un şofer grozav.

— Şi tu. A încercat să se ridice dar Gunder nu i-a permis.

— Hei, Gunder, ştii că nu sunt rănit. Lasă-mă să mă ridic.

— Nu suntem doctori niciunul dintre noi, aşa că vei merge la spital. Şi dacă nu stai liniştit s-ar putea să-ţi aranjez falca. Bear a auzit-o pe Kip râzând şi s-a întors spre ea. Râsul ei era ca o apă cristalină care curge printre pietre. A simţit pe spate un fior.

— Mergi şi tu.

— Da, dar eu nu trebuie să fiu ţinută în frâu, l-a înfruntat privind spre maşină. Ce s-a întâmplat?

— Gunder ne va spune în scurt timp dacă-l laşi să cerceteze maşina.

După ce a tras aer adânc în piept, uitându-se spre el, Kip a încuviinţat.

— Vin să vă iau de la spital, a spus Gunder îndepărtându-se. Hei, opriţi-vă, nu atingeţi nimic! a strigat la grupul de bărbaţi ce înconjuraseră maşina. Când unul din mecanicii lui Kip a încercat să protesteze, ea i-a strigat:

— Lasă-l Marty, e Gunder Bailey. Bărbatul a înţeles şi s-a dat la o parte.

— Sunteţi gata, doamnă? a întrebat-o un asistent care venise s-o sprijine.

Ea a aprobat şi a fost aşezată pe o banchetă.

— Pe mine nu mă ridicaţi? le-a spus Bear celor trei asistenţi din apropiere.

— Sigur, domnule, a spus unul liniştit. După câteva minute era alături de Kip.

Întrebările asistenţi lor nu i-au abătut atenţia de la Kip. Era binecunoscută, plină de graţii şi cu un aer regesc dar şi pământean. Îl intrigase că trebuia să stea departe de ea. Pe vremea când participase la curse, nu avea timp de relaţii serioase cu femeile, îi convenea să se distreze cu prietenii, să ducă o viaţă simplă, fără complicaţii.

Îi plăcea aşa şi nu voia să se schimbe dar dacă Kip i-ar modifica stilul de viaţă? Gândul acesta l-a făcut să tresară.

— Ce este, domnule? Vă doare ceva? Kip s-a întors spre el îngrijorată.

— Crezi că ai fost rănit, Bear? Era prima oară când îi spunea pe nume.

— Nu, mă simt bine. Apoi, tot drumul n-au mai spus nimic.

Camera de urgenţă a spitalului era plină, aşa că a durat destul de mult până când un doctor i-a consultat şi a constatat că aveau numai răni superficiale.

Bear îşi încheia cămaşa când a simţit că cineva a intrat în încăpere.

— Mă întreb dacă vrei să mergi cu taxiul meu, a spus Kip. S-a întors repede şi a privit-o. A avut impresia că se legăna; era oare efectul şocului prin care trecuse?

A încercat să se ridice dar era cât pe ce să alunece din pat.

— Vrei să te arunci de-acolo? Râsul ei i-a preschimbat sângele în apă, iar genunchii i s-a înmuiat.

— Lasă-mă să te invit la cină, a spus el. L-a privit uimită.

— E abia ora 13,00.

— Adevărat, dar aş vrea să vorbim de maşină… dacă

vrei s-o vinzi companiei *Kenmore Motors*. Voia s-o mai vadă, aşa că, avea nevoie de un motiv şi maşina era unul plauzibil; Kip şi-a înăbuşit un suspin. Afaceri. Îşi simţise inima bătând puternic la invitaţia lui. Din câte auzise, Bear prindea femeile aşa cum balena ucigaşă prindea peştii, deci, era mai bine să treacă la afaceri.

— Cred că am mai mult noroc cu companiile mici…

— Ştiu, sau cu piaţa străină. Bear şi-a închis şi ultimul nasture la cămaşă şi s-a aşezat. Ea s-a întors să plece dar s-a speriat de mâna lui care a forţat-o să mai rămână.

— Întotdeauna după o lovitură am ameţeli, a spus el.

— Eu nu vreau să mă obişnuiesc cu asta, a zâmbit ea.

— Nici nu trebuie. Întâi vreau să te văd într-un loc liniştit, apoi, dacă vrei, putem vorbi sau te odihneşti şi ne vedem mai târziu.

— Mulţumesc, dar mă simt bine aşa că putem să vorbim în maşină.

— Eşti în stare? Ar fi vrut s-o strângă în braţe şi să aibă grijă de ea. Kip i-a întâlnit privirea şi n-a mai putut să se uite în altă parte.

— Da, sunt, şi unchiul meu a ştiut asta. Bear Kenmore avea un efect sălbatic aspra ei.

— Te-a învăţat şi cum s-o conduci cu atâta stăpânire de sine?

— Asta am învăţat singură, a râs ea. Am impresia că n-ai mai fost învins de o femeie până acum, nu-i aşa?

— Nu-mi amintesc, i-a răspuns Bear zâmbind şi gândindu-se cât era de fermecătoare. Râsul lui Kip a răsunat până în hol, făcându-l să zâmbească pe asistentul care trecea întâmplător pe acolo. Bear avea nevoie de un stimulent ca să-şi revină aşa că şi-a scuturat repede capul să alunge starea de febra care-l cuprinsese.

— Eşti gata? l-a întrebat. Mi-ar plăcea să fac o baie în cadă.

— Eu un duş, a spus el, refuzând să şi-o imagineze învăluită în valuri de spumă.

— Hai să mergem.

— Vino la mine acasă să-ţi arăt pisica mea Clancy şi pe puiul ei Dyna.

— Ai pus unei pisici numele Clancy?

— Da, iar Dyna este prescurtarea de la Dinamită. A prins-o de braţ şi a condus-o spre ieşire. Vino şi o să le cunoşti.

— A spus păianjenul, muști. Ăsta e un plan nou să mă zăpăceşti.

El s-a oprit pe holul spitalului şi i-a prins mâinile.

— Uite, îţi promit că vreau să-ţi arăt animalele mele şi după aceea vorbim sau ne despărţim. Cum vrei tu.

— Cum de ţi-ai adus animalele în Michigan, când casa ta este în New York?

— Am un avion particular şi lor le place să călătorească.

— De ce oare am senzaţia că ori eşti un mincinos desăvârşit, ori sunt atrasă de oglinda magică?

— Spun adevărul, trebuie să fii Alice. El i-a deschis uşa, apoi a fluierat după un taxi care tocmai se eliberase.

— Deci unde mergem, la tine sau la mine? Ea a ezitat un moment, după care a spus:

— Trebuie să văd neapărat pisicile acelea nemaipomenite.

Bear a zâmbit şi i-a dat adresa şoferului. Tot drumul au tăcut şi au privit pe fereastră, evitând să se uite unul la celălalt. Kip nu-şi mai auzea respiraţia în timp ce Bear era sigur că ea învăluise toată maşina într-o ceaţă minunată.

Taxiul a oprit în faţa unei case frumoase, aşezată în centrul unui grup de mai multe case curate.

— E drăguţă, a spus Kip în timp ce Bear plătea taxiul.

— Şi eu cred. Intrăm? Au urcat împreună cinci trepte late de ciment până la uşa din faţă ornată de ambele părţi

cu ferestre de sticlă.

Bear a descuiat prima uşă, uşa de aerisire şi au intrat într-un foaier lung. Kip a înţepenit când un câine imens a apărut direct în faţa ei.

— Doamne! a strigat ea ferindu-se de un eventual atac. Nu mai văzuse vreodată un câine ca acesta. Ce mânca, oare? Oameni? Panica a luat locul raţiunii…

— Stai jos, Dyna! i-a comandat Bear.

— Dyna, a spus Kip şi câinele care stătea culca pe podea a început să dea din coadă, frumos.

— Ai spus că e un pisoi.

— Nu, tu ai spus. Eu am spus că Dyna este puiul pisicii mele şi aşa este. Într-o zi, când mă plimbam cu Clancy prin Central Park, ea l-a găsit în lac aproape îngheţat. Nu ştiu dacă fusese împins acolo de un om sau de alţi câini. L-am adus acasă şi pisica l-a spălat şi l-a încălzit. De atunci Dyna crede că pisica e mama ei şi doarme în acelaşi coş cu ea. Trebuie să cumpăr nişte coşuri mai mari, pentru că n-o pot dezobişnui.

— Glumeşti. Kip a privit pisica alb cu negru care venea din spatele casei cu coada ridicată. S-a frecat de câinele uriaş, apoi a sărit în braţele lui Bear.

— Mama şi copilul, a spus alintând încet pisica.

— Îţi place „Crezi sau nu?” a lui Ripley? Bear Kenmore era nebun dar şi sensibil.

Chiar dacă ar fi simţit ceva împotriva lui, acest sentiment ar fi dispărut imediat ce l-ar fi văzut în compania animalelor sale. Era bun şi asta o răscolea.

— Din câte am auzit, a spus el punând pisica pe podea, nu este neobişnuit ca o pisică să adopte un câine. Kip a observat cât de blând se purta cu animalele. Ea nu le agrea dar, datorită animalelor se simţea de Bear într-un fel pe care nu-l putea explica.

— Ţi-e frică de animale?

— Nu, dar nu prea ştiu multe lucruri despre ele.

Pisica a mers spre câine, apoi s-a întins pe labele lui din spate.

— Sunt fascinante. Ce fel de câine este Dyna?

— Marele Pyrenees. Dacă vrei, le pot duce în altă cameră ca să nu te deranjeze.

— Nu mă deranjează. Pot să folosesc baia?

— Bineînţeles, pe aici. A condus-o pe scări până la etajul doi, unde i-a arătat o uşă.

— Acesta este apartamentul pentru oaspeţi. Fă-te comodă şi fă un duş. Dacă ai nevoie de mine, mă întorc. Apoi a ieşit pe o altă uşă din fundul holului.

Ea a încuviinţat şi a intrat în apartamentul spaţios. Era decorat în crem şi auriu şi compus dintr-un dormitor, o cameră de zi şi o baie. Simţindu-se murdară, voia să facă neapărat un duş deşi nu avea lucruri curate cu care să se schimbe.

Şi-a scos hainele şi le-a agăţat de suportul pentru prosoape, sperând ca aburii să le facă mai puţin şifonate. După ce s-a spălat cu săpun şi şampon s-a şters cu prosopul, şi-a uscat părul, şi-a refăcut machiajul şi a intrat în camera de zi, când a sunat telefonul. A aşteptat ca Bear să vină şi să răspundă, apoi a ridicat ea receptorul.

— Alo?

— Alo? Aici Dolph Wakefield, Bear este acolo?

Era oare Dolph Wakefield actorul de film? s-a întrebat.

— Da, dar cred că face duş. Puteţi transmite mesajul prin mine.

— Da. Spuneţi-i că cina este aranjată. Diseară suntem cu toţii la New York: Piers.

Damiene şi eu. Abia aşteptăm să-l vedem. Ştie unde să mă găsească dacă e vreo problemă. Pot să vă întreb cum vă numiţi?

— Da, sunt Kip Noble.

— Îmi pare bine, Kip Noble.

— Îmi pare bine, Dolph Wakefield. A închis, apoi a părăsit apartamentul de oaspeţi şi s-a îndreptat spre apartamentul lui Bear. A bătut de două ori la uşă şi pentru că nu i-a răspuns nimeni, a intrat. Camera era goală, dar au impresionat-o mobila şi decoraţiunile interioare în nuanţe de crem, maro şi albastru.

Chiar în momentul în care voia să plece, uşa băii s-a deschis şi Bear a intrat în cameră. A străbătut-o dezbrăcat până la costumul agăţat pe umeraş. N-o văzuse pe Kip. Ea l-a urmărit cum îşi lua un prosop să-şi şteargă părul ud, în timp ce privea liniştit costumul.

— Iartă-mă, a şoptit. A privit-o şi şi-a strâns mai tare prosopul din jurul mijlocului.

— Bună, intră Kip.

— Mă simt jenată, nu trebuia să intru dacă n-ai răspuns la ciocănitul meu.

— Eu nu mă simt deloc jenat.

— Asta văd şi eu, a adăugat Kip, înroşindu-se puternic.

— Sunt foarte curios până unde te înroşeşti, a şoptit el.

— Ai primit un telefon, a spus ignorându-i întrebarea, îţi transmit mesajul când vii sus. O mână caldă şi curată a atins umerii ei şi a oprit-o.

— Rămâi. Bear a închis ochii inhalând parfumul ei şi şi-a întins capul atingându-i părul blond.

— Ai un păr minunat!

— L-am spălat cu şamponul tău. De ce oare respira aşa de greu? A simţit în nări mirosul de săpun ce emana din trupul lui.

— Ai spus că ai un mesaj pentru mine.

— Bine. S-a întors şi s-a apropiat mai mult. Gura ei era la câţiva centimetri de gura lui, cu buzele deschise iar sărutul lor ar fi fost cu siguranţă… înnebunitor.

— Înapoi… Bear a privit-o fix, apoi a înghiţit încet, l-a

plăcut să cunoască multe femei dar apropierea de ele a fost întotdeauna întâmplătoare. Cu Kip era cu totul altceva, nu putea sta nici măcar o clipă departe de ea. A păşit înapoi şi prosopul i-a alunecat. Kip a făcut ochii mari. Fir-ar să fie, nu dorea s-o sperie.

— Aşteaptă-mă aici, la fereastră, mă întorc imediat, a spus el. Kip şi-a revenit cu greu când Bear s-a întors îmbrăcat cu nişte pantaloni obişnuiţi.

— Te-ai schimbat repede. Îi venea foarte greu să zâmbească fără să aibă senzaţia că i se oferea. Bear Kenmore era un bărbat care împrăştia o atracţie sexuală deosebită, un bărbat dur, dar şi foarte periculos.

S-a aşezat lângă ea.

— Stai bine?

— Da. Te-a sunat un bărbat care se numea Dolph Wakefield. Bear a înghiţit cu greu.

— Are acelaşi nume cu al actorului de film Wakefield.

— Este aceeaşi persoană, dar nu-i place să fie vedetă de cinema. El se consideră pur şi simplu actor, cu toate că în ultimul timp n-a prea jucat.

— L-am văzut o dată pe scenă şi de mai multe ori în film şi mi-a plăcut foarte mult.

— El este şi director şi producător. A spus ceva în mod deosebit?

— Nu, a confirmat data pentru cină şi a zis că mai vin două persoane: Damiene şi Piers.

— Grozav! a exclamat Bear. Deci vor fi şi ei acolo. Am crezut că mă vei anunţa ceva în legătură cu Damiene care este însărcinată, iar soţul ei Piers a convins-o să se mute la New York ca să fie sub observaţie medicală.

— Sunt prietenii tăi?

— Cei mai buni prieteni din lume, a spus el. Vino cu mine la New York şi ne vom întoarce la noapte sau mâine dimineaţă.

— Poftim?

— Vreau să-mi cunoşti prietenii. Vino cu mine.

CAPITOLUL 2

Manhattan-ul era minunat. Kip trebuia să fie obişnuită cu asta şi totuşi, de fiecare dată când venea din Detroit ia compania de textile, era surprinsă de ce vedea în jur. Aceste deplasări deveniseră foarte obositoare. Cu toate că majoritatea afacerilor ei se desfăşurau aici, acum, după ce testele la noua maşină de curse se terminaseră, trebuia să plece. După moartea unchiului, Kip preluase conducerea companiilor şi mergea aproape zilnic să vadă cum se descurcă ele. Între timp se ocupa de maşină şi de compania de textile: *Morningstar Textiles.*

Importul şi modernizarea ţesăturilor i-au părut amuzante unchiului ei care, dintr-un capriciu, a cumpărat *Morningstar* cu cinci ani înainte ca nepoata lui să împlinească douăzeci şi trei de ani. I-a uimit însă pe amândoi, când compania a început să aducă profit. În vacanţa ultimului an de şcoală, Kip a lucrat în fabrică pentru a învăţa toate dedesubturile afacerilor, apoi, după ce şi-a luat doctoratul, a făcut asta cu unchiul ei, petrecându-şi o mare parte din timp la *Morningstar*.

Când a aterizat la *La Guardia* era îngândurată.

Ce a determinat-o să facă un lucru atât de neobişnuit? s-a întrebat privindu-l pe Bear. De ce a consimţit să zboare într-un avion particular cu un străin, pentru a se întâlni cu alţi străini? Era cu capul în nori? Când a condus-o acasă să se schimbe pentru cină, s-a gândit că face un lucru nebunesc. De câte ori a vrut să-i refuze invitaţia, ceva a făcut-o să renunţe. I se părea normal să fie cu el, avea impresia că-l cunoaşte demult şi de fapt, se cunoşteau doar de câteva ore. Era ridicol şi totuşi nu-şi putea înfrânge sentimentul că a fi cu el era bine. Era un bărbat frumos, sexy, viril, aşa cum mai cunoscuse şi alţi bărbaţi. De exemplu, fostul ei soţ. De ce

era Bear diferit? A auzit pisica mieunând în spate şi a zâmbit. Nu cunoştea mulţi bărbaţi care ar fi zburat cu animalele de casă, pentru că lor le plăcea să călătorească. Ăsta era un motiv pentru care-l găsea pe Bear Kenmore atât de deosebit. Când participa la cursele de maşini era poreclit *Ger cumplit*, dar ea vedea în el căldura şi bunătatea aşa că toate motivele ca să nu-l însoţească, dispăruseră. După ce au aterizat foarte lin, au fost conduşi la o limuzină.

— Te macină gândurile? a întrebat-o Bear, în timp ce, stând foarte comod în Rolls-ul lui luxos cu şofer, străbăteau în viteză Queens of Manhattan.

— Foarte tare, a murmurat Kip, simţind fiori prin trup. Era interesant să-i cunoască pe prietenii lui Bear. El i-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o.

— Nu trebuie să fii îngrijorată. Este numai o cină cu oameni obişnuiţi, apoi ne întoarcem cu avionul. Ce va răspunde ea dacă o va invita şi seara următoare să cineze împreună? A simţit că-l strânge haina. Lucrurile avansau prea repede şi nu le putea face faţă.

— Pare foarte simplu, a spus ea.

— Aşa şi este. Iubea zâmbetul ei tremurat. Arăta fragilă ca o orhidee, dar el o văzuse mai devreme hotărâtă şi plină de curaj. De-a lungul anilor întâlnise piloţi foarte duri, dar Kip Noble era feminină, ispititoare şi foarte încăpăţânată.

— Spune-mi despre tine, despre afacerile tale şi, pentru că ochii ei îi priveau întrebători, a adăugat: după moartea lui Phineas Noble s-a scris foarte mult despre tine. Ea a zâmbit ezitând, dar nu putea rezista tentaţiei de a nu povesti despre munca pe care o iubea atât de mult:

— Unchiul m-a crescut ca să-i conduc afacerile şi am trăit mereu cu impresia că asta se va întâmpla la bătrâneţe. Multe din companii sunt mici dar se descurcă foarte bine. Am o companie de jocuri mecanice, pe

calculator, una de patine cu rotile şi un mic lanţ de magazine de muzică. Proiectarea maşinilor de curse s-a transformat dintr-un hobby al unchiului Phineas, într-o afacere profitabilă. N-au fost multe prototipuri, dar ideile au fost bune şi plătite ca atare. Sper ca şi ultima să fie la fel. Kip s-a oprit şi s-a încruntat.

— Ai probleme?

— De la moartea unchiului, un bărbat, Richard Granger, mă tot presează să-i vând atât *Morningstar* cât şi maşina. Deşi i-am spus că nu mă interesează, m-a sunat de câteva ori şi apoi a venit la birou. Bear s-a încruntat.

— Dacă mai vine, pune paza să-l dea afară. Kip a râs imaginându-şi-l pe Granger luat de urechi şi dat afară.

— În ultimul timp n-a mai sunat. Poate s-a obişnuit cu ideea.

— Ce fel de produse vinzi? El a zâmbit simţind nerăbdarea de pe chipul ei luminos.

— Unele produse le importăm din Orient, India şi partea de est a Europei, artele sunt fabricate aici. Avem mătase de toate felurile, stofe de lână, pânză de in şi altele. Vindem en gros, tuturor companiilor care vând cu amănuntul, firmelor pentru decoraţiuni interioare, fabricilor de mobilă etc.

— E o afacere mare.

— Ne dezvoltăm. Spune-mi despre *Kenmore Motors.*

— Şi noi ne dezvoltăm şi diversificăm produsele. E o formă de protecţie.

Întotdeauna maşinile au fost inima companiei, dar acum ne interesează adevărata valoare a proprietăţii. Am ajuns. Când Rolls-ul a tras în faţa unei clădiri minunate din piatră maro, în partea estică a Manhattan-ului, Kip s-a întors spre Bear.

— Alta?

— De fapt, asta este reşedinţa mea de bază. Afacerile mă cheamă mereu departe de Manhattan.

— Dar, *Kenmore Motors* nu este în Detroit? El a încuviinţat:

— Afacerile s-au extins aşa că e mai profitabil să lucrez în afara New York-ului.

Kip a vrut să mai spună ceva dar pentru că şoferul i-a deschis uşa, a coborât.

— Mulţumesc pentru plimbarea aceasta prin Manhattan. Mi-a plăcut.

— Mulţumesc, doamnă! i-a zâmbit şoferul. Bear a urmărit-o. Era magică. Ultima oară când îl văzuse pe Phelps zâmbind fusese când a depăşit un Porsche.

— Ieşim într-o oră, i-a spus şoferului.

— Bine, Bear. Piers a sunat de două ori. I-am spus că în ultima perioadă a sarcinii, o să stea ca pe ghimpi cu doamna Damiene.

— Nu trebuia să-i spui asta.

— Nu văd de ce, a spus Phelps scoţând bagajele. Uitându-se la cele două animale a adăugat:

— Le iau cu mine şi după ce parchez, le aduc înăuntru.

— Îmi place, i-a spus Kip. Bear i-a aruncat o privire acră.

— Nu-mi spune, am şi aşa destule probleme cu el.

— Gunder a spus că doamna te-a întrecut azi, a zis Phelps pornind motorul.

— Nu râde, i-a spus Bear lui Kip deşi zâmbea şi el. Nu-şi putea ascunde bucuria când o auzea râzând.

— Se pare că te cunoaşte foarte bine, a spus ea urcând scările. Îşi simţea trupul vibrând când îi zâmbea. Bear Kenmore putea fi bărbat şi băieţel în acelaşi timp.

Era seducător… sexy… şi puternic. Îi plăcea să fie cu el.

— El a fost un alt mecanic care a lucrat pentru mine, s-a încruntat Bear.

— Şi e prietenul tău. A descuiat uşa.

— El mi-a salvat viaţa. Împreună cu Gunder m-au scos cu mâinile lor dintr-o maşină care luase foc şi în care eram închis. Au fost arşi mai tare ca mine.

Kip i-a surprins emoţiile de pe faţă în timp ce creierul lui rememora filmul acelei zile îngrozitoare. L-a strâns de mână.

Bear a îmbrăţişat-o. Ştia? A văzut ea coşmarul ascuns sub un chip impasibil? Flăcările îi înconjuraseră pe toţi trei. Gunder şi Phelps încercau să-l scoată din maşină, iar el striga să-l lase acolo, dar ei nu l-au ascultat şi s-au luptat până când într-un târziu au reuşit să-l elibereze. Focul exploziei care a urmat le-a ars spatele celor doi.

— Casa e minunată, a spus Kip, ajutându-l să iasă din amintirile care-l torturau. Stai mult aici? El şi-a plimbat privirea prin holul lung şi îngust cu podea din parchet lustruit. În stânga se vedea biblioteca cu covorul gros, oriental şi biroul mare din mahon.

— A cumpărat-o tatăl meu acum douăzeci de ani de la o familie care o avea din 1850 şi am primit-o de la el când am renunţat la curse.

Ea a mângâiat marmura ce îmbrăca partea de sus a unei mese şi l-a privit lung.

— Ce mobilă frumoasă! El a zâmbit.

— Să ştii că nu fur ca să trăiesc…

— Cel puţin nu pe faţă.

— Banii cu care am cumpărat casa sunt câştigaţi în mod cinstit.

— Cursele de maşini aduc bani grei, a aprobat ea, savurându-i iritarea. Era chiar amuzant să-l enerveze pe Bear Kenmore.

— De ce am sentimentul că trebuie să-ţi explic? a mormăit el. Ea însemna aşa de mult pentru el. De ce? De-abia o cunoscuse.

— De ce mormăi?

— Vino să-ţi arăt camera ta. Îşi ieşea pur şi simplu

din minţi, mai avea puţin şi era în stare s-o roage să-i placă casa lui. Ar fi fost foarte bine să se interneze undeva.

— La noapte ne întoarcem, da?

— Da. De ce-l deranja s-o ducă înapoi la Detroit? l-a arătat un dormitor la al treilea etaj.

— Trebuie să dau nişte telefoane. Dacă vrei să te schimbi, ai aici tot ce-ţi trebuie.

— Mulţumesc. De ce avea sprâncenele încruntate şi maxilarul încordat? îi părea rău c-o adusese acolo? Bear a coborât spre birou, apoi a luat telefonul şi a format un număr cunoscut.

— Alo, Piers?

— Ce faci, Bear, eşti în oraş?

— Da, voi veni la cină… cu cineva, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Foarte bine. După ce a închis, Bear l-a sunat pe Gunder.

— Mai ştii ceva despre maşină?

— Încă nu. Carburatorul şi frânele sunt bune. Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat şi de ce. Eşti îngrijorat?

— Da.

— O să mă grăbesc.

Piers Larraby tocmai punea receptorul jos când soţia lui a ieşit din baie. După ce a privit-o, i-a zâmbit dulce.

— Eşti frumoasă, nevastă!

— Cine spune despre o femeie care arată ca elefantul Dumbo că e frumoasă, are ceva la cap. El şi-a desfăcut braţele şi ea a păşit încrezătoare şi senină în dragostea lui. După ce a sărutat-o profund, ea a spus:

— Bear era la telefon?

— Da, a spus că vine cu cineva la cină.

— Te deranjează?

— De fapt, nu, dar era ceva ciudat în vocea lui. Un fel de surpriză, de enervare, nu ştiu exact.

— Bear al meu supărat de ceva? Niciodată, a chicotit Damiene.

Piers a sărutat-o mai tare.

— E de necrezut! Tu mă superi mereu.

— Îţi faci nişte probleme uriaşe din cauza sarcinii mele.

— Sunt un bărbat foarte atent. A sărutat-o şi a îmbrăţişat-o din nou.

— Totul e-n regulă, a suspinat ea. A strâns-o mai tare.

— Trebuie să fiu sigur de asta. Mai târziu când călătoreau prin Manhattan, Kip a observat că Bear era tare îngândurat.

— Unde mergem?

— Linişte.

— E nervos, a informat-o Phelps vesel. Ai avut un impact foarte mare asupra lui, sau poate e de vină maşina ta cea nouă.

— Trăncăni ca o găină bătrână, i-a spus Bear înainte să închidă geamul despărţitor.

— Eşti nervos? l-a întrebat Kip.

— Nu… da. Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Ea simţit că explodează.

— Puteam să stau acasă dacă asta te-ar fi ajutat să te simţi mai bine.

Brusc, Bear s-a întors spre ea. S-au privit mult timp, aerul vibrând de dorinţă.

Nemaiputând să reziste, Kip s-a întins spre el. Privirea lui i-a fixat buzele apoi a cuprins-o în braţe, punând stăpânire pe gura ei cu un sărut cald cercetător.

Pentru un moment a fost surprinsă şi a rămas nemişcată apoi, s-a luptat să se elibereze, dar braţele ei s-au mişcat singure şi i-au prins gâtul puternic. Plăcerea a cuprins-o şi s-a apropiat mai tare de el.

Toate simţurile lui Bear din adolescenţă au fost trezite la viaţă şi l-a cuprins o senzaţie nouă, străină, de-a

o proteja, de-a o păstra. De ce simţea toate astea faţă de o femeie atât de independentă? Nu-şi putea răspunde. Ştia însă că ar fi sărit în faţa oricărei maşini şi ar fi oprit-o pentru Kip.

— Pardon, îmi pare rău că trebuie să vă întrerup dar am ajuns, a spus Phelps vesel.

Pătruns de emoţii, fără să-l privească pe Phelps, Bear n-a reuşit să spună decât:

— Mergi… spre… podul Georgie Washington… şi…

— Bear e încă iarnă. Îmi place cum arăţi. Te-a făcut praf, nu-i aşa? E foarte bine pentru tine. Multe mulţumiri că aţi venit, domnişoară Noble. Aţi făcut o treabă foarte bună pentru el, a râs şoferul. Bear a mârâit răguşit, aşa cum făcea şi animalul al cărui nume îl purta cu atâta cinste.

— Ar fi mai bine să mergem, a zis Kip, încă şocată de cele întâmplate.

— Da, a spus şi Bear tremurând.

— Vin să vă iau la unsprezece, le-a strigat şoferul.

— Nu-i nevoie, voi comanda un taxi.

— Cum vrei, dar ăsta e mai confortabil.

— Nu, nu este. Phelps s-a urcat în maşină şi a plecat.

— Asta e o stradă foarte frumoasă, a spus Kip, privind în jur. Nu ştiam că aici, în Greenwich Village, sunt case aşa de frumoase.

— Multe dintre ele sunt foarte vechi, a spus Bear absent, încercând din greu să-şi revină.

— Oh! A zâmbit bucuros că ea era mult mai uimită decât el, apoi a condus-o spre uşă şi a sărutat-o uşor. Kip a ridicat mâna şi i-a mângâiat faţa.

— Eşti foarte frumoasă, Kristen Patricia Noble.

— Şi tu Bear Kenmore, dar să ştii că la noapte mă întorc la Detroit.

— Ştiu. A privit-o confuz, aşteptând în ochii ei

răspunsul la emoţiile tulburi care nu-i dădeau pace. N-au auzit uşa deschizându-se.

— Când eşti gata, sunt şi eu, a spus Dolph. E frig afară.

Kip n-a putut să se îndepărteze pentru că Bear o ţinea foarte strâns.

— Du-te naibii Dolph, a spus Bear încet.

— Mă duc şi acolo, a zis Dolph, privind-o pe Kip.

— Vrei să intri domnişoară Noble? îmi pare rău că manierele prietenului meu lasă de dorit.

— Te urăsc când imiţi.

— Tare, a spus Dolph zâmbind spre Kip, după care s-a prezentat.

— Am citit undeva că ai făcut şcoala în Europa, a zis Kip timid, deoarece Dolph Wakefield arăta mult mai bine ca pe scenă: era înalt, cu păr blond lucios şi cu ochi verzi întunecaţi. Sau este o invenţie?

— Adevărat, a spus Bear ştiind că prietenului său nu-i plăcea să discute despre viaţa lui particulară. Poate îţi va povesti despre vremurile când citea lucrarea unui profesor de la Heidelberg sau despre cariera lui şi toate celelalte…

— Scuteşte-o de toate astea, Bear, vrei? a spus Dolph închizând uşa. Vreau numai să-i iau haina.

— Am eu grijă de ea, a adăugat Bear, îndepărtând haina lui Kip.

— Bine. Eu am grijă de Kip, iar tu de haină.

— Dolph, las-o!

— Nici gând. Dolph s-a uitat la Kip. E puţin nervos.

— Îi face bine, a chicotit ea. S-au îndreptat spre imensa cameră de zi.

— O să mă omoare, a spus încet Dolph bărbatului înalt, brunet, care se sprijinea de etajera căminului şi femeii însărcinate cu păr blond-argintiu, şi ochi turcoaz care stătea pe canapea.

— Oh, a oftat Piers privind de la Kip la Dolph.

— Bear se poartă exact cum îi este şi numele, în acel moment a intrat şi Bear zâmbind. Kip a simţit dintr-odată tensiunea pe care o împrăştia în jurul său.

— Îţi sunt dator, i-a spus încet lui Dolph.

— Sunt de aceeaşi părere şi subliniez asta, a spus Piers. Bear n-a mai comentat şi s-a îndreptat spre femeia care stătea pe canapea.

— Bună, frumoasă doamnă. Cum te simţi?

— Bine. Te cam necăjesc băieţii.

— Au numai impresia asta. A sărutat-o, apoi s-a întors spre Kip.

După ce-a eliberat-o de Dolph; a condus-o spre canapea. Kip, ei sunt:

— Damiene Larraby, Piers Larraby şi Dolph Wakefield.

— Nu te mai purta ca o vijelie, a spus Kip, mă zăpăceşti. N-a dorit ca tonul ei să sune aşa de tăios dar când i-a văzut pe ceilalţi bărbaţi râzând, a dorit să-şi fi muşcat limba.

— Crezi că-l poţi stăpâni? a spus Dolph mergând spre barul dintr-un colţ al încăperii.

— Dolph, a strigat Damiene spre bărbatul care a aprobat zâmbind.

— În regulă, Danny, o să fiu cuminte, a promis el.

— Şi eu. Piers s-a apropiat şi şi-a sărutat soţia.

— Pe mine nu vă bazaţi, a zis Kip, atentă la scenariul pus la cale de prietenii lui Bear. Orice îl pune jos pe Bear are acordul meu.

— Trădătoarea, i-a şoptit Bear la ureche. Ea a zâmbit.

— Numele tău îmi prea cunoscut, Kip. Eşti rudă cu Phineas Noble? a întrebat Piers.

— A fost unchiul meu şi uitându-se spre Bear a adăugat: şi datorită lui ne-am cunoscut. Azi-dimineaţă, Bear a asistat la testarea ultimei maşini de curse pe care a proiectat-o.

— L-ai lăsat să conducă? a întrebat Dolph, după ce a schimbat o privire cu Piers.

— Nu, a condus Kip, a răspuns Bear. Eu am fost pasagerul.

Gheaţa pe care Dolph o ţinea în cleşte i-a căzut în găleată.

— Tu? Pasager? Hai, nu încerca să ne prosteşti, doar te cunoaştem.

— Ea a condus, întreabă-l pe Gunder.

— O voi face, a spus încet Piers urmărind-o pe Kip.

Mai mult pentru Kip, Damiene a orientat discuţia spre alt subiect.

— Dolph, povesteşte-ne despre noul tău film pe care-l faci în China.

— Bine, Danny, a spus ştiind ce voia ea să facă. Începem filmările peste trei luni aşa că voi fi aici de ziua copilului.

— Doar nu vrei să te aştepte? a spus Bear.

— Cred că o să fiu foarte nervos în cealaltă parte a lumii, ştiind că Danny se chinuie să nască. Cei trei bărbaţi au încuviinţat, iar Damiene i-a făcut cu ochiul lui Kip:

— Nu sunt caraghioşi? Ei cred că dacă stau pe lângă. Mine o să-mi fie mai uşor.

— Sunt sigură, a spus Kip.

— Ei cred asta. Bear s-a încruntat.

— Bineînţeles, toţi vom fi acolo, dacă are nevoie de ceva.

— Vreţi să faceţi şi o cameră pentru naştere? Damiene a râs. Ei nu glumesc deloc.

Bărbaţii au mai vrut să spună ceva dar a intrat un alt bărbat, complet îmbrăcat în negru şi i-a anunţat că masa e servită. Kip a încercat să nu-l privească fix, însă Damiene, care a observat, i-a explicat.

— Acesta este Cosmo, care se ocupă de toate. Este un fost luptător care găteşte pentru Dolph şi mă însoţeşte

când ies în oraş. I-a zâmbit lui Piers, care a ajutat-o să se ridice. El a avut binecuvântarea părinţilor mei în toate, aşa că eu am ieşit din discuţie.

— Şi pun pariu că cei trei muşchetari s-au înţeles să aibă grijă, a spus Kip în timp ce se deplasa cu Damiene spre sufragerie.

— E ridicol, dar îi iubesc. O să ţi se întâmple şi ţie.

— Dar Bear şi eu… vreau să spun…

— Poate văd prea mult în perspectivă, a spus Damiene. Dar nu sunt oarbă. Bear este unul dintre cei mai puternici şi mai atenţi bărbaţi din câţi am cunoscut. Îl iubesc foarte mult.

— E foarte… interesant.

— Da, a spus Damiene. M-am îndrăgostit de Piers imediat ce l-am cunoscut. Mi-a fost foarte greu la început, dar mai târziu m-am obişnuit. Apoi i-a zâmbit soţului ei care i-a tras un scaun mai aproape. Kip s-a uitat la Damiene pentru că Bear o privea insistent.

— Ce este? a întrebat-o, apropiindu-se. Eşti palidă. Nu te simţi bine?

— Probabil.

— Ce?

— Ce? A, nimic, apoi s-a uitat spre Dolph. E o casă foarte frumoasă, nu ştiam că şi în New York mai există locuri aşa de atrăgătoare. Nişte case asemănătoare am mai văzut la Philadelphia, dar aici, niciodată. Dolph a aprobat.

— Această casă a aparţinut familiei mele de la Revoluţie. Strămoşii mei au fosttorii. O parte din ei s-au întors în Anglia când armata lui Washington a învins. După câţiva ani, au revenit o parte, apoi au încercat să ocupe aceste proprietăţi ca şi când le-ar fi aparţinut. Desigur, lucrurile s-au schimbat mult de atunci, i-a zâmbit lui Kip. Sunt multe clădiri ca aceasta în zona noastră şi pentru că familiile care s-au duelat aici au fost puţine, nu se cunosc prea multe lucruri despre ele. Cosmo a început să

servească supa Bear a văzut-o pe Kip privind cu ochii mari tabloul imens de pe perete.

— Marc Chagall, i-a şoptit. E frumos, nu-i aşa?

— Foarte, a murmurat ea.

— Ştiu că nu trebuie să-l ţin aici, a adăugat Dolph, dar a fost cumpărat de tatăl meu şi are o mare valoare sentimentală. A rămas cu privirea aţintită asupra picturii.

M-am hotărât să-l donez Muzeului de Artă Metropolitan.

— E o idee foarte bună. Mi-am pierdut somnul atentă ca tabloul să nu fie furat şi casa incendiată. Du-l la muzeu. Toată atenţia lor a fost atrasă de crema de creveţi cu biscuiţi, iar Bear a zâmbit văzând-o pe Kip neliniştită. Aerul natural al Damienei a făcut-o însă să se relaxeze, iar la felul următor, *entrée of médaillos de veau,* conversa deja liberă cu prietenii lui.

— Eşti într-o pasă proastă, prietene, i-a şoptit Dolph încet, în timpul mesei.

Surprinzând discuţia, Piers a chicotit:

— Nu-ţi pot spune Bear cât de bine mă face să mă simt chestia asta.

Bear era cât pe ce să-i spună ce să facă cu sentimentele lui, dar a fost întrerupt de Dolph:

— Poate nu e momentul potrivit, dar, a spus el cu o voce gravă, a sunat Gunder chiar înainte să vii aici. Şi-a plimbat privirea de la Bear la Piers: Spune-i tu.

— Ce? a întrebat Bear.

— Dacă am înţeles bine, a spus Piers, frânele au fost stricate iar carburatorul înfundat. Foarte ingenios. S-a uitat spre Kip. Cineva a vrut ca ea sau maşina să dispară.

— Foarte periculos, a adăugat Dolph. Întorcându-se spre ei, Kip i-a auzit cuvintele lui Dolph.

— Cum? Bărbaţii au privit-o atent un timp, apoi Bear a putut să vadă cum pielea ei se zbârceşte dintr-odată, ca şi cum o ghiară o strângea din interior, încet, ea l-a

întrebat:

— A descoperit mecanicul tău că cineva a umblat la maşină?

— Da. Ea a pălit, iar Bear şi-a strâns pumnii.

— De ce nu mi-ai spus? a început să tremure puternic. Oare cine-i stricase maşina? Era un lucru oribil.

— De-abia am aflat, a spus Bear, dorind să poată face ceva ca să o poată linişti.

— Spune-mi tot. A trebuit să facă eforturi să poată vorbi. Cineva îi sabotase maşina iar ea şi Bear au fost la un pas de moarte.

— Numai Dolph te poate ajuta. El a răspuns la telefon.

— Frânele au fost stricate astfel încât în momentul când apăsai pe ele maşina să nu se poată opri. Cine făcuse asta şi de ce? Damiene i-a luat încet mâna şi i-a mângâiat-o:

— Este înfricoşător când te urmăreşte cineva, dar ai încredere în aceşti bărbaţi care sunt de partea ta, aşa cum au fost şi lângă mine.

— Şi încă mai sunt, a spus Bear încet. Damiene a râs:

— Asta numai pentru, că vei fi naşul copilului nostru.

— Şi eu voi fi, a spus Dolph.

— Bineînţeles. Cu toţii doreau ca Kip să uite, dar ea nu reuşea să-şi şteargă din minte imaginea maşinii. La întoarcere, Bear a chestionat-o:

— Spune-mi.

— Nu pretinde că mă cunoşti.

— Încerc. Şi-a scuturat capul şi furia a dispărut.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu rea, dar totul e atât de încurcat. De ce a vrut cineva să-mi saboteze maşina? Nu am prea mulţi duşmani, iar datoriile mi le plătesc la timp. Bear a cuprins-o pe după umeri şi a tras-o mai aproape, ignorându-i rezistenţa.

— Nu face ca problema să fie şi mai gravă. Am fost

foarte şocaţi de accident şi apoi, încă nu avem un raport complet asupra celor întâmplate. Hai să mai aşteptăm. Când a văzut-o înseninându-se a simţit cum îi curge din nou sângele în vene. Kip era în sângele lui. O privise în timpul dinei, fusese un invitat graţios şi cald, dar asta era numai la suprafaţă. Trebuia s-o cunoască mai bine pe Kristen Patricia Noble, trebuia să ştie totul despre ea. Niciodată Kip nu se simţise mai bine. Cum putea un tip atât de senzual ca Bear Kenmore s-o facă să se simtă atât de relaxată?

— Eşti însurat? l-a întrebat brusc închizând ochii stânjenită. De unde-i venise ideea asta şi de ce nu-l întrebase înainte să vină la New York? L-a simţit cum râde.

— După atâta furie îmi pui o asemenea întrebare? Nu, nu sunt însurat. Am fost o dată sau de două ori aproape s-o fac, dar n-am putut. M-am gândit că nu-i drept nici pentru mine nici pentru ea. Acum câţiva ani, viaţa mea era o lungă călătorie prin lume, unde participam la raliuri. A făcut o pauză. Am văzut pe mulţi dintre prietenii mei murind în accidente de maşină, lăsându-şi soţiile şi copiii îndureraţi. A fost un coşmar. Ea a putut să-l simtă din nou stăpân pe sine. Pentru un moment parcă fusese de gheaţă.

— Trebuie să te doară că ţi-ai pierdut prietenii.

— Da, a murmurat în părul ei. Şi ar fi adăugat că acolo, în sufletul lui, era o răceală pe care nu dorea s-o cunoască nicio femeie. Ce repede se schimbau lucrurile când Kip era cu el. Dacă ar mai fi participat la curse, ar fi fost în stare să renunţe pentru ea.

— Eşti măritată?

— E cam târziu pentru întrebările astea, nu-i aşa? S-a întors şi i-a zâmbit. M-am căsătorit în urmă cu câţiva ani. N-a mers. Am avut, cum se spune „o căsătorie de weekend”. Eu eram în Detroit, iar el aici, în Manhattan. De cele mai multe ori, venea să mă vadă la Michigan. Am realizat amândoi că nu era o legătură care să prindă

rădăcini. Această legătură nu s-a rupt, pur şi simplu s-a sfârşit.

El este inginer, om de afaceri şi îşi petrece mult timp afară din ţară.

Gelozia era o gheaţă neagră cu inima din ebonită fierbinte, s-a gândit Bear…7

— Înţeleg.

— Pari răguşit, ai răcit?

— Cam aşa ceva. Conştient că ea îl urmărea, a sărutat-o pe obraz. Nu mă băga în seamă, sunt puţin ciudat. Kip ştia că nu-i spune adevărul, dar n-a mai insistat.

Bear a tăcut. Cerul întunecat şi norii grei accentuau starea lui de spirit.

— Sper că poţi să pilotezi cum trebuie în starea în care eşti, a spus nervoasă.

— Nu sunt prost dispus. Învăţam să mă împac cu sentimentul de gelozie, care nu-mi place. Cât timp ai fost măritată?

— Aproape un an. Ne-am despărţit în relaţii bune, ne sunăm, dar ne vedem rar.

— Bine. Cu noi cum rămâne?

— Care noi? Bear, abia acum câteva ore ne-am întâlnit.

— Vreau să te mai văd. Ce zici?

— Nu ştiu, parcă plutesc pe mare. Ce ştim unul despre celălalt?

— Destul pentru moment. Eu vreau să ştiu totul despre tine.

— După chestia cu maşina, nu cred să mă mai intereseze ceva.

— Kip, vorbim de sentimentele noastre şi nu despre problemele în care suntem amestecaţi. Să fim corecţi.

— Mi-ar plăcea să te cunosc. Cuvintele au curs cu viteza unei cascade. Dar… nu ştiu dacă e o idee bună.

— Nu fi arţăgoasă, nu ţi-am cerut maşina.
— Nici n-ai lua-o.
— Iar începi să mă întăriţi.
— Ha! Nu sunt aşa de rea cum eşti tu.
— Numai când eram adolescent mai vorbeam aşa.
— Şi eu la fel. Şi-au prins mâinile.
— Vom merge la film, a spus încet.
— Şi la operă.
— Şi vom bea sifon.
— Corect. S-a întors spre el. Şi ar putea fi mai uşor, dacă m-aş muta în Manhattan.

După ce a simţit o uşurare, Bear a fost cuprins de o bucurie nefirească.

— Mi-ar conveni şi aş putea să-mi transfer o mare parte din afaceri în Detroit dacă va fi necesar. A râs. Ne vom distra. Imediat zâmbetul ei a dispărut, iar chipul i s-a întunecat.

— Ce este?

— Când pornea o afacere, unchiul meu obişnuia să spună: „o să ne distrăm, Kip”.

El i-a atins părul.

— Era un om deosebit. Ea a dat din cap şi Bear i-a mângâiat obrazul.

— Mulţi oameni ar fi de acord cu tine. Unchiul Phineas a fost un bărbat dominat de impulsul momentului, a riscat mereu şi asta i-a adus prosperitatea, îi plăcea să se joace, lăsând pe alţii să facă treaba de zi cu zi. Singura excepţie o constituiau maşinile de curse.

— Părea un bărbat adevărat.

— A fost, *Morningstar* a fost una din companiile pe care a cumpărat-o dintr-un capriciu. Făcea mereu lucruri din astea, adică în urma unei investiţii lua bani, cheltuia o parte din ei şi o parte o reinvestea. Uneori investiţiile lui erau nebuneşti, ca *Morningstar*. Mă bucur foarte mult că a cumpărat-o. Îmi place munca de acolo.

— Ai ţinut mult la el.

— Foarte mult. Phineas Noble a fost un geniu blând, tandru, cu toată familia lui.

Şi, de aceea, îmi lipseşte foarte mult. Parcă ieri a murit. A început să tremure. Pe soţul meu l-am cunoscut prin unchiul Phineas. Amândoi au încercat să cumpere *Morningstar*. Cred că oferta unchiului meu a fost mai bună şi ca să se revanşeze cumva, l-a invitat pe Marsh la cină.

— Îl cheamă Marsh?

— Da. Marshall Finewood… Familia lui se ocupă cu importul de covoare persane, iar el este inginer şi face afaceri în acest domeniu. După divorţ, am auzit că a plecat să construiască drumuri în America de Sud.

— Ai avut copii?

— Nu. Căsătoria mea n-a durat prea mult. El nu s-a ferit să-şi ascundă zâmbetul. Era încântat să audă asta şi avea nevoie de timp să se gândească şi să-şi sorteze emoţiile pe care Kip le trezise în ei.

— Aş vrea să învăţ să zbor, a spus după ce au ajuns în Detroit.

— Te voi învăţa.

— O să te bat la cap.

— Fă-o. Era puţină circulaţie aşa că au ajuns în linişte la apartamentul ei. Bear a condus-o până la uşă ducându-i micul bagaj.

— Cinăm mâine seară? Sau poimâine seară?

— Mâine nu, dar e bine poimâine. I-a întins mâna şi el i-a scuturat-o puternic.

— Noapte bună şi îţi mulţumesc pentru această seară minunată.

— Aşa cum sunt şi eu, nu? Ea n-a încercat să-şi tragă mâna.

— Poate. Imediat Bear a tras-o în braţele sale şi a sărutat-o într-o viteză uluitoare, simţind în el un foc mistuitor. Noapte bună.

— Noapte bună. Străbătută de curenţi electrici sălbatici, Kip abia a putut să descuie uşa şi să intre. Bear a coborât în fugă şi s-a urcat în maşină fără să privească înapoi. Dacă ar fi făcut-o s-ar fi întors la ea. Nu ştia cum putea să ajungă acasă, în siguranţă. Cum a intrat pe uşă, i-a sunat pe Gunder.

— Bună, ştiu că e târziu, dar spune-mi de raport.

— Ai… Înnebunit, i-a spus Gunder apoi, răsfoind nişte hârtii, i-a citit prin telefon.

Când a terminat, Bear era cu dinţii încleştaţi.

— Deci, eşti sigur că nu presiunea a făcut ca frânele să nu mai funcţioneze şi carburatorul să se înfunde?

— Da.

— Nu i-am spus nimic lui Phelps.

— L-am sunat eu, Bear. Avea dreptul să ştie şi el, chiar dacă n-ai condus tu.

În noaptea aceea, Bear n-a prea dormit. Era foarte obosit şi dornic s-o vadă pe Kip în ziua în care fixaseră să ia masa împreună.

Până să ajungă la apartamentul ei a fost nervos ca la prima lui întâlnire. Când i-a deschis uşa a rămas cu gura căscată. Costumul marinăresc din mătase simplă cu jachetă scurtă şi bluză subţire cu desene vagi era completat de pantofi albi cu tocuri joase. Ea ar fi trebuit să aibă un aer profesional, sobru, dar pentru Bear era senzuală, sexy şi splendidă.

— Intră. Trebuie să-mi iau numai poşeta. În timp ce Kip îşi lua poşeta plic asortată cu pantofii, a sunat telefonul.

— Alo?

— Oh, Marsh, ce faci? N-am ştiut că te-ai întors. Eu sunt bine. Ai citi în ziare.

Înţeleg. Nu, maşina n-a fost greu de condus. Chiar şi Bear Kenmore a spus că m-am descurcat bine. Da, am avut

noroc, că a fost acolo. Totul e în ordine. Îţi mulţumesc pentru telefon. Poftim? O expoziţie de covoare la muzeul Marlowe? Când? Voi încerca să vin. Mă mut la New York până atunci. Da, definitiv. Da, în două săptămâni. Bine, la revedere! Când s-a întors spre Bear şi i-a văzut ochii de gheaţă, Kip a simţit un fior. Mergem?

— Da, a spus el scurt. Fusese soţul ei, fir-ar să fie. De ce venise în ţară?

— Te vei întâlni cu soţul tău, acum, că s-a întors în ţară? Nu trebuia s-o întrebe asta dar i-a scăpat.

— Fostul meu soţ, l-a corectat. Eu şi Marsh ne-am despărţit, dar am rămas prieteni. Ne mai vedem din când în când. Nu i-a spus că evita să-i întâlnească pe prietenii lui Marsh pentru că nu avea nimic în comun cu ei. Aşa că a ridicat bărbia şi a ieşit fără să-l bage în seamă. Seara era compromisă.

Între ei se lăsase o barieră de neclintit. Din când în când buzele lor schiţau câte un zâmbet forţat. Kip n-a fost atentă ce-a mâncat. Bear a băut trei Martini, deşi alcoolul îi producea dureri de cap. Au părăsit devreme restaurantul şi pe drum de-abia au scos câteva cuvinte.

— Trebuie să plec în Europa câteva săptămâni, cu nişte afaceri, i-a spus Bear în timp ce o conducea spre uşa casei, dorind s-o întrebe dacă între timp îi va putea telefona.

— Înţeleg. Nu te obosi prea tare.

— Nu. S-a întors şi a plecat. Lui Kip i s-a făcut dintr-odată atât de frig că n-a putut să plângă, deşi ar fi vrut.

CAPITOLUL 3

De două săptămâni Kip nu mai auzise nimic de Bear. Îl visa în fiecare noapte, îl vedea pe stradă, la lucru, în orice bărbat pe care-l întâlnea.

Cu o noapte înaintea plecării ei la New York, a sunat telefonul.

— Sunt Bear. Am înţeles că vei conduce singură până la New York. Pot să te ajut? Cred că ştiu să aleg vehiculul potrivit. Kip a căutat un motiv cât de mic să spună nu.

— Ah… e… bine.

— Ne vedem mâine la ora nouă. A rămas cu privirea pironită pe telefon şi cu receptorul în mână. Ziua următoare a fost un haos cumplit. N-a crezut că mutatul la New York o să-i dea atâta bătaie de cap.

După ce oamenii care au ajutat-o să-şi strângă lucrurile au plecat, Kip a intrat în camera de zi şi tocmai se gândea cum să aşeze toate pachetele în Maşină, când soneria de la uşă a trezit-o din visare. Cine putea să fie? Oamenii plecaseră, iar Bear trebuia să vină mai târziu.

— Nu te aşteptam acum, a spus uimită să-l vadă.

— E o zi frumoasă, aşa că m-am gândit să începem mai devreme.

— Ai dreptate. Au rămas nemişcaţi privindu-se. Bear a tras puternic aer în piept. O lăsase liberă un timp, dar ea fusese în gândurile lui. Zi şi noapte a fost tentat s-o sune din Londra, Paris, Hamburg, dar a vrut să-i lase posibilitatea să judece singură relaţia dintre ei.

— Mi-a spus Gunder că azi te muţi…

— De unde a ştiut? El era pregătit de luptă.

— De unde? a şoptit ea.

— De la accidentul cu maşina l-am pus să te urmărească, a spus Bear răguşit.

Zăpăcită, Kip şi-a scuturat capul.

— Nu ştiam.

— Ştiu. N-am vrut să te sperii. Cât timp am fost în Europa, el mă suna în fiecare noapte să-mi raporteze ce se întâmplă cu tine. Nu i-a spus că până primea telefonul lui Gunder se plimba neliniştit prin cameră.

Kip l-a studiat din cap până-n picioare. Blugii pe care-i purta şi cămaşa întinsă pe pieptul solid îi dădeau un aer încăpăţânat. Era o imagine total diferită de cea a

bărbatului blând, cu pantofi Gucci, care conducea *Kenmore Motors* şi o invitase la cină.

— Am adus un vehicul mobil, a spus el, ca să putem prinde de maşina ta angrenajul cu toată încărcătura. Sper că n-ai nimic împotrivă. Kip avea impresia că a intrat într-un vârtej. S-a dus la fereastră şi a privit afară. Un vehicul mic era parcat în faţa clădirii.

— Sunt de acord.

— Astea sunt bune să le duc jos? El era deja cu braţele pline de cutii.

— Da… dar… maşina…

— Pune-mi cheile în buzunar şi spune unde e parcată maşina. Ea a ezitat, apoi a luat cheile şi s-a întors în cameră.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ştiu. S-a întins peste cutii şi a sărutat-o vesel. Pot să fac şi mai multe.

O încânta. El dorea să fie cu ea iar ea dorea să fie cu el. Era minunat! A încercat să-şi adune toate gândurile şi toate nemulţumirile de când cinaseră ultima oară împreună. După ce Bear a coborât, Kip l-a urmărit de la fereastră. Bear Kenmore s-a întors. Era un refren care-o înveselea. A verificat încă o dată apartamentul, apoi s-a întors în cameră, unde el o aştepta cu restul de cutii.

— Să mergem. L-a urmat şi a încuiat uşa apartamentului în care îşi consumase scurta căsnicie. Era momentul să termine cu trecutul. S-a urcat în maşină.

— Ce este în spatele maşinii? a întrebat Kip.

— E o chestie pe care o folosim când remorcăm maşinile la curse. E foarte eficientă. De ce nu-i vorbea simplu, aşa cum vorbea cu Gunder sau cu Phelps şi de ce ea nu-i putea vorbi la fel?

— Kip… mi-a fost al naibii de dor de tine, a spus Bear încordat. Ea a izbucnit în râs.

— De asta eşti aşa de nervos?

— Nu. Da. Mă îndepărtezi.

— Şi tu pe mine. A surprins un zâmbet scurt pe faţa ei.

— Hai să savurăm călătoria asta, poate ne vom cunoaşte mai bine. Oricum, nu vreau să mai stau departe de tine. Kip s-a întors spre el:

— Aş vrea să cred ce spui.

— Am avut impresia că te agasez şi m-am gândit că e mai bine să te las un timp, să respiri în voie.

— Şi eu m-am gândit la asta, îi fusese aşa de dor de el!

— Vrei să conduci?

— Nu. Cred că tu te descurci destul de bine.

— Destul de bine? Ştii să atingi un bărbat.

— Îl ating un pic în eul său bărbătesc, să-i mai scot fumurile din cap.

— Ce limbaj colorat. Putea să-i simtă râsul din glas. Era ca un nou început.

— Cred că s-ar putea să te plac.

— E un început, a spus el.

— Da. Era greu de condus o maşină cu remorcă pe drumuri aglomerate, dar Bear o făcea atât de bine, încât îi dădea senzaţia de confort.

— Povesteşte-mi despre curse. Inima lui a început să bată mai tare, apoi a revenit la normal. Probabil că ea nu s-a referit şi la amintirile acelea dureroase din sufletul lui.

— Pentru mine a fost un joc. Vocea lui spunea mai mult. Un joc dur.

— Da. Şi-a amintit cum a luat foc maşina. Era blocat înăuntru şi n-avea nicio şansă să se salveze. Focul îi ardea costumul. Îl simţea aproape, din ce în ce mai aproape.

Maşina era plină de fum şi simţea cum otrava lui îi inundă creierul.

— Jocul te atrage, îl savurezi, până când îţi fură ceva. Remarca ei a izbucnit în aer ca o ameninţare, ca o

prăbuşire înainte şi înapoi.

— Da, mi-a furat prietenii… şi a furat o parte din mine. I-a văzut mâinile tremurând pe volan.

— Cred că sap prea adânc.

— Da, a spus el încercând s-o mângâie cu o mâna. Detest să vorbesc despre asta Kip. N-am mai făcut-o de multă vreme şi e un lucru pe care vreau să-l ascund. Se pare că mă cunoşti foarte bine, oare ce-o fi însemnând asta?

— Cred că-ţi ghicesc gândurile!

— E mai mult de-atât

— Şi eu cred la fel. Şi mai cred că amândoi vrem să distrugem durerea din noi.

Câteodată reuşim. Când am descoperit că mariajul meu nu era ce mi-am dorit, m-am înfuriat şi m-am retras în carapacea mea. I-a strâns mâna:

— Îţi mulţumesc. Poate într-o zi îţi voi povesti totul despre curse.

Kip n-a fost în stare să mai spună ceva şi a privit afară pe fereastră. Nu-i văzuse de câteva săptămâni, apoi el revenise în viaţa ei, făcând-o să simtă lucruri pe care nu le simţise pentru nimeni niciodată.

— Ce te frământă?

— Tu.

— Atunci, poate vorbim despre asta în timpul cinei. Ştiu un loc plăcut afară din Cleveland.

— Cleveland? N-ar trebui să întârziem noaptea pe drum.

— Am crezut că timpul nu contează.

— Ne-am putea grăbi.

— Stricăm plăcerea călătoriei. Kip s-a uitat în jur.

— E prima oară când merg cu un astfel de vehicul şi am un sentiment ciudat.

— Vrei să conduci?

— Mulţumesc, mi-ar plăcea. Pot să mă uit în spate? a

întrebat Kip.

— Sigur, dar fii atentă. Nu-mi place să te plimbi prin maşină când conduc.

— În regulă, tăticule, o să am grijă.

— Drăguţ! a spus el privind în oglinda retrovizoare. O vedea cum se mişcă şi trupul ei reuşea să-l excite, deşi blugii erau uzaţi iar bluza largă.

Bear a auzit dintr-odată un claxon şi a realizat că depăşise linia din stânga, aşa că a tras – repede pe partea dreaptă.

— Hei! Am crezut că vrei ca eu să fiu atentă, a auzit-o pe Kip râzând.

— Iartă-mă, am făcut o prostie.

— Dormeai?

— M-am uitat în oglinda retrovizoare. Eşti o femeie frumoasă Kip şi îmi atragi atenţia.

— Eşti nebun! a spus ea scuturându-şi capul. Nu putea înlătura atracţia pe care-o exercita asupra ei. El a zâmbit:

— Am ajuns la aceeaşi concluzie, dar nu ajută la nimic. Trebuie să mă însor cu tine.

— Nu-ţi mai bate capul cu asta, n-ai nicio şansă.

— Atunci te măriţi tu cu mine.

— Tot nebun rămâi, a murmurat Kip, izbucnind în râs.

— Asta simţi tu în legătură cu noi?

— Noi? Sunt uimită… de… e ridicol… e fără sens a spus grăbită să termine.

— Care e soluţia? a zis Bear.

— Nu sunt un bărbat care ştie să răspundă. Află!

A râs. Îi iubea cuvintele, limba, îl făcea fericit, cum nu-l mai făcuse nimeni până atunci şi era îngrozit cât de puternică era dorinţa lui pentru ea.

— Eşti de acord că e o prostie, nu-i aşa? De ce-şi ţinea respiraţia?

— Nu, nu sunt de acord. Sunt nişte lucruri pe care nu le înţeleg, dar asta nu e o prostie, e ceva foarte adevărat.

— Ţi se pare.

— Pari nemulţumită.

— Nu încerca să te agăţi de mine, nu sunt nemulţumită şi, chiar dacă aş fi, nu aş apela la tine. În ciuda cuvintelor pe care le rostise, ideea de a face dragoste cu Bear o făcea să tremure de dorinţă. El arăta bine, era sexy, avea farmec. Dar, cel mai mult o încânta sănătatea lui. Şi-a amintit de animale.

— Ce fac Dyna şi Clancy?

— Bine. Dar noi vorbeam despre nemulţumirile tale:

— Nu simt aşa ceva. Minţea. Până să-l întâlnească pe el nu avea probleme cu somnul, acum rar se mai putea odihni.

— Atunci faci ca eu să fiu nemulţumit. Ea stătea foarte aproape şi îl făcea s-o dorească mai mult.

— Nu. Fir-ar să fie, îşi pierduse controlul.

— De ce eşti aşa nervoasă?

— Nu, sunt supărată.

— Tot aia e.

— Să nu crezi că vei intra în viaţa mea ca un meteorit care arde tot. N-am să te las.

— Atunci fă tu ceva cu viaţa mea.

— Ce?

— De ce să nu ne cunoaştem mai bine? Sunt mai mult decât nerăbdător să ştiu totul despre tine. Deşi a încercat, nu a reuşit să oprească hohotele de râs care au urmat.

— E ridicol.

— Nu, nu este.

— Închiriază pe cineva să te înţeleagă.

— Pe cineva ca tine.

— Prostii. Da, dar ar fi fost minunat să-l aibă alături în fiecare zi. Până şi soarele strălucea mai tare. Maşina se deplasa înghiţind kilometrii.

Când au intrat în Pennsylvania, pe dealuri mai era încă zăpadă, dar primăvara se simţea peste tot. Copacii împrăştiau în jurul lor umbre violet, mugurii stăteau să plesnească. Bear a tras maşina pe o latură a autostrăzii. Kip a fost surprinsă.

— Când schiam în zonă, mâncam foarte bine la un han care se afla pe aici pe undeva. Din nou aveau ceva în comun: şi ei îi plăcea să schieze.

După ce a parcat, Bear a ocolit maşina şi i-a deschis uşa.

— Mulţumesc. I-a zâmbit şi a ajutat-o să coboare, apoi a sărutat-o pe nas.

— Aerul e rece şi tare. E formidabil! Iarna viitoare, într-o zi, vom veni aici împreună.

Când a vrut să-l îmbrăţişeze a observat în ochii lui, ca într-o oglindă, acelaşi foc ce izbucnise şi în inima ei.

— Să te ia naiba, Kenmore! L-a sărutat iubind presiunea buzelor lui. E o nebunie… a gâfâit aproape de gura lui.

— Spune-mi despre asta, a murmurat Bear, trăgându-se înapoi după ce i-a mângâiat buzele.

— Hai repede să mâncăm la han, până nu mă hotărăsc să-mi satisfac o altfel de foame. Luptându-se să nu roşească, Kip s-a întors, apoi s-a oprit. Nu putea să-l certe, îi ghicea până şi gândurile.

— Hai să mâncăm. Era o atmosferă plăcută în restaurantul cu draperii de dantelă.

Ospătarii purtau şepci, iar lista cu desert era aşa de bogată că aveai impresia că e ireală. Au comandat brânză, şuncă, cartofi şi biscuiţi cu zmeură şi mure. Toate erau calde şi îmbietoare, iar pâinea era de secară.

— E o artă să găteşti aşa, a spus Kip, savurând mâncarea.

— Alege desertul, i-a propus Bear, studiind lista plină de bunătăţi. Am văzut brutăria care e în spadele

bucătăriei.

— E prea mult, a spus ea cu regret, dar nu mai pot. Puţină brânză şi fructe ar fi suficient. Bear şi-a sprijinit bărbia într-o mână.

— N-o să te îngraşi. Eşti mult prea activă.

— E adevărat. Îmi place mai mult să pierd decât să câştig. Dar tu? A făcut o greşeală cumplită cercetându-i pieptul şi umerii plini de muşchi, pentru că imediat şi-a simţit trupul topindu-se de aşteptare.

— Pentru mine nu are importanţă. Eşti incredibil de frumoasă, probabil că asta ţi-au mai spus-o şi alţii. S-a uitat spre el apoi şi-a scuturat capul.

— Sunt prea slabă. Marsh obişnuia să-mi spună că merg ca un bărbat.

— E un idiot. Uită-l. Te mişti lin, cu o forţă controlată şi ai o frumuseţe deosebită, pentru că ea vine din interior.

— Chiar aşa? a râs ea.

— Da, aşa este, a spus Bear, apoi s-a adresat ospătarului: Vreau să cumpăr ceva şi a comandat nişte prăjituri pe care i le-a împachetat pentru drum. I-a zâmbit:

— Avem lapte în frigiderul din maşină, iar astea ne vor ţine de foame.

— Uuu. Bună idee.

— Îţi stric imaginea de bărbat fatal dacă o să conduc? a întrebat Kip zâmbind.

„— Nu sunt un tip fatal şi, pe urmă, respect femeile. Îl îngrijora ca ea să creadă că ar fi aşa. Curios, până acum nu l-a interesat dacă femeile ştiau asta.

— Te deranjează, nu? Bear era un paradox. Cu părul negru şi ochii albastru-închis, semăna cu Tarzan. Era aspru, puternic, sofisticat şi nu-i plăcea să fie dat la o parte şi tratat ca un obiect fără viaţă. Când participa la curse i se spunea „Ger cumplit”.

Ziariştii scriau despre el că este un tip rece, dur, fără sentimente, dar Kip îl văzuse cum se purta cu Dyna şi

Clancy şi cu ea.

— Da, mă deranjează, a spus el” dar zâmbea. A deschis uşa maşinii şi i-a făcut semn să urce.

— Eşti sigură că vrei să conduci?

S-a apropiat şi i-a atins faţa. A simţit un fior prin inimă…

— E în regulă. De fapt, e rândul meu.

— Aşa este, i-a spus Bear, urcându-se pe locul pasagerului. A privit-o cum se asigură înainte să plece.

— Cine te-a învăţat să conduci?

— Unchiul Phineas. El m-a învăţat mereu că pot face orice-mi doresc, important este să vreau.

— Asta e definiţia unchiului care ţine cu femeile, a chicotit Bear. Fără îndoială, ea arăta foarte bine, era calmă, dar fusese ca şi el rănită în suflet şi uneori avea ochii plini de tristeţe.

— Da, a fost un bărbat minunat. Ţi-ar fi plăcut, a spus Kip învârtind cheia, pornind motorul şi privind pentru câteva momente luminile de pe marginea drumului.

— Mi-a plăcut. L-am întâlnit acum câţiva ani, ia o expoziţie auto. Şi-a expus prototipul şi apoi am stat de vorbă despre curse şi maşini. N-a fost greu să şi-l aducă aminte pe bărbatul cu păr alb şi ochi adânci, care zâmbea puţin. A fost un bărbat mai inteligent decât părea. Kip a râs.

— Te-a rugat să-i faci vreo ofertă?

— Nu, dar am făcut asta fără să mi-o ceară. M-a rugat să ne întâlnim când va fi gata maşina.

— A, de aceea ai venit la testare. Nu l-ar fi întâlnit niciodată dacă n-ar fi aranjat unchiul ei. Culmea e că şi pe Marsh îl cunoscuse tot prin intermediul lui.

— De ce-ţi muşti buzele? a întrebat-o Bear, dorind să i le sărute.

— Mă gândeam că, într-un fel, Phineas ne-a ajutat să ne cunoaştem, a spus ea, nedorind să vorbească

deocamdată cu el despre Marsh. Bear i-a atins urechea cu un deget.

— Ne-am fi întâlnit oricum, Kip. Ştii asta cum o ştiu şi eu.

— Crezi în soartă? O deranja că roşea şi că el putea astfel să-i afle gândurile.

Bear a ridicat din umeri:

— Numeşte-o cum vrei, dar eu ştiu că ne-am fi întâlnit, ştiu că ne-am fi întâlnit oricum. Cu toate că simţise cum tremură, Kip nu şi-a dezlipit ochii de pe drum.

Câţiva kilometri n-au spus nimic.

— Îţi place lumea afacerilor? a întrebat-o Bear dintr-odată.

Totul se întâmpla prea repede, prea intens şi… prea normal.

— Îmi place schimbarea. N-am vrut niciodată altceva decât să fac afaceri cu unchiul meu. El a fost inspiraţia mea.

— Te deranjează competiţia violentă?

— Câteodată chiar şi o parte din ea. Sunt oameni care nu-mi plac sau care nu mă plac.

— Imposibil, a murmurat Bear vrând s-o tragă în braţe. Kip i-a aruncat o privire semnificativă.

— Parcă aveam o discuţie serioasă.

— Eu eram serios.

— Termină cu vocea asta sexy. Pe autostradă, maşinile treceau în viteză, dar Kip era stăpână pe ea. Cum putea Bear s-o întoarcă pe dos, când tone de oţel nu aveau niciun efect asupra ei?

— Iubito, a murmurat Bear, trebuie să ştii că tu trezeşti în mine fiecare părticică sexy.

— Ce drum aglomerat, a spus Kip, încercând să schimbe subiectul. Fii cu ochii în patru.

— Tu ar trebui să fii atentă la drum, iar eu să te privesc.

— Ar trebui să vorbim, să ne cunoaştem.

— Bine. Ce vrei să ştii? Am un tată, o mamă, două surori şi câţiva prieteni. Pe câţiva i-ai cunoscut deja. Dar tu? Kip trebuia să se stăpânească, să-şi liniştească pulsul care se accelera la atingerea lui.

— Mi-am pierdut părinţii încă din şcoală, iar unchiul Phineas rămăsese singura rudă. Eram foarte bine educată în multe domenii şi el a fost bucuros când i-am spus că vreau să învăţ totul despre afaceri. A zâmbit. Am călătorit în Europa, Asia şi Africa, pentru că unchiul Phineas era un antropolog amator.

— Mama mea nu l-ar fi iubit, a spus Bear, ea caută mereu pentru cină oaspeţi obişnuiţi. Kip a râs.

— Era un om foarte normal. Când eram adolescentă, băieţii se ţineau după mine sperând ca unchiul Phineas să le arate noua maşină de curse. Dintr-odată şi-a amintit de accident şi de raportul lui Gunder. Un nor negru i-a întunecat mintea.

— Cine ţi-a înecat corăbiile?

— Mă gândeam la accidentul din ziua în care ne-am întâlnit. Îmi vine foarte greu să cred că cineva a fost în stare de un asemenea lucru.

— Cine mai ştia că vrei să conduci?

— Numai echipa mea, în care am încredere. Ne cunoaştem de mulţi ani.

Gândindu-se la Richard Granger, Kip a ezitat:

Crezi că cineva m-a urmărit ca să-mi ia maşina?

— Nu fi aşa surprinsă. Maşina e foarte bine proiectată, e visul oricărui pilot. Sunt oameni care străbat distanţe mari ca să cumpere aşa ceva.

— Unchiul Phineas n-ar fi acceptat asta şi nici eu.

— De ce te-ai încruntat? La ce te-ai gândit?

— Nu pot să cred că cineva a vrut să mă omoare pentru o maşină, a murmurat Kip.

S-a întors spre ea:

— Eşti naivă, au fost atâţia oameni omorâţi numai pentru mărunţişul din buzunarele lor.

— Ştiu, ştiu, dar e anormal să pui atâta preţ pe un: lucru când viaţa oamenilor este cea mai de preţ. Bear n-ar putea să-i facă rău vreodată.

— Sunt de acord, frumoasă doamnă. El a pus o casetă şi acordurile plăcute ale unui concert de Mozart au făcut să vibreze aerul din maşină.

— Sper că-ţi place.

— Îmi place. De ce nu te duci în spate să te întinzi puţin?

— Vreau să stau aici, cu tine. Bucuria a inundat-o, dar s-a forţat să fie atentă la drum. După câteva minute, s-a întors spre el. Avea ochii închişi, iar buzele întredeschise. Dormea. A zâmbit mulţumită. Drumul prin Pennsylvania era o minunăţie. Soarele apunea, iar cerul devenea din ce în ce mai întunecos.

— Ce naiba? a exclamat Bear, trezindu-se brusc. Kip opreşte undeva. N-am avut intenţia să te las să conduci atât de mult. Uite, parchează acolo.

Ea a fost mulţumită să lase volanul, pentru că, în apropiere de Manhattan drumul era foarte dificil. A oprit şi au coborât ca să-şi dezmorţească picioarele.

— Eşti obosită, îţi simt braţul cum tremură.

— Sunt puţin, dar îmi place foarte mult să conduc.

— Şi mie. El a zâmbit şi inima lui Kip a început să bată mai tare. Apoi el s-a întins şi mâinile i-au alunecat încet pe spatele ei. Kip nu i s-a împotrivit.

Fără să se gândească şi-a ridicat braţele şi i-a tras capul spre ea:

— Suntem o pereche de şoferi.

— Ai spus-o fără să respiri. Buzele lui i-au atins buzele.

— Iar tu ca şi cum te-ar durea gâtul.

— Ăsta e efectul tău asupra mea.

— Îmi tai respiraţia, iubito, vorba cântecului.

— Îţi place muzica, nu-i aşa? a şoptit Kip, observând cum faţa lui, care-i devenise atât de familiară, de dragă, se luminează treptat. Îi făcea sângele să fiarbă şi, în acelaşi timp, să se simtă calmă şi în siguranţă. Cum ar fi să stea mereu împreună? îl dorea, dar trebuie să se abţină. Auzise că familia Kenmore avea o poziţie socială foarte bună şi era foarte bogată, dar tocmai asta, nu-i plăcea. După căsnicia ei nefericită, trebuia să fie mult mai atentă cu bărbaţii.

— Îmi placi, Kip Noble, a murmurat Bear, apoi a sărutat-o dulce, blând, insistent.

Inima ei a început să bată mai tare, sângele să-i alerge prin vene. Avea nevoie de el.

CAPITOLUL 4

După ce au ajuns, Bear a rămas până târziu s-o ajute pe Kip să-şi aşeze lucrurile.

Apartamentul fusese al unchiului Phineas iar ea îl folosise ultima dată când trecuse pe acolo. După ce au terminat de despachetat, s-au aşezat pe canapea să-şi bea cafeaua. Bear i-a luat ceaşca, apoi a îmbrăţişat-o. Kip n-a mai putut aştepta.

Mâinile au început să-l exploreze necontrolate, în timp ce trupul ei s-a întins peste trupul lui. Gurile lor deschise erau nerăbdătoare, iar mâinile insistau întrebând. O dorinţă rapidă se apropia de culme. Kip se lupta să revină ia raţiune, dar mângâierile lui erau covârşitoare. A sunat telefonul. S-a uitat la el, tremurând.

— Ignoră-l, a spus Bear. Kip s-a ridicat şi a răspuns.

— Alo? Oh, Bună Marsh! S-a uitat la ceas. Era foarte târziu. De ce oare o suna la ora aceea şi pentru ce? Da, am ajuns cu bine. Îţi mulţumesc pentru telefon. La revedere. A închis şi s-a întors la Bear, dar pasiunea dispăruse, iar ochii lui erau acum de gheaţă.

— Ar trebui să mă culc, a spus ea, încheindu-şi nervoasă bluza. Mâine o să am o zi foarte lungă.

— Bineînţeles. S-au despărţit ca doi străini, dar dimineaţă la ora opt, Bear s-a întors aducând cornuri calde şi cafea. Au uitat de cornuri şi s-au sărutat înfometaţi.

— M-am purtat mizerabil.

— Şi eu, a rostit ea dintr-o suflare.

Apoi, Bear a condus-o la lucru cu maşina lui, Ferrari. A oprit în faţa biroului din Fifth Avenue, unde a sărutat-o până au ameţit amândoi. Într-un târziu, ea a plecat.

Când a ajuns cu liftul la etajul al treilea, încă nu se putea ţine pe picioare. A intrat în birou şi şi-a refăcut machiajul pentru că secretara Myrtle Weeks o privea foarte insistent. Toată ziua s-a gândit la Bear. Seara au luat cina într-un restaurant franţuzesc unde au stat mână în mână. Se vedeau în fiecare zi.

Luau micul dejun în apartamentul său în biroul ei, uneori chiar şi prânzul, apoi se întâlneau la cină. Câteodată mergeau la spectacole, dar cel mai mult le plăcea să fie doar împreună, să se sărute şi să povestească despre ei.

Bear i-a povestit cum a crescut într-o familie bogată şi excentrică, despre colegiu şi cum intra mereu în încurcături cu Piers.

Despre curse i-a povestit foarte puţin. Încă nu era în stare să împartă cu ea amintirile acelor zile de coşmar. Kip i-a vorbit mult de unchiul ei: de experienţa unică pe care a trăit-o cu el în afaceri, despre invenţiile şi călătoriile lui.

Şi-au vorbit despre credinţele lor, despre ce le plăcea şi ce nu le place, despre temeri şi vise şi, cu cât vorbeau mai mult cu atât se plăceau mai mult.

Cu cât se sărutau mai mult, cu atât erau mai conştienţi de forţa atracţiei lor şi, de câte ori se despărţeau, Kip se întreba cât va dura până va fi în stare să-i spună să facă dragoste cu ea. Bear făcea eforturi

supranaturale să se concentreze, Kip era mereu în mintea lui. Numai nevoia de a o lăsa liberă îi ţinea în frâu dorinţa pentru ea. Cu siguranţă, fusese decepţionată de căsătorie şi el dorea ca legătura lor să fie puternică şi sigură, ca ea să fie convinsă că nu face aceeaşi greşeală.

Kip se gândea de multe ori străbătând Fifth Avenue, spre biroul său, că este ciudat să lucreze în Manhattan. A privit cerul albastru, senin şi a inspirat aerul tare al zilei de aprilie. Nu-i venea să creadă că de trei săptămâni se află în Manhattan. Unchiului Phineas i-ar fi plăcut s-o ştie acolo, el o chema mereu la New York. În fiecare zi îl vedea pe Bear. Era fericită. Voia să sară, să cânte şi să danseze şi, oricum, nimeni în Manhattan n-ar fi observat. Visa mereu la viitor şi Bear făcea parte din el.

A traversat strada şi a intrat într-o clădire înaltă, unde etajul al treilea era ocupat de firma *Morningstar*. A ieşit din lift şi s-a deplasat zâmbind spre coridorul scurt care ducea spre birou. Myrtle a privit-o zâmbind:

— A venit, a spus arătând nerăbdătoare spre uşa biroului. A adus micul dejun.

Doamne, e frumos. Kip a simţit o dorinţă arzătoare să ia paharul cu apă din mâna ei şi să i-l verse în cap. Era o prostie! Era geloasă pentru o simplă remarcă? Niciodată.

— Sunt sigură că domnul Kenmore ar fi măgulit de atenţia pe care i-o acorzi.

— Vă doare capul, domnişoară Noble? a privit-o îngrijorată Myrtle.

— Nu. Kip a zâmbit şi a intrat în birou. Bear stătea cu spatele. Ce mare era!… La un simplu oftat de-al lui simţea cum i se înmuiau genunchii şi i se accelera respiraţia. Şi asta numai pentru că se uita la el! A închis repede uşa.

Părea că el n-a observat-o. Era ocupat să aşeze pe biroul ei, ceştile, cuţitul şi şerveţelele.

— Bună, a spus distant, aşteptând să se arunce în braţele lui.

— Bună, a spus şi el întorcându-se. A înaintat, a tras-o în braţe şi-a sărutat-o tandru. Inima-i bătea nebuneşte, iar trupul durea. De trei săptămâni de când era cu Kip, zi de zi, începuse s-o dorească tot mai tare. Era mereu în visele şi în gândurile lui. I-a dat drumul şi a studiat-o.

Iubea privirea aceea somnoroasă şi gura senzuală.

— La orice te gândeşti trebuie să fie minunat, a murmurat. Eşti atât de frumoasă, atât de feminină… Dorinţa pentru ea alerga prin el cu viteza sunetului. Ea îi ajuta să-şi cunoască sufletul şi adâncurile infinite ale iubirii.

Bear îşi iubea prietenii, rudele, dar cu Kip întotdeauna dorea mai mult, simţea nevoia să fie mai aproape, descoperea că vrea să iubească şi să fie iubit mereu.

Se lupta cu dorinţa fierbinte de a o duce undeva, departe, pe o insulă, unde să facă dragoste cu ea cel puţin trei zile, dar pentru asta trebuia ca şi Kip să-l dorească la fel de mult.

— Mi-era o foame… a spus ea fără să adauge că-i era foame de el. Ce ai acolo?

— O să-ţi placă. A condus-o spre birou ţinând mâna liniştit în jurul mijlocului ei.

— Unde ai găsit farfurii calde şi maşină de prăjit pâine?

— La magazin, bineînţeles. Uite, avem aici orez cald, biscuiţi din grâu proaspăt englezesc şi grape-fruit. I-a tras un scaun, apoi s-a aşezat şi el. I-a desfăcut un şerveţel, i l-a aşezat pe genunchi şi i-a pus într-un bol nişte cereale.

— Destul, destul, i-a zis ea râzând. Se simţea bine, ocrotită, trăia o experienţă unică.

Kip îşi trăise o mare parte din viaţă iubind ocazional un unchi distrat şi nu era încă pregătită, să intre în societate alături de acest bărbat minunat.

— E amuzant. Vesel, Bear s-a întins şi a sărutat-o.

— De ce mă stârneşte zâmbetul tău timid?

— Eşti scandalos. Pe Kip o stârnea tot ce era în legătură cu el.

— Nu, eu. Bă, tu. Spui lucrurile astea ca să mă tulburi, monstrule. S-a luptat să nu mai zâmbească dar n-a putut. Bear avea un efect puternic asupra ei, îi aducea fericirea.

— Nu încerc să te stârnesc, a spus Bear încet, mângâind o şuviţă rebelă din părul ei. Sunt doar cinstit. S-a întors spre el zâmbind, dar în acelaşi timp a sunat telefonul.

— Da, Myrtle?

— D-l Finewood este pe linia doi, domnişoară Noble.

— Oh! Am uitat să-l sun ieri. Spune-i că-l caut peste o oră.

— Telefonează des? a întrebat Bear cu vocea ascuţită. Kip a înţepenit, îi venea să-l omoare pentru că stricase atmosfera plăcută dintre ei.

— La birou sunt căutată de tot felul de oameni.

— Finewood nu este chiar oricine. Este fostul tău soţ.

— Ştiu. Prietenia lor se evaporase, în locul ei o tăcere grea, plină de nemulţumire plutea apăsătoare.

— Săptămâna asta Marsh deschide o expoziţie de prezentare şi vânzare şi i-am promis că mă voi duce. Fir-ar să fie! Ea n-ar fi trebuit să-i dea nicio explicaţie.

— Bineînţeles. Când este vânzarea? Bucuroasă că se putea uita în altă parte, a luat calendarul şi l-a răsfoit.

— Vineri.

— Sună interesant.

— Aşa va fi. Covoarele pe care le importă sunt de obicei excepţionale, mai ales că sunt lucrate manual.

— Bineînţeles.

— De asta a încercat Marsh să cumpere acum câţiva ani *Morningstar Textiles:* pentru a-şi extinde piaţa de desfacere.

— Atunci l-a întâlnit unchiul tău? Ea a aprobat.

— Apoi l-a adus acasă la cină şi atunci l-am cunoscut. De ce trebuia să-l treacă prin trecutul ei dureros? Bear a înghiţit încet, simţind cum fiecare bucăţică din corpul lui ura cuvintele pe care Kip i le spusese. La naiba cu Finewood. Şi-a împins scaunul.

— Trebuie să plec, altfel vom întârzia amândoi. Kip l-a urmărit. Bariera care se lăsase între ei odată cu telefonul lui Marsh era încă acolo. Ea a vrut s-o înlăture, să se arunce în braţele lui, dar n-a spus nimic. Bear a sărutat-o pe obraz apoi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit cu mâna pe clanţă, a mai privit-o o dată şi apoi a tras-o în braţele sale căutându-i gura cu o dorinţă arzătoare.

Buzele s-au deschis sub apăsarea buzelor lui, iar mâinile ei i-au cuprins mijlocul ţinându-l strâns şi foarte aproape. Sărutul s-a prelungit până când au devenit o singură fiinţă. Braţele lui Bear o mângâiau. Nu ştia cine gemea, ştia numai că sângele-i alerga fierbinte prin vene iar inima-i bătea puternic în piept.

Kip ar fi căzut dacă el n-ar fi ţinut-o foarte strâns. Se simţea moale şi nu putea respira! Erau aruncaţi într-un vârtej al pasiunii în care cereau tot mai mult unul de la celălalt. Din nou semnalul interfonului i-a scos din transă.

Bear a îndepărtat-o observându-i faţa palidă şi gura tremurând. A încercat să vorbească, apoi s-a întors şi a plecat. Fusese la un pas de a face dragoste cu Kip chiar în biroul ei.

Ea a întins mâna să-l oprească dar a renunţat imediat. Liniştea era dureroasă şi s-a simţit ca şi cum trupul ei plecase odată cu Bear. Dorea să facă dragoste cu el şi n-ar fi avut nimic împotrivă dacă el i-ar fi sugerat ca asta să se întâmple chiar şi acolo. A privit în jur şi şi-a amintit de interfon. Nu mai suna, probabil că Myrtle se plictisise aşteptând. Şi-a scuturat capul ca să-şi limpezească mintea, apoi a format numărul lui Marsh de

telefon. Secretara lui i-a făcut imediat legătura.

— Bună Kip. Tocmai voiam să-ţi reamintesc de vânzarea de vineri.

— N-am uitat. Dar nu avea chef să se ducă.

Era foarte mult de lucru în biroul ei şi, pe urmă, nu se simţea bine în compania lui Marsh. De câte ori îl întâlnea se gândea cum de-a putut să se mărite cu el, pentru că nu se potriveau deloc.

— Voi veni, dar nu voi sta prea mult.

— Cândva erai aici cu mine. Sper să te răzgândeşti.

— Îmi pare rău, Marsh, nu pot să stau mai mult de o oră. Voia să-şi petreacă timpul liber numai cu Bear.

— Bine, Kip. Ştii că nu pot să cred că ai plecat din Detroit. Îţi plăcea acolo. S-ar putea să-ţi pară rău.

— Poate. Să-i pară rău, când îl avea pe Bear în Manhattan? Niciodată.

Vineri a fost o zi rece şi umedă. Cerul era închis, iar oamenii se grăbeau spre birouri pe trotuare sau cu taxiurile. Kip s-a uitat la faţada modestă a firmei Finewood şi Son’s din Madison Avenue şi a suspinat. Trebuia să intre şi să termine cât mai repede. Nu mai văzuse familia lui Marsh de la divorţ şi nu-i simţea lipsa. N-au avut niciodată vreo problemă şi nici n-au apelat vreodată unii la alţii. A împins uşa şi a intrat. Familia Finewood ar fi dus-o bine dacă succesul lor ar fi fost la fel de mare ca sala pregătită pentru vânzare. Totul era imens şi foarte nou, cu excepţia covoarelor expuse, iar Kip s-a gândit dacă Marsh nu avea cumva vreo legătură cu această afacere. Cineva a condus-o în spatele magazinului, unde se afla sala de prezentare. Acolo, o mulţime de oameni admirau covoarele scumpe împrăştiate prin toată sala.

— În sfârşit, iubito, i-a spus Marsh, cu căldură, apropiindu-se. Tocmai te căutam.

El a înclinat capul cu intenţia de-a o săruta pe buze

însă Kip şi-a întors faţa şi buzele lui i-au atins obrazul.

— Înapoi Marsh, a spus ea zâmbind, am divorţat de trei ani şi am fost bucuroasă când ne-am despărţit.

— Eu am vrut să rămânem căsătoriţi.

— Şi cu o caravană de amante. Nu te încrunta, arată-mi, mai bine nişte covoare. Kip a întors un exponat. Astea sunt noi. Sunt peruviene?

— Da, nu ştiam că te mai interesează arta sud-americană. Marsh a ridicat o cuvertură grea de lână de lamă. Asta te pasionează? îţi fac reducere din partea familiei.

— Fără reducere, Marsh. Dacă îmi place ceva îţi plătesc.

— Tot independentă ai rămas, a spus el luând-o de braţ. S-a plimbat cu ea prin sală zâmbind şi povestindu-i fără întrerupere despre invitaţi şi despre marfa expusă. Am covoare noi din Iran, aduse bineînţeles prin Turcia. S-a oprit în faţa unor exponate persane cu nuanţe de crem, verde-deschis şi roz, cu marginile albastre.

— Ce părere ai de ăsta?

— Kerman. Este favoritul meu. Trebuie să coste o avere.

— Da. Alege unul. El a ridicat un covor.

Apropo, să ştii că mă interesează dacă vinzi *Morningstar Textils*. După cum vezi ne-am extins şi aş avea nevoie de fabricile companiei pentru depozitarea covoarelor. Kip nu a răspuns şi l-a studiat. Multe femei îl considerau chipeş, aşa cum i s-a întâmplat şi ei mai demult. Înalt, subţire, cu părul blond închis şi ochi căprui pătrunzători. Poate dacă nu l-ar fi întâlnit pe Bear Kenmore l-ar fi considerat încă atrăgător.

— De ce zâmbeşti?

— Pentru că am impresia că m-ai chemat aici să-mi spui că vrei să cumperi *Morningstar*. El a zâmbit.

— Nu chiar, iubito. Adevărul este că am vrut să-mi

vezi şi covoarele.

— Mă bucur că am venit. Ea s-a întors şi a pipăit covorul Kerman. Îmi place acesta. Cât costă?

— Ţi-l dau dacă-mi vinzi *Morningstar.* Am urgent nevoie de spaţiu şi e şi aproape de noi. Ce zici? Ea a refuzat.

— Voi lua covorul Kerman mai mic şi două Sarouk.

— Eu îl voi cumpăra, a spus cineva.

— Bear! Ce cauţi aici? a spus Kip cu respiraţia întretăiată.

— Am venit să-ţi cumpăr un covor cadou de logodnă, a spus el rece.

— Ce? a rămas uimită. În faţa ei nu era acel Bear Kenmore pe care-l ştia…

— N-ai spus niciodată că te măriţi, Kip, a spus Marsh.

— Nu mai spune, a murmurat ea simţind cum i se urcă sângele la cap. Bear era de-a dreptul nebun şi nu era nicio îndoială că trupul ei tremura de încântare: Căsătorie! Cuvântul acesta făcea ca imaginea lui Bear să strălucească.

— Am păstrat secretul până acum, a mai adăugat Bear. Le voi cumpăra pe cele două. Eşti gata să mergem, Kip?

— Nu cred că ne-am cunoscut până acum. Mă numesc Marsh Finewood. Şi tu cine eşti? Figura aristocratică a lui Marsh era întunecată.

— Bear Kenmore, logodnicul lui Kip, a spus Bear încordat.

— Ascultă… a început Kip. El nu avea dreptul să se poarte aşa, chiar dacă ideea căsătoriei o încânta.

— E un spectacol plăcut, a întrerupt-o Bear. Să mergem iubito. El a auzit-o suspinând când i-a prins mâna.

— Aşteaptă, Kip, a spus Marsh când Bear a început s-o tragă prin mulţime. Trebuie să vorbim.

— Trebuie să plecăm, Marsh. Ne-au plăcut covoarele.

Ea a privit bărbatul care-o căra de-a lungul încăperii.

— Dă-mi drumul. E ridicol!

— O să-ţi spargi smalţul de pe dinţi dacă mai scrâşneşti din ei. Pe măsură ce se depărta de Marsh, îşi recăpăta stăpânirea de sine. Ştiu că nu-ţi place şi crede-mă e prima dată când…

— Cum îndrăzneşti să mă târăşti aşa prin sală? a spus ea încercând să-şi elibereze braţul.

— Plecam şi apoi sigur ai băut cel puţin un pahar de punch. Şi nu-ţi dau drumul pentru că nu te poţi ţine pe picioare.

— Ai dreptate. Mi-ar fi plăcut să-ţi arunc nişte punch în nas, i-a spus ea printre dinţi.

— Ştiu şi de aceea îţi ţin mâna dreaptă.

— Sunt ambidextră. A văzut un văr de-al lui Marsh privind-o mirat, Kip i-a zâmbit şi au trecut mai departe. Se uită lumea la noi, a şoptit ea.

— Nu e de mirare, doar eşti o femeie foarte atrăgătoare.

— Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun. Bear a deschis uşa şi au ieşit.

— Dacă mi-aş fi cerut scuze şi nu te-aş fi scos afară de aici, te-ar fi ajutat cu ceva? El se simţea ca şi cum ar fi dus-o în Tahiti şi ar fi făcut dragoste cu ea cel puţin un an.

— Nu, dar nu-mi plac asemenea purtări nici la tine, nici la alţii. Pe ea nu o duruse purtarea lui, cum o duruseră cuvintele pe care le rostise.

— Nici mie nu-mi plac. Fir-ar să fie, nu mi-a plăcut cât de intimi şi de prietenoşi eraţi amândoi.

— Ce?

— Maşina mea este acolo.

— Sper să plăteşti amendă.

— Azi am șofer. Bear i-a deschis uşa lăsând-o să intre în interiorul pluşat al Rolls-ului.

— Bună, Phelps. Kip se eliberase de strânsoare lui

Bear şi stătea acum comod pe locul ei.

— Pari supărată, Kip.

— Nici nu se poate povesti, a spus Bear. A vrut să mă bată măr în faţa mulţimii.

— Era şi timpul să-ţi găseşti perechea, a râs Phelps, în timp ce Bear închidea geamul despărţitor. Kip s-a întors spre Bear:

— Ce făceai la expoziţie?

— Cumpăram un covor.

— Şi-i spuneai lui Marsh că suntem logodiţi. De ce-ai făcut asta?

— A fost mai bine decât să-i trag una. De când îţi spune iubito?

— Nu e treaba ta. De fapt, el spune aşa la toată lumea.

— Ai divorţat de el, a spus Bear.

— Ştiu. Să nu ridici vocea la mine, tu… tu, smucitule. Umerii lui Phelps au tresărit.

— Phelps închide naibii microfonul, a strigăt Bear.

— Nu mai urla, a spus Kip. Eu sunt cea care a fost umilită. Cum ai îndrăznit să spui că ne-am logodit?

— Dacă el poate să-ţi spună iubito şi eu pot să spun că suntem logodiţi.

Kip şi-a ridicat capul.

— Te porţi ca un copil. Bear a privit-o, apoi s-a tras în colţul său.

— Ştiu, dar mă înnebuneşti, a spus legănându-se când ea a râs. Foarte amuzant.

— Da, este. Mai bine ai creşte, băiete.

— Am crescut, iartă-mă. N-aveam intenţia să mă dau în spectacol.

Hohotind încă, Kip i-a luat mâna.

— Îmi plac covoarele pe care le-ai cumpărat. Sper că ştii că valoarea lor va creşte.

— Aş vrea să ţi le dăruiesc. Când Kip a încercat să-şi

tragă mâna, Bear i-a ţinut-o.

Ca un cadou de la prieten la prieten, i-a sărutat palma. Nu ştiu ce se naşte între noi, dar ştiu sigur că-mi place să fiu cu tine la micul dejun, la prânz şi la cină. Ţie ce-ţi place?

— Păi nu mi-ai lăsat nici măcar o pauză să-mi beau cafeaua, a spus Kip gâfâind.

Puneţi covoarele chiar acum, Bear. A privit-o un moment, apoi a încuviinţat.

Mâinile ei acţionau singure. După ce i-au mângâiat părul au tras capul lui în jos, apropiindu-i gura de gura ei. Senzaţii noi au explodat dintr-odată şi buzele ei au gemut dorindu-l. Stelele şi planetele s-au învălmăşit în faţa ochilor ei, iar dorinţa s-a înălţat. L-a împins încet suspinând. Fericirea pusese stăpânire pe ea, în timp ce pasiunea devenise din ce în ce mai fierbinte.

Bear a simţit cum dispar toate barierele dintre ei. Era dominat de nevoia de a i se dărui, de-a o avea, de-a o iubi. Gheaţa din sufletul lui s-a transformat în lavă fierbinte. Gura lui a pus stăpânire pe gura ei, forţând-o să se deschidă şi să lase limba lui să-i atingă limba. Ca şi cum fusese stropită cu apă rece, dintr-odată, Kip s-a trezit.

— Să nu ne grăbim, Bear. M-am măritat dintr-un impuls şi din prima săptămână a fost un dezastru. N-am ajuns nici măcar să aniversăm primul an de căsnicie, că eram deja despărţiţi.

— Eu am să aştept, a spus el. Tu? îi aparţinea, orice ar fi hotărât ea.

— Aş vrea să încercăm, a spus şi ea, simţind cum bătăile inimii ieşeau din ritmul normal.

— Mergem undeva diseară? a spus Bear sărutându-i degetele.

— De fapt, mă gândeam să-ţi pregătesc eu cina în seara asta. Voi face nişte spaghete delicioase cu sos picant.

— Iar eu voi aduce pâinea cu usturoi.

— Vino devreme ca să mă ajuţi la salată. Dintr-odată şi-au prins mâinile fericiţi şi lumea era minunată. Când Phelps a oprit în faţa firmei *Morningstar,* Bear a condus-o până la uşă, a sărutat-o, apoi a privit curios clădirea.

— Ce este?

— O vei vinde lui Finewood?

— Deci ai auzit. Nu, nu vreau s-o vând pentru că afacerile companiei aduc profit.

S-a încruntat. Ştii că ţi-am povestit că un bărbat, Richard Granger mă tot presează s-o vând şi dacă-i rezist o să mă descurc şi cu Marsh.

— Mai spune-mi despre Granger. Ea a ridicat din umeri.

— N-aş vrea să ştiu prea multe despre el, se pare că spatele lui este asigurat. În ultimul timp, n-am mai auzit nimic de el. Sunt surprinsă că Marsh n-a întrebat nimic de maşină, i-au plăcut mereu maşinile rapide.

— Poate oferta lui pentru *Morningstar* e o simplă momeală. Ea a râs.

— Nu toată lumea este ca tine. Ne vedem mai târziu. L-a sărutat şi a dispărut în clădire. Cu mâna la buze, Bear a rămas uitându-se mult în urma ei.

Întorcându-se spre maşină s-a urcat şi s-a aşezat pe locul din faţă.

— Piers spunea că eşti atins bine, a spus Phelps. Acum îl cred.

— E minunată, nu-i aşa?

— Da. Phelps i-a aruncat o privire scurtă. Dar nu toată lumea e de aceeaşi părere.

Gunder spune că la maşina ei de curse a umblat un profesionist.

— Eu cred că e mâna unui mecanic.

— E un argument fragil şi tu ştii asta. Zâmbetul lui Bear era rece ca oţelul.

— Bear, fii atent să nu omori pe cineva.

— Asta depinde de ce descopăr. Şi dacă cineva o ameninţă pe Kip… Furia-i pulsa în vene. Va avea grijă de ea.

— Nu poţi să crezi că este un tip care montează echipamentul.

— Spune-mi de unde să încep! Phelps şi-a scuturat capul:

— Nu sunt sigur dacă domnişoara Noble crede – sau ştie că are vreun duşman.

— Adevărat.

— Şi poate că n-are, în schimb tu ai o mulţime. Bear a aprobat.

— Dacă cineva vrea să ajungă la mine prin ea…

— Uşurel. Sper că nu vrei ca vreunul din voi doi să fie rănit.

— Corect. L-am sunat pe Shim Locke. O să se uite prin împrejurimi, să vadă dacă nu cumva unchiul lui Kip avea vreun duşman.

— Am crezut că este cu Dolph în California, la expoziţia lui de pictură.

— Aşa trebuia, dar a delegat pe altcineva să meargă cu Dolph. M-a anunţat că vine sigur.

— Ai spus mereu că este un detectiv bun. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe tipul care-l păzeşte pe Dolph.

— Eu l-am văzut numai de câteva ori, dar Dolph spune că e un pictor foarte bun.

Bear a zâmbit, aducându-şi aminte. A făcut acelaşi lucru pentru Piers şi Damiene.

— Am auzit!

— Da, şi nu pentru că bărbaţilor puternici le-ar plăcea să fie păziţi.

— O să fie amuzant să văd aşa ceva. E la fel de încăpăţânat ca şi tine. Phelps l-a privit îngrijorat. Dar n-o să deranjeze pe nimeni dacă o să privească în jur. Eu şi Gunder putem fi cu ochii în patru dar… a zâmbit cu

subînţeles.

— Dacă vine nu înseamnă că vom renunţa la paza noastră.

— Nicio grijă Bear, doar ne cunoşti.

— Da, mulţumesc.

Trei zile mai târziu, Kip se plimba prin apartamentul ei, răsfoind o carte de-a unchiului Phineas şi atingând scaunul de la birou.

— Dragă unchiule Phineas, aş vrea să fii aici, pentru că am nevoie de sfatul tău.

Apartamentul avea camerele mici, iar Kip le-a străbătut de câteva ori, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Bear Kenmore!

În seara aceea, urma să se întâlnească cu el la cină, la Little Italy. Se văzuseră mereu în ultimul timp şi cu toate că Bear nu o presa, se simţea înghesuită şi ameninţată. O speria nevoia şi dorinţa de el. Cum a reuşit să-i pătrundă în suflet când, după căsătoria cu Marsh, îşi propusese să nu se mai implice emoţional în nicio relaţie cu un bărbat?

De la început a realizat că face o greşeală măritându-se cu Marsh, pentru că nu-l iubea. Apoi au apărut între ei diferenţe de principii şi a dispărut respectul reciproc. A descoperit că îi plăcea să se joace cu emoţiile ei şi, pretinzând că o iubeşte se întâlnea cu alte femei.

— Pentru că simţi nevoia să te implici în astfel de jocuri şi pentru că nu vreau să-ţi fiu necredincioasă, Marsh, te părăsesc, i-a spus ea în seara când i-a făcut o vizită inopinată la New York.

— Kip, aşteaptă puţin şi dă o şansă căsniciei noastre. Noi nu ne-am luptat niciodată.

— Ţi-am oferit zece luni de credinţă, iar tu nimic. Nu sunt supărată, dar vreau să se termine. Recunoaşte. că n-ai făcut niciun efort să menţii această căsnicie.

Nu i-a răspuns, dar nici n-a împiedicat-o să divorţeze. Niciodată nu s-a gândit la o relaţie apropiată cu un alt bărbat. Se purta cu ei rece şi distant. Cu Bear totul era diferit. A fost atrasă de el fără cuvinte, fără legi, fără altceva în afară de dragoste.

— Fir-ar să fie! Bear era în mintea ei zi şi noapte şi făcea ca fericirea să curgă. Îşi pierdea controlul. S-a dus să facă un duş, să-şi cureţe părul şi trupul de imaginea bărbatului înalt, brunet şi cu ochi albaştri.

În seara aceea, Bear a venit mai devreme şi l-a rugat s-o aştepte în biroul mic ai unchiului ei. El a privit curios cărţile de pe rafturi şi a observat o mulţime de raritǎţi. Kip l-a găsit citind pe scaunul de lemn, tocit din faţa biroului. Privindu-l, a simţit cum o inundă o plăcere deosebită. Figura lui concentrată îi dădea un aer vulnerabil, de băieţel. Voia să-l strângă. În braţe şi să aibă grijă de el. Mintea-i era inundată de aburii dorinţei.

— Bună.

— Umm? Bear a privit-o încet, apoi a pus cartea pe raft. Bună. Arăţi minunat în satin. S-a ridicat şi i-a strâns mâinile, apoi a sărutat-o în colţul gurii. Părul tău auriu-platinat a foarte frumos, iar culoarea asta turcoaz te prinde perfect.

— Mulţumesc. N-avea niciun rost să-i povestească cât timp a durat până s-a hotărât să aleagă din dulap o fustă dreaptă, cu desene fine şi o bluză închisă la gât, amândouă din satin turcoaz. Inima ei a început să bată, a ridicat mâna şi l-a mângâiat pe obraz.

— Mi-e groază să mă gândesc ce mi s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi îmbrăcat cu o rochie de bal…

— Îţi umblă mintea, nu-i aşa? l-a sărutat urechea, apoi limba lui a alunecat încet pe gât.

— Da. A privit o clipă în ochii lui, apoi s-a depărtat. Fără discuţii. Trebuie să mergem pentru că-mi este foame.

— Bine. Şi mie mi-e foame. El n-a mai putut s-o atingă. Ştia că ochii lui îi spun foarte clar ce fel de foame era în el şi cine putea s-o satisfacă.

— E ilegal, a şoptit Kip. Şi dacă nu e, ar trebui să fie.

— Nu. Nu este. Este foarte real, a şoptit Bear împingându-i trupul cu trupul său.

— Bear Kenmore, ne este foame de mâncare. Hai să mergem, i-a prins mâna şi atingând din greşeală cartea pe care el o citise, a aruncat-o pe podea. Ce citeai?

— Ceva care cred că nu trebuia să citesc. Este un jurnal al unchiului tău. Ea a râs.

— Pentru el jurnalul era o credinţă. Spunea că fiecare minut din viaţă e preţios, aşa că, seara când venea să se odihnească îşi punea gândurile pe hârtie. Dacă vrei să le citeşti pe toate, eşti binevenit.

— Nu vorbeşti serios!

— Ba da. Jurnalele lui sunt foarte interesante. Pun pariu că poţi descoperi mai multe lucruri în ele despre Africa, decât într-o enciclopedie. Era un antropolog amator şi iubea foarte mult acest continent.

— Ce bărbat! Cred că eşti foarte mândră de el.

— Da, şi-mi lipseşte foarte mult. A murit dintr-odată, cu toate că n-a avut niciodată probleme cu inima. Doctorii mi-au spus că n-a suferit pentru că a murit în somn, dar pe mine m-a durut foarte tare şi încă mă mai doare. A încercat să zâmbească.

Plănuisem să facem împreună o călătorie în Kenya şi bineînţeles că nu am mai plecat. Nu puteam concepe să văd Africa fără el. Ochii ei erau plini de lacrimi, iartă-mă, n-am vrut să plâng. E stupid. Bear a luat-o în braţe.

— Nu e niciodată stupid să iubeşti pe cineva şi să-i simţi lipsa când nu mai este lângă tine. A sărutat-o blând, dorind să fie o barieră împotriva durerii şi a necazurilor ei.

— El a fost toată familia mea: mamă, tată, soră, frate. N-am avut pe nimeni altcineva pe care să-l iubesc. Fusese

singură până să-l întâlnească pe Bear, care intrase în viaţa ei aducându-i căldura iubirii. I-a ridicat bărbia:

— Aş vrea foarte mult să fiu eu familia ta. Ea a clipit clătinându-şi capul:

— Nu pot glumi cu lucruri dintr-astea.

— Nici eu. Bear a strâns-o lângă el. Vorbesc foarte serios, Kip. Ţi-am promis că vom lua totul foarte încet, ne-am văzut aproape în fiecare zi, am vorbit şi astfel ne-am cunoscut din ce în ce mai bine. Abia respirând, Kip l-a privit:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să mă însor cu tine. Vrei să fii soţia mea?

CAPITOLUL 5

Little Italy a fost pentru Kip mai mult o pierdere de timp. O mai văzuse. Mâncase acolo şi îi plăcuseră pastele, espresso şi desertul cannoli, dar acum era fericită.

— Kip?

— Uum?

— Uită-te la mine.

— De ce?

— Pentru că nu te-ai mai uitat la mine cu adevărat de când ţi-am propus să ne căsătorim şi, ceea ce e mult mai important, nu mi-ai răspuns. Niciodată cuvintele n-au fost mai semnificative, ca în acel moment.

— Am crezut că glumeşti, a mormăit ea admirând casa frumoasă din cărămidă. Ce arhitectură frumoasă!

— Kip, priveşte-mă. Întorcându-i privirea s-a forţat să se uite în ochii lui.

— În regulă, te privesc.

— Ştii că nu glumesc.

— Da, dar voiam să străpung faţa ta şi să înlătur minciunile. Bear a cuprins-o în braţe.

— Poţi face asta până ajungi la scheletul meu, dar lucrurile nu se vor schimba cu nimic. Ne simţim bine

împreună. Poţi fi sigură de asta.

— Da, dar căsătoria a fost pentru mine un dezastru.

— La naiba, nu suferă comparaţie ce este între noi cu ceea ce a fost înainte.

— Ba da. Ar fi vrut să se piardă în braţele lui, dar teama a împiedicat-o. Căsătoria schimbă lucrurile. Bear a respirat furios şi i-a dat drumul.

— Bine, e dreptul tău să-ţi fie teamă şi, deşi nu sunt de acord, voi face cum vrei. S-a uitat în jurul său, la magazine şi la locuinţele private cu grilaje de fier ornamental, apoi s-a întors la ea. Bine, deocamdată nu vom mai vorbi despre căsătorie. Am putea locui împreună un timp, ca să vedem cum merge. Ce spui?

Mintea lui Kip s-a blocat. Să trăiască cu Bear era minunat.

— Lasă-mă… un timp să mă gândesc. A văzut durerea licărind în ochii lui şi i-a întins mâna. Era departe de ea, iar faţa lui purta o mască.

— Bine, apoi o să mă anunţi. Nu-şi mai amintea dacă l-a interesat vreodată dacă vreo femeie l-a respins sau nu. Singurul lucru care l-a urmărit a fost anatomia ei.

Kip îl rănise deja. Gândul că ea nu-l doreşte la fel de mult cum o doreşte el, îl făcea să înnebunească.

— Mâine, mai târziu, a spus ea, deşi răspunsul îl ştia deja. Voia să trăiască cu el, dar era mai bine să aştepte. Să-şi examineze îndoielile una câte una.

Fidelitatea, încrederea, integritatea erau simple cuvinte, dar într-o legătură de viaţă ele deveneau principii de bază. Trebuia să se gândească.

Era sigură că ţinea foarte mult la Bear şi-l dorea, dar el menţionase întâi căsătoria şi apoi să trăiască împreună şi asta o făcuse să-i fie frică. Era încă rănită de prima căsătorie şi era convinsă că avea încredere şi-l iubea mai mult pe Bear decât l-a iubit vreodată pe Marsh. Cât timp au stat pe gânduri, Bear i-a dat drumul la mână.

Ea ar fi vrut să-i explice, dar cuvintele nu voiau să fie rostite. S-a simţit uşurată când s-au întors cu un taxi acasă. Dacă Bear l-ar fi luat pe Phelps, el ar fi observat cu siguranţă ce se întâmpla între ei.

Erau aproape de apartamentul lui Kip, când Bear a tras-o în braţele lui.

— Kip, mă ierţi pentru că m-am purtat aşa de urât cu tine? Pentru că te-am grăbit să-mi dai un răspuns? Ai tot timpul din lume ca să hotărăşti. A sărutat-o, gura lui făcând-o să descopere iubirea. S-a agăţat de el cu ochii închişi şi buzele deschise. Erau singuri pe planetă, iar el îi aparţinea! Gurile lor deveneau tot mai intime, gemeau împreună, iar Kip simţea cum inima-i bate puternic.

Bear s-a retras gâfâind.

— Doamne, nu te mai zvârcoli aşa, mă faci să mă simt stânjenit. Ea a râs şi i-a trecut mâinile prin păr. L-a muşcat încet de buză, apoi l-a mângâiat cu limba.

— Bear.

— Kip, iubito. Şi-a ascuns capul în gâtul lui, tremurând de fericire.

— Am fost o proastă, ştiu.

— Nu. Ai tot dreptul să te hotărăşti, cum… Ce naiba se întâmpla? Bear o ţinu strâns pe Kip pentru că taxiul oprise brusc. Acelea sunt maşini de pompieri?

— Da, a spus şoferul. O să mai aşteptaţi dacă doriţi să vă duc în faţa clădirii.

— Lasă, vom merge pe jos. Bear a plătit, apoi s-a întors s-o ajute pe Kip să coboare pe trotuar.

— Bear, acolo-i locul unde stau eu, nu-i aşa?

— Parcă. Relaxează-te, probabil că nu s-a întâmplat nimic. Vom întreba un pompier sau un poliţist. A înconjurat-o cu un braţ pe după mijloc, apoi au traversat strada.

Când s-au apropiat de bariera galbenă, un poliţist i-a oprit.

— Domnule poliţist, apartamentul meu este în această clădire, a spus Kip. Vă rog, pot să vorbesc cu cineva? Dintr-odată i-a revenit în minte accidentul de maşină.

Era ridicol.

— Sst, e în regulă, a spus Bear simţind-o tremurând. A strâns-o mai tare, realizând că incendiul era foarte mare, după numărul de poliţişti şi pompieri. În câteva minute s-a apropiat de ei un pompier.

— Mă numesc Baryl Kenmore, iar ea este domnişoara Noble şi locuieşte în această clădire.

— Nu cred că va fi posibil să intraţi, domnişoară, în multe apartamente s-au produs stricăciuni din cauza apei. Am avut noroc că nimeni nu a fost rănit şi credem că focul a izbucnit de la apartamentul 527.

— E apartamentul meu, a spus Kip.

— Locul acela este plin de fum şi de apă. Aveţi un loc unde să staţi?

Un şoc puternic a străpuns-o pe Kip. Toată colecţia de cărţi a unchiului Phineas era acolo. Oare nu verificase totul înainte să plece? De obicei nu părăsea apartamentul până nu se uita de două ori peste tot. Oare uitase?

— Are unde să stea, a spus Bear. Putem merge să vedem apartamentul?

— Nu domnule. Nu putem lăsa pe nimeni să intre în clădire până nu suntem siguri că focul este stins peste tot, iar structura de rezistenţă este sigură. Puteţi suna mâine şi vă vom spune dacă totul este în regulă.

— Mulţumim. Aşa vom face. Bear a oprit un alt taxi şi i-a dat adresa lui.

— Cred că m-am hotărât să mă mut la tine, a spus Kip, încercând să zâmbească. A îmbrăţişat-o.

— E groaznic atunci când se întâmplă asemenea lucruri, dar vom merge mâine să-ţi iei nişte lucruri de-acolo şi să vedem ce se mai poate face. A sărutat-o blând,

apoi a îndepărtat-o şi i-a zâmbit. Kip l-a privit. Urma să se mute la el şi nu ştia încă pe ce se poate baza. Inima-i, bătea în piept, iar creierul se lupta să se hotărască, l-a atins buzele cu un deget.

— La ce te gândeşti?

— Sper să fii un coleg de cameră de treabă, a spus fără să respire. Va fi cu Bear! Va trăi cu el! El a râs.

— Voi fi. Era nebun de fericire că ea va locui în casa lui. I-a sărutat colţul gurii. Tu îmi reglezi ritmul. Tot timpul. Kip s-a apropiat de el.

— Mulţumesc. Lacrimile i-au umplut ochii. Bear, crezi c-am uitat ceva în priză? Dar colecţia unchiului?

— Kip, nu te mai gândi, acum. Vom face asta mâine de dimineaţă, încearcă să te relaxezi.

— Bine, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei consuma toată pasta de dinţi.

Bear a râs tare. Ea a primit o lovitură puternică atunci când pompierul i-a anunţat de incendiu şi totuşi a reuşit să fie tare. A admirat întotdeauna curajul şi tactul atât în viaţă cât şi în afaceri şi toate astea se reflectau atât de bine în Kip.

— Îmi placi, Kip Noble. Kip şi-a privit mâinile studiind efectul pe care-l aveau cuvintele lui asupra lor. Toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse îi spuseseră că o iubesc. Marsh, unchiul Phineas. Sinceritatea lui Bear făcea ca inima ei să bată într-un ritm alert

— Vrei să-mi fii prietenă?

— Cred că-ţi sunt deja. Bear avea câţiva prieteni buni, o parte din ei chiar femei, dar nu şi-a dorit niciodată atât de mult o prietenie cu cineva cum îşi dorise cu Kip.

Grija pentru ea, în orice sens, devenea lucrul cel mai important din viaţa lui.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

— Nu. Mulţumesc.

— Cum vine asta? Atingerea ei îl stârnea, dar dorinţa

de-a o face fericită îi producea o bucurie neaşteptată.

— Tu mă faci să mă simt eu însămi, cu tine totul e firesc şi foarte relaxant. A izbucnit în râs când Bear a închis ochii şi a gemut.

— Dar nu şi mai mult, nu? îmi distrugi orgoliul meu bărbătesc.

Râsul ei l-a făcut s-o tragă mai aproape şi să-şi ascundă capul în părul ei. N-o voi scoate niciodată la capăt cu tine.

— Nici nu ai nevoie. Imaginea incendiului i-a trecut dintr-odată prin minte. Dacă Bear n-ar fi fost acolo s-ar fi simţit atât de singură şi părăsită.

— Aproape am ajuns, a spus el încă zâmbind. I-a văzut umbrele din ochi, dar simţea că ea se va adapta uşor la noua situaţie. Kip Noble era o femeie puternică şi Bear o admira foarte mult. Gândul că va fi în curând în casa lui îl făcea să simtă o dorinţă cumplită de-a o ridica în braţe şi de-a o iubi sălbatic. Şi-a promis să n-o grăbească chiar dacă asta l-ar omorî. Au ajuns repede. Bear a plătit taxiul şi-au coborât.

— Dacă ai nevoie de câteva lucruri în seara asta, cred că te pot ajuta. Ea a înţepenit.

— Gândeşti greşit, Kip. Una din surorile mele vine şi stă câteodată aici când are treburi în New York. Chiar şi când i-am rezervat cameră la hotel tot aici a venit.

Kip s-a destins şi i-a zâmbit.

— Ce monstru eşti!

— N-ai cunoscut-o încă pe Janine. E foarte curioasă. Dacă nu-i spun nimic, o sună pe Damiene şi aterizează imediat. Câteodată îl caută pe Dolph ca să scoată ceva de la el sau pe Piers, care-i închide telefonul dacă pune prea multe întrebări.

Ea a râs.

— Nu e adevărat.

— Ba da, este şi bineînţeles că Damiene se supără pe

el pentru că o place foarte mult pe sora mea, a murmurat Bear, clătinându-şi capul.

— Aşa faci şi tu. Aşa vorbesc toţi fraţii despre surorile lor.

— Aşteaptă s-o cunoşti. Kip s-a oprit la mijlocul treptelor şi a admirat cele patru pietre maro care străluceau şi lemnul ce ornamenta, ferestrele luminoase.

— E o zonă foarte frumoasă.

— Da. Uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Phelps zâmbind:

— De ce nu eşti în pat? l-a întrebat Bear.

— Nu eşti dădaca mea, Bear. Phelps s-a întors spre Kip: Ce mai faci, doamnă, sper să stai aici mai mult timp.

— Nu pari surprins să ne vezi, a spus Bear conducând-o pe Kip prin holul de la intrare.

— A sunat unul din oamenii lui Shim Locke şi mi-a spus de incendiu. A spus că revine mâine, după ce vorbeşte dimineaţă cu şeful pompierilor.

— Bine. Bear s-a uitat la Kip: Voiam să fac chiar eu asta.

— Nu e acelaşi lucru ca la accidentul cu maşina, a şoptit Kip. Sunt sigură că incendiul a fost o întâmplare.

— Vom şti cu siguranţă mâine, iubito. A înconjurat-o cu braţele.

A observat îngrijorarea din ochii lui Phelps şi s-a lipit mai tare de Bear. O atingere uşoară la gleznă a făcut-o să deschidă ochii repede.

— Bună, Clancy.

— Ascultă, Kip, i-a spus Bear încet, îţi promit că totul va fi în regulă. Ştia că ea era înspăimântată şi asta îl făcea foarte furios. A sărutat-o pe păr. Eşti încă necăjită, ar fi bine să dormi. Şi-a ridicat capul încercând să zâmbească.

— Sunt puţin obosită. Poate-mi arăţi camera mea. A mângâiat câinele care venise şi el pe neaşteptate.

— O să pun aşternuturi curate în Camera Verde, a

spus Phelps, îndreptându-se spre holul din spatele casei. Ne vedem dimineaţă. Kip. Îţi place omleta?

— Mor după ea.

— O să-ţi dau una după ce îţi iei vitaminele, îţi bei sucul şi-ţi mănânci cerealele, a chicotit Phelps închizând uşa. Când ea a râs, Bear a zâmbit bucuros că se distra.

— Îl încurajezi când râzi.

— Îmi place. Se simţea în siguranţă. A doua zi va trebui să verifice lucrurile din apartament, dar acum se simţea bine pentru că era cu Bear.

— Şi mie.

— Dacă-mi explici, o să găsesc uşor camera surorii tale.

— Nu vei dormi acolo. A luat-o de braţ şi a condus-o spre scări. Există o cameră tocmai bună pentru tine. El s-a încruntat. Acolo a pus Phelps cearşafurile curate.

— Camera Verde.

— Da, aşa se numeşte pentru că e decorată în verde-deschis.

— Şi eşti supărat pentru că Phelps a intuit că vrei să-mi dai camera asta.

— Cam aşa, a mormăit el. Îţi aduc nişte lucruri din camera lui Janine. Ea preferă camera de la etajul al treilea, cea în care ai stat prima oară când ai venit aici.

— Părinţii tăi vin la New York?

— Foarte rar. De obicei stau pe Long Island. Acolo e căminul nostru, iar în apropiere stă cealaltă soră a mea. În ultima vreme au stat mai mult în Puerto Rico pentru că le plac oamenii şi liniştea, iar eu îmi petrec câtea dată sărbătorile de Crăciun cu ei.

— Înţeleg că e o insulă frumoasă.

— Foarte, iar oamenii sunt calzi şi primitori. A dus-o până în dreptul unei camere din faţa casei, apoi a deschis uşa. Într-o zi te voi duce acolo.

Asta este Camera Verde. S-a dat la o parte pentru ca

ea să poată intra.

— Oh, Doamne, e minunată. Şi covorul. E unul din cele cumpărate de la Marsh?

— Da. L-am trimis în după-amiaza în care l-am cumpărat. Am crezut că se potriveşte cu camera asta.

— Foarte bine. Îţi plac pereţii decoraţi cu mătase verde. Tu i-ai decorat?

— Ştiu ce-mi place şi am câteva antichităţi de la bunica mea. Restul e treaba unui decorator profesionist, l-a studiat faţa şi a fost mulţumit de plăcerea care-o luminase. Vreau să te simţi ca la tine acasă şi să fii fericită. A fost surprins văzând-o roşind. Te stânjenesc?

— Poate, puţin. Nu crezi că mă faci să mă simt mai mult decât acasă? S-ar putea să nu mai plec a spus ea râzând.

— Ar fi perfect, a spus Bear uitându-se lung la ea multă vreme. Mă duc să-ţi aduc lucrurile. După plecarea lui, Kip s-a simţit ca şi cum camera s-ar fi mărit şi ar fi avut mai mult oxigen. A început să se plimbe mângâind mobila scumpă Louis Quinze.

— Sunt aici şi vreau să rămân, a murmurat speriată când şoapta ei s-a auzit ca un ecou. Mâine va încerca să afle totul despre incendiu. Acum voia să fie pace în sufletul ei. Bear a urcat treptele câte două până la etajul al treilea. În camera de oaspeţi a căutat nemulţumit prin lucrurile din dulap, aruncând unele, alegând altele. Neatent, el n-a observat ce se întâmplase de fapt Kip era în casa lui! Nu şi-a imaginat că Janine avea atâtea lucruri aiurite. Ce naiba! Cu braţul plin de lucruri şi pantofi, Bear a ieşit din cameră în fugă. Când a ajuns în dormitorul lui Kip s-a oprit. Kip dormea pe o parte, ghemuită şi cu mâna stângă sub obraz.

A aruncat hainele pe cel mai apropiat scaun şi s-a apropiat. În poziţia aceea chircită, semăna cu o fetiţă care voia să fie ocrotită. Era atât de fragilă, de vulnerabilă şi

de… preţioasă. S-a întins şi a sărutat-o pe păr. N-avea de gând s-o deranjeze. I-a scos cu grijă pantofii. Când se va scula, se va simţi înţepenită, cu hainele şifonate, dar trebuia să doarmă. A agăţat câteva din lucrurile lui Janine, iar restul le-a pus în sertare, apoi a plecat în camera lui să-şi facă un duş şi să se culce. A luat o carte pe care i-o recomandase un prieten, dar când a văzut că citeşte a cincea oară aceeaşi frază a aruncat-o. Şi-a luat un halat şi a părăsit camera. Din hol s-a îndreptat spre Camera Verde. A împins uşa şi s-a uitat înăuntru. Kip nu-şi schimbase poziţia. A învelit-o, apoi a privit-o un timp.

El era obosit, dar şi îngrijorat din cauza ei. Era normal ca ea să adoarmă aşa de repede? Poate da, dar lui îi venea greu să creadă asta.

Scrutând întunericul, Bear a văzut un şezlong. L-a ridicat cu uşurinţă, deşi era foarte greu şi l-a aşezat lângă pat. L-a desfăcut încet, apoi s-a aşezat în el. Nu era un mod prea confortabil de a dormi dar era foarte îngrijorat de Kip şi asta nu l-ar fi lăsat să se odihnească departe de ea. De când o întâlnise, tot timpul fusese îngrijorat pentru ea. Acum făcea parte din inima lui şi trebuia să aibă grijă de ea.

În scurt timp zgomotul respiraţiei ei uşoare l-a adormit.

Când s-a trezit, Kip a realizat că de-abia se făcea dimineaţă. S-a uitat în jur şi n-a recunoscut nimic. Unde era? S-a întins, forţându-şi creierul să rememoreze ziua anterioară. Foc. Maşina! De ce se asociau cele două incidente în mintea ei? Granger. Nu, nu trebuia să-şi lase gândurile s-o ia razna, va aştepta raportul şerifului. S-a uitat în jur tremurând. Era în casa lui Bear, în Camera Verde.

Şi-a întins braţele, muşchii o dureau, apoi s-a pipăit şi a realizat că era încă îmbrăcată. S-a ridicat şi l-a văzut pe Bear dormind. A încercat mereu să-şi ascundă

sentimentele faţă de el râzând sau tachinându-l. Numai când se atingeau sau se sărutau îşi pierdea controlul. Nu putea înlătura, senzaţiile nebune pe care le avea în prezenţa lui. Nu era greu să-şi dea seama ce simţea. Ţinea la Bear şi asta se întâmpla atât de repede. De atâtea zile de când îşi verificase sentimentele, el făcea parte zilnic din viaţa ei. Cunoştea fiecare curbă, fiecare fibră a trupului ei.

Dusă pe gânduri Kip s-a decis să-şi facă un duş ca să-şi revină. În acelaşi timp, a observat pe scaunul din apropiere un costum scurt, curat, cu desene fine. Uitase el celelalte lucruri? Mişcându-se foarte încet, a coborât din pat şi s-a îndreptat spre dulapul plin cu sertare. A luat nişte lucruri şi a intrat în baie.

La lumină a putut să vadă că alesese pantaloni lejeri din mătase subţire şi nişte cămăşi. A zâmbit. Sora lui Bear avea aceeaşi măsură. Poate nu era aşa de înaltă, dar cu siguranţă că lucrurile ei i se vor potrivi. A intrat sub, duş şi închizând ochii a dat drumul la apă. Bear a deschis ochii şi-a mormăit. Îl dureau toţi muşchii şi toate oasele. Avea gâtul atât de înţepenit că abia îşi putea mişca capul. Adormise în şezlong. Probabil, că Phelps folosea duşul lui. Mutase el mobila din cameră? Era întuneric aşa că a închis ochii. Şi-a scos pijamaua şi a intrat în baie.

— Hei!

— Ce...? Clătinându-se, Bear a vrut să se întoarcă. S-a lovit de cineva, s-a împiedicat şi s-a lovit cu umărul de robinet. Fir-ar să fie!

— Fir-ar să fie! Înjurând cineva l-a lovit cu faţa udă.

— Aşteaptă puţin. Şi-a reamintit. Kip? Tu eşti? Faci duş? Iartă-mă. Încercând să se ridice a căzut din nou.

— Oh, iartă-mă că te-am lovit, Bear. N-am ştiut că eşti tu. Ce cauţi de fapt, în baia mea? Kip s-a întins să-l ajute să se ridice. Bear a căzut pe spate în cadă, ochii lui admirând o privelişte pe care n-o mai văzuse vreodată.

— Eşti minunată şi nu-mi pasă dacă o să mă loveşti

din nou. Eşti senzaţională.

— N-am să te lovesc. Speriată, Kip şi-a pus mâinile peste sâni. Eşti rănit?

— Da, la cap. Privirea lui era aţintită asupra ei. Ea respira întretăiat cu privirea spre el. Mult timp au stat nemişcaţi, privindu-se, apoi, Kip şi-a dres glasul.

— Întotdeauna am considerat că oamenii care privesc insistent sunt impertinenţi.

— Nu întotdeauna, a spus el răguşit. Te vreau, Kip.

— Şi eu te vreau. Dar dorinţa nu este singurul lucru pe care doi oameni trebuie să-l împartă. Tremurătoare a fost vreodată un bărbat aşa de frumos? în mâini simţea durerea atingerii părului negru de pe piept, a buclelor negre adunate într-o linie îngustă ce dispărea în partea de jos a trupului. Pentru prima dată ea vedea trupul unui bărbat.

— Nu, dar poate fi un început. Şi-a ridicat mâna dar i-a fost frică s-o atingă să nu înlăture vraja ce plutea în jurul pielii ei fine şi ude. Kip a învârtit pe deget un fir din părul lui de pe piept.

— E moale, a şoptit.

— Este? Nu putea vorbi coerent. Sângele îi urcase la cap, rănindu-i corpul şi făcând să crească dorinţa din el.

— Kip?

— Ştiu. E dureros şi e o surpriză pentru mine. Niciodată n-am dorit pe cineva atât de tare ca să mă doară. Plăcerea cuvintelor ei îl tulbura.

— Mă doreşti? a întrebat-o încet.

— Consumăm apa, a spus ea repede. Zâmbetul ei slab l-a atins ca un fulger

— Spune-mi.

— Te doresc, Bear. Dar e bine?

— Nu ştiu. Singurul lucru de care sunt sigur este că te doresc.

Kip a luat săpunul parfumat pe care-l folosea.

— Trebuie să fii curat. Dacă te întorci, te voi spăla pe spate.

— Bine. La prima atingere, trupul lui s-a contractat, o lavă fierbinte a început să erupă prin el şi a simţit o durere cumplită în partea de jos. Şi-a muşcat buzele, înăbuşindu-şi un geamăt. Mâinile lui Kip dansau în spirale pe spatele lui lat, muşchii puternici o făceau să-şi piardă controlul. El era o piesă de artă. Buretele moale a înaintat încet spre umeri apoi spre mijloc şi mai jos. Fesele lui tari s-au contractat când mâinile ei au ajuns acolo. Kip a închis ochii şi şi-a umezit buzele.

— E rândul meu, a spus el răguşit, învârtindu-se în jurul ei. Dacă ar fi lăsat-o să continue, în scurt timp s-ar fi făcut de râs pentru că o dorea îngrozitor de mult.

— M-am spălat şi m-am şamponat, a spus ea fără să respire. Şi-a plimbat privirea încet peste trupul lui perfect. Uimitor! N-am crezut niciodată înainte că bărbaţii sunt frumoşi.

— Acum sunt? Se simţea stupid punând această întrebare.

— Oh, da. I-a atins un sfârc şi mii de furnicături s-au strecurat prin piele. Cum putea să fie în acelaşi timp şi puternică şi slabă?

— Mai bine mă şamponez, a spus el.

— Parcă eşti un broscoi, Bear Kenmore.

— Şi tu eşti o sirenă, Kip Noble.

Cât timp şi-a dat cu şampon pe păr, Bear n-a slăbit-o din ochi.

— Ce repede te-ai spălat pe păr. Kip s-a simţit încălzită peste tot.

— Mă grăbeam.

— Ne grăbim?

— Nu la toate. Bear simţea că explodează. Îl gâdila, îl stârnea şi-l incita. O dorea.

— Bine, a spus ea.

— Te voi şterge.

— Da? Kip l-a privit cu ochii întredeschişi, nu voia să facă nicio mişcare, niciun sunet care să împrăştie aburul minunat care-i învăluise.

— Eu te voi şterge. L-a lăsat s-o ia de mână şi a ieşit de sub duş în baia imensă.

Bear a început s-o şteargă încet cu un prosop pufos. A închis ochii.

— Te-ai lovit când ai căzut?

— Nu.

— Bine.

— Durere sau extaz? i-a şoptit la ureche.

— Amândouă, a spus ea repede.

— Vreau să te iubesc, Kip. A deschis ochii şi l-a privit.

— Într-un fel şi asta înseamnă să stai împreună cu cineva.

— Adevărat. Dar înseamnă şi că poţi rămâne în camera ta fără ca cineva să te deranjeze, inclusiv eu, a spus Bear. Şi poţi începe de acum.

— Pe cuvântul tău? Se simţea atât de liniştită, atât de fericită.

— Sper să mor, a spus în părul ei, cu respiraţia întretăiată.

Kip a tras un prosop şi l-a şters încet pe piept, apoi mai jos, pe coapse, privindu-l fix în ochi, până când mâna lui a oprit-o…

— Îmi pare rău, iubito, dar nu sunt sigur că-mi voi păstra controlul dacă mai continui.

— Nu se poate. Întoarce-te. El s-a supus şi Kip a început din nou să-l tortureze. Şi dacă vreau să merg mai departe?

— Vrei?

— Încă n-am terminat. Kip i-a mângâiat spatele.

— Kip, A fir-ar să fie, e în regulă, mergem mai departe.

Încordându-se a îndrăznit s-o privească peste umăr. Corpul ei gol îi trezea nu numai dorinţa dar şi sentimentul de protecţie.

— Ce-ar fi să împărţim patul tău? a spus ea. S-ar putea fără sex?

— Poate, dar asta înseamnă să fac mereu duşuri reci.

— Şi eu. S-a gândit apoi: Ce facem? Cred că suntem într-un impas.

— Şi?

— Dacă facem duş împreună, stăm în acelaşi pat, cred că putem să facem şi dragoste împreună.

— Îmi doresc asta foarte mult. El s-a întors şi a prins-o de mijloc.

— Iar ai o voce de broscoi.

— Cred că e ceva genetic!

— Nu mă îndoiesc, dar îmi place. A întins un deget şi l-a plimbat pe bărbia lui. Şi trebuie să ştii foarte bine lucrul ăsta.

— Adică? Bear s-a întins, dorind ca trupul lui s-o încălzească.

— Îmi place jocul nostru.

— Nici nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla asta. Cred mai degrabă că el te atrage.

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Dă-i drumul. Fusese cald în baie sau avea febră? Nu conta, din moment ce era fericit şi-i plăcea să se joace cu ea.

— Ştii, niciodată nu mi-am imaginat până acum că sexul poate fi atât de plăcut.

— Oh.

— Crezi?

— Cu tine sexul e un joc deosebit de nou şi de plăcut, chiar şi pentru mine.

— Înseamnă că ne vom simţi mereu aşa, împreună? El s-a apropiat mai mult. Mâinile lui au început să-i maseze

încet şoldurile.

— Aş vrea foarte mult.

— Şi eu.

— Între noi se poate orice.

— Simt asta, i-a zâmbit. Nu vreau să mă mişc.

— Ce ţi-ar plăcea să faci? El şi-a ţinut respiraţia fiind sigur că răspunsul va fi cel pe care-l aştepta. Kip Noble era în sângele lui. Ea îi dădea viaţă.

CAPITOLUL 6

Cu inima bătând să-i iasă din piept, Kip i-a întins mâna şi au ieşit împreună din baie. Niciodată nu mai trăise atât de intens. Au ajuns lângă pat şi Bear a întors-o cu faţa spre el.

— Te doresc cum n-am mai dorit vreodată ceva în viaţa mea. Dar trebuie să ştii că ţin foarte mult la tine şi nu vreau să te rănesc sau să-ţi îngrădesc libertatea.

Ea l-a împins:

— Nu încerca să mă duci cu vorba, Kenmore. Am să te fac să-ţi ţii promisiunea, a chicotit. De ce ai închis ochii?

— Ştii ce provocatoare eşti aşa cu mâinile în şolduri? Zâmbetul ei s-a stins.

— Nu, spune-mi tu, băiat mare ce eşti. Niciodată nu m-am simţit atât de bine şi nimeni nu mi-a mai spus asta.

— Nici mie nu mi-a mai spus nimeni ce mi-ai spus tu acum. Râzând pe înfundate.

Bear a tras-o mai aproape. Este sexul o comedie de rutină? Crezi că ideea se va vinde?

— Bineînţeles, o scoatem pe piaţă, l-a sărutat gâtul. Aş vrea la dragostea să facă toate astea.

— Mai sunt şi altele, a spus ei plimbându-şi mâna pe spatele ei.

— Da, ştiu. I-a zâmbit, dar Bear a observat în ochii ei un început de teamă.

— Kip, dacă te întreb ceva foarte personal, îmi

răspunzi?

Brusc tensiunea sexuală s-a transformat în neliniște.

— Depinde. L-a privit îngrijorată.

— Soțul tău s-a purtat urât cu tine? Actul sexual a fost neplăcut?

— Sunt două întrebări.

— Da. Îmi răspunzi? Kip s-a uitat departe, studiind lambriurile.

— Marsh nu s-a purtat brutal, dar întotdeauna pentru mine era dureros și nesatisfăcător. L-a privit repede. Poate că sunt frigidă. În camera liniștită se auzea foarte clar respirația ei sacadată. Bear a mângâiat-o tandru.

— Ești o femeie matură, care privește cu încredere viitorul. Singură trebuie să-ți alegi prietenul și iubitul. Ești fierbinte, senzuală, plină de dragoste și hotărâtă să faci această alegere. Crezi că un bărbat și o femeie, cu trecuturi fără probleme, care se iubesc pot deveni cândva străini?

— Da, sigur. La început, eu și Marsh am ținut unul la celălalt, apoi legătura noastră n-a mai mers. Bear a expirat cu greu.

— În regulă, întâi lucrurile importante. A văzut tristețea din ochii ei și a adăugat repede: Kip, n-am vrut să spun că nu vom face dragoste, doar că, înainte de asta e bine să discutăm câteva lucruri. S-a aplecat și a ridicat-o în brațe, ducând-o în pat. A așezat-o cu capul pe cotul lui, apoi s-au învelit.

— Lecția numărul 1. Pentru ca doi oameni să ajungă la satisfacție într-o relație sexuală trebuie ca amândoi să dorească să-și facă partenerul fericit. Adică să-și stârnească toate simțurile. A sărutat-o pe nas. E un joc minunat, iubito. Ea a râs.

— Nu sunt chiar atât de neștiutoare, Bear.

— Atâta timp cât tu nu ai savurat asta niciodată, așa cum ți s-a întâmplat adineauri când eram sub duș, sunt

dator să-ţi mai dau câteva indicaţii.

— Sunt de acord că joaca din baie a fost minunată. Şi deja la gândul ăsta trupul ei începea să simtă plăcere. Aşa s-a întâmplat şi cu Marsh la început, apoi, trupul ca şi sufletul ei s-a răcit. Cu Bear simţea o căldură ce-o ardea pe dinăuntru.

— A fost minunat, a murmurat Bear, apoi s-a întins peste ea. Gura lui caldă a coborât în dâre lungi spre gât muşcând încet cu dinţii puternici pielea ei mătăsoasă. Ea a suspinat când a simţit cum trupul lui o împinge frenetic.

— Doamne!

— Ce este? Ţi-am făcut ceva rău?

— Ai putea spune şi aşa. S-a uitat la el cu teamă ca nu cumva ochii s-o trădeze.

— E cam fierbinte aici. Bear şi-a schimbat poziţia şi s-a întins lângă ea. Lecţia numărul 2 este să pui în aplicare lecţia numărul 1.

— Oh, atunci pot să fac asta. Kip i-a atins bărbia, apoi, a lins încet urma degetului ei.

— Cu siguranţă, Aruncând-o peste el, Bear a început să-i sărute sânii, buzele întârziind în jurul sfârcurilor tari. Trupul îi fierbea de dorinţa de a iubi şi a fi iubit. Răzbunându-se, Kip s-a tras mai jos. I-a sărutat sfârcurile cu aceeaşi ardoare în timp ce degetele se îndoiau şi trăgeau de părul lui întunecat.

Îl dorea cu o nevoie primitivă. Comparaţia cu Marsh dispăruse. Exista numai dorinţa adâncă de a oferi totul. Pasiunea fierbinte a erupt în ea, şocând-o.

— Kip? Iubito? Bear a văzut uimirea de pe chipul ei.

— Iar mă întrerupi? L-a încercuit cu braţele.

— Nu, n-am de gând. Gura lui îi căuta gura, mâinile îi cercetau peste tot corpul moale. Trupul ei, mintea, sufletul formau o singură fiinţă care-l dorea îngrozitor.

Totul era magnific. Când gura lui Bear a coborât încet pe trupul ei, frisoanele pasiunii i-au lovit creând un

câmp magnetic puternic. La atingerea buzelor lui, fiecare fibră pulsa, fiecare curbă avea un nou sens. Extazul a explodat în trupul ei, făcând-o să tremure sub forţa lui. O sălbăticie mai puternică decât orice cunoscuse până atunci îi pulsa în vene, înfricoşând-o. Bear i-a simţit tremurul şi îngrijorarea. Abţinându-se, a înconjurat-o cu dragoste, arzând-o cu focul din el, apoi s-a ridicat brusc.

— Ce este, Bear?

— Mă întorc. Trebuie să-mi iau măsuri de siguranţă cu tine, iubito.

A cuprins-o furia. Nu voia să fie întreruptă. Nemulţumirea a înlăturat pasiunea.

Bear s-a întors într-un minut şi a simţit rezistenţa şi răceala ei.

— Întoarce-te la mine, iubito. A sărutat-o iar şi iar, aducând înapoi căldura, dorinţa, nevoia. Mişcându-se încet peste ea, i-a mângâiat pielea peste tot. Când buzele lui au stăruit în jurul buricului, trupul ei s-a arcuit într-o reacţie fierbinte.

Bear s-a oprit. Niciodată nu-şi pierduse controlul aşa. Era aproape zăpăcită de încântare. Era cu totul altfel să facă dragoste cu Kip. Niciodată n-a vrut să dăruiască atâta plăcere şi niciodată o asemenea mângâiere nu i-a adus atâta bucurie.

— E divin, Bear. A zâmbit la surpriza din vocea ei.

— Nu, nu este. A întors-o cu grijă. Limba lui a coborât trasând dâre fierbinţi spre mijlocul ei, iar buzele au prins uşor pielea din spatele genunchilor.

— Ooo, e minunat. L-a privit peste umăr. Iubesc ce faci cu trupul meu.

— Şi eu. Fără putere, ca o ceară care se topeşte, s-a răsucit încolăcindu-i gâtul.

— Nu m-am simţit niciodată aşa.

— Nici eu.

— Pe cuvântul tău?

— Da. Bear a coborât încet atingând cu buzele trupul ei în toate porţiunile lui sensibile ajungând în cele din urmă acolo unde se îmbinau picioarele.

Kip a ţipat surprinsă şi încântată. Mii de senzaţii au explodat în adâncurile ei.

— Nu ştiam. Nu ştiam, a murmurat, cât timp valurile de extaz au trecut peste ea.

— Nici eu, a spus Bear cu greu. Apoi, ridicându-se a pătruns în ea cu blândeţe, iar şi iar, până când au explodat împreună într-un vârtej fără sfârşit. Pentru prima dată în viaţa lui îşi pierduse controlul.

— Te iubesc, i-a spus când trupul lui a alunecat pe o parte. Apoi s-a apropiat din nou, neputând să stea departe de ea. Kip i-a simţit privirea şi a deschis un ochi.

— Asta e tot ce pot să fac, i-a spus zâmbind când el a chicotit.

— Nici eu nu pot mai mult, a spus Bear înlăturându-i părul de pe frunte.

Kip şi-a închis ochii şi s-a tras mai aproape.

— Drăguţ. Avea încredere în el.

— Da.

— Mi-ai spus că mă iubeşti?

— Da.

— Am crezut că ai spus-o din cauza pasiunii.

— Nu. A sărutat-o. De fapt n-am spus asta nici unei femei, chiar dacă eram pătruns sau nu de pasiune.

— Spune-mi.

— Încerc, a zis Bear răguşit.

— Ţi-am spus că te iubesc.

— Pari supărată. Era fericit pentru că ea-l iubea.

— Tu n-ai fi? a întrebat ea. Fraza asta s-a spus de atâtea ori că nu mai are niciun sens.

— Înţeleg.

— Şi eu înţeleg, fir-ar să fie. L-a privit. Am spus-o şi înainte şi n-a mers.

— Ţi-ai iubit soţul. Cred că pot trăi cu gândul ăsta.

— Poţi? Ei bine, poate n-o să fie nevoie dacă-ţi spun că nu l-am iubit niciodată pe Marsh. Bear era sprijinit într-un cot, cu cealaltă mână peste mijlocul ei.

— Adevărat?

— N-are sens să zâmbeşti. Poate fac aceeaşi greşeală. Kip a închis ochii din nou şi o durere ascuţită i-a trecut prin inimă. Urăsc asta.

— Şi eu, a murmurat el.

— Cum aş putea şti? Ochii ei s-au deschis brusc. Aş vrea să fiu sigură.

— Stai cu mine şi ne vom cunoaşte mai bine. Apoi ne căsătorim.

— Nu eşti deloc realist. Şi dacă nu se potrivim?

— Vom găsi altă soluţie, dar simt că ne vom potrivi.

— Nu eşti un prezicător. Ce soluţie vom găsi?

— Nu te mai gândi, Kip. S-a lăsat în jos şi a sărutat-o. Uum, îmi place gura ta… de fapt îmi place fiecare bucăţică din tine.

— Ştiu. M-ai sărutat peste… A tăcut.

— Faţa ta e roşie, a râs el. Continuă, spune-mi locurile unde te-am sărutat, dacă nu, îţi spun eu. L-a apucat de nas.

— Nu fi neruşinat, Bear Kenmore.

— Uum, vocea ta mă înnebuneşte.

— Da? a râs ea.

— Spune-mi ce gândeşti, Kip.

— Nu ştiu dacă pot. A luat o gură de aer. Niciodată… Cât timp am fost cu Marsh, n-a fost niciodată… Nu s-a întâmplat niciodată aşa! Simţea o bucurie străbătându-l.

Aplicându-i o sărutare zgomotoasă, Bear a izbucnit în râs.

— E minunat! Mă faci foarte fericit.

— Nu te mai bucura, Bear, nu sunt sigură de ceea ce simt.

— Nu pot Mi-ai dat cele mai frumoase veşti din viaţa mea. Nu te aştepta să stau supărat…

— Bear! S-ar putea ca totul să fie o fantezie.

— Şi ce dacă? Suntem amândoi amestecaţi în asta şi te iubesc.

— Oh, şi eu te iubesc. L-a îmbrăţişat strâns.

— Vrei să împarţi camera asta cu mine?

— Cât timp trăim împreună?

— Şi după aceea.

— Nu are niciun sens.

— Vom face ca totul să aibă sens.

— Nu trebuie să ne grăbim. Dorea s-o ducă departe, unde să fie numai ei doi. Avea atâta nevoie de el.

— Nu te pot şterge din memorie, a spus el. Ştiu că într-o zi vei fi soţia mea.

— Adevărat? Şi cum va fi?

— Să vedem. Vom fi aici, împreună şi vom avea şi o casă la ţară, un loc unde să fim singuri.

— Ar fi minunat, i-a zâmbit, iar el a chicotit. Nu văd chiar tot.

— Mă mulţumesc cu ce am.

— Mai spune-mi.

— M-am gândit că la ţară vom avea cai şi…

— Câini şi pisici. Îmi plac animalele tale de casă. Mă gândeam s-o împerechem pe Clancy.

— Îmi pare rău. A fost castrată.

— Oh.

— Şi câinele.

— Vom mai lua şi altele.

— Putem.

— Şi copii, a spus ea timid. Te-ai gândit la ei? Bear a crezut că inima lui va lua foc.

— Copii? Da, m-am gândit. A sărutat-o. Dacă şi tu vrei. Kip a aprobat.

— Chiar mai mulţi. Eu am fost una la părinţi şi m-am

simţit foarte singură uneori.

— Se poate aranja. A sărutat-o profund şi toate planurile lor despre ferma de animale şi grădiniţă s-au evaporat. Furtuna pasiunii i-a cuprins şi au ajuns din nou la apogeul dorinţelor lor, iubind fiecare mângâiere. Totul era nou şi strălucitor. Dragostea era în ei şi nimic n-o putea alunga. Bucuria era ca un râu care-i înălţa şi-i arunca într-o cascadă. Ameţiţi şi fericiţi au adormit îmbrăţişaţi.

Luna mai era începutul unei primăveri ploioase. Dar, feţele oamenilor erau fericite pentru că muşcatele înfloreau, iar petuniile se legănau în vânt. Zilele înnorate şi ploioase nu puteau înlătura legile naturii.

Kip se plimba prin Park Avenue zâmbind. Mugurii copacilor începeau să se desfacă, păsările zburau deasupra cântând şi dansând. Cele două săptămâni de când stătea cu Bear îi schimbaseră viziunea asupra lucrurilor. Chiar dacă lumea avea şi părţi urâte, pentru ea nu mai avea importanţă. Bear adusese fericirea.

Când şeful pompierilor le-a spus că incendiul fusese pus la cale de cineva, Bear a fost lângă ea. Jurnalele şi cărţile unchiului fuseseră aproape distruse, dar Bear a asigurat-o că va găsi experţi care să reconstituie ce se mai poate repara. El îi alungase teama. Chiar şi telefonul anonim pe care-l primise, ca să părăsească urgent oraşul, n-a avut niciun efect asupra ei, pentru că Bear era acolo.

Fiecare zi era o bucurie. Întâlnirea fixată pentru ora opt cu domnul Gomez, în camera ei de primire, se terminase cu încheierea unui contract avantajos pentru fabricile ei. Acum în drum spre birou se bucura de aerul curat al primăverii.

S-a întâmplat dintr-odată. A văzut o maşină care se apropia de ea în viteză, apoi a simţit două mâini puternice care au tras-o înapoi.

— Doamnă, vă simţiţi bine?

— Doamne, aţi văzut? Lumea a înconjurat-o punându-i întrebări, dar Kip n-a dat niciun răspuns. S-a întors spre salvatorul ei:

— Mulţumesc.

— E-n regulă. Numele meu este Shim Locke. Eu…

— Ştiu cine sunteţi. Lucraţi pentru Bear Kenmore.

— Da, doamnă. Ne ocupăm de pază dumneavoastră, aşa cum ne-a rugat el.

— Nu v-am observat niciodată.

— Aşa şi trebuie. Cercetând-o un moment, el a zâmbit. Sunteţi în regulă?

— Da, sunt, datorită dumneavoastră. Uitându-se în ambele direcţii, Shim Locke a ajutat-o să traverseze bulevardul.

— Mergeţi la birou?

— Da. Vă mulţumesc încă o dată pentru că mi-aţi salvat viaţa. Apreciez asta. I-a aruncat o privire scurtă bărbatului brunet şi bine făcut.

— Sunt jumătate american şi jumătate japonez. Mama mea s-a născut la Kyōto.

— N-am vrut să vă descos, a spus oprindu-se când au ajuns la trotuar. Nu credeţi c-a fost un accident, nu? Faţa lui zâmbitoare a devenit brusc serioasă.

— Nu, doamnă. Ferestrele negre la maşini sunt frecvente în zilele noastre, dar nu şi la maşina aia. Apoi, un timp a circulat pe sensul opus şi cu farurile aprinse şi cred că nu mai putea încetini. Când aţi vrut să traversaţi a pornit direct spre intersecţie.

— Aveţi spirit de observaţie. Kip a încercat să zâmbească, dar îşi simţea genunchii tremurând. Credeţi că întâmplarea de azi e legată de accidentul cu maşina de curse şi incendiul din apartamentul meu? Shim Locke continua să meargă, dar privirea lui părea să vadă tot.

— S-ar putea, i-a aruncat o privire. Va trebui să-i

spun lui Bear ce s-a întâmplat.

— Înţeleg. Şi-a muşcat buza. N-am să-l las să mă ţină legată. Shim a râs.

— Va încerca. Dolph spune că el a… Kip a râs când el s-a oprit.

— Pot să-mi imaginez ce-a spus. Hai să ne grăbim. Cred că am întârziat.

Când au ajuns la destinaţie, Kip i-a întins mâna:

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Rămâneţi toată ziua în clădire?

— Da.

— Bine, atunci ne vedem diseară… dacă nu voi fi înlocuit de unul din oamenii mei.

Kip a intrat în clădire şi şi-a amintit că mai târziu avea o întâlnire cu Marsh. Ar fi trebuit să-i spună lui Shim. S-a întors, dar detectivul plecase. Nu-i nimic, şi-a spus, când va pleca probabil că cineva o va mai urmări până la locul întâlnirii.

Dimineaţa a trecut. Deşi o dureau picioarele, pentru că sediul firmei lui Marsh era în apropiere, s-a hotărât să meargă pe jos.

— Myrtle, mă duc la Finewood. Mă întorc la prânz.

— Trebuie, pentru că la prânz vă întâlniţi cu domnul Kenmore, a zâmbit secretara.

Kip a roşit. Ce prostie! Ca şi cum ar fi mare lucru că locuia cu Bear. Dar era.

— Mă întorc repede… N-a mai aşteptat liftul şi a coborât pe scări. Totul era minunat! N-ar fi putut să trăiască fără Bear. A împins uşa şi a ieşit în stradă inhalând aerul curat. Cerul era înnorat. Şi-a ridicat pe umăr servieta plină cu mostre şi poşeta de piele. Marsh era interesat de unele produse din fabricile ei şi, cu puţin noroc, îi putea atrage atenţia asupra celor mai noi. Kip s-a gândit de multe ori să schimbe profilul companiei într-unul

de decoraţiuni interioare. Morningstar nu ducea lipsă de talente artistice, iar cererile clienţilor erau numeroase. Ideea aceasta de-a mări compania a făcut-o să se mişte mai sprintenă. Bineînţeles că asta însemna ore de muncă, dar şi beneficiile erau considerabile. Respirând fericită şi atentă la maşinile care circulau, a traversat Fifth Avenue, apoi a mers pe Madison Avenue.

N-a durat mai mult de zece minute ca să ajungă la destinaţie. În faţa firmei Finewood era o pictură imensă. Kip era convinsă că este o copie de Renoir.

Marsh nu-şi putea permite originalul.

Kip i-a zâmbit recepţionerului şi şi-a dat numele, apoi a fost condusă printr-un labirint de coridoare. Familia Finewod cumpărase de mult timp întreaga clădire, dar o parte din apartamente erau închiriate pentru a reduce din cheltuieli.

Kip se întreba dacă nu cumva Marsh ocupa acum o parte mai mare decât înainte.

Marsh nu se putea compara cu Bear. Cum a putut crede că-l iubeşte? Era fermecător, dar acum când se uita la el, nu vedea decât o prietenie pierdută.

Apoi, ei nu s-au certat când s-au despărţit, iar Kip era sigură că Marsh se simţise la fel de uşurat la divorţ ca şi ea. Ea a găsit, în sfârşit, drumul indicat de recepţioner. Era lângă camera de primire. Oprind o persoană care căra nişte scânduri scurte, a spus:

— Bună, sunt Kip Noble. Am venit să… Femeia i-a zâmbit, a încuviinţat şi i-a arătat o uşă pe partea opusă a holului.

— Bineînţeles, domnul Finewood a spus că puteţi intra domnişoară Noble.

— Mulţumesc. Uşa s-a deschis înainte să ajungă la ea şi Marsh a apărut zâmbind.

— Bună, intră. Stăm de vorbă şi pe urmă luăm masa împreună.

— Nu, Marsh, ţi-am spus că la prânz am o întâlnire. El a ridicat din umeri.

— Nu poţi condamna un tip numai pentru că încearcă.

— Să-ţi arăt mai bine în ce constă munca noastră, în scurt timp a scos mostrele pe birou şi i-a descris calităţile şi structura lor.

— Sunt frumoase, a spus Marsh, luând una, dar mă aşteptam să-mi placă pentru că am făcut afaceri cu *Morningstar* de mulţi ani.

— E adevărat. Uitasem.

— De-asta m-am și luptat cu unchiul tău pentru ea. A făcut o pauză. Încă regret că am pierdut-o.

Bear a fost surprins când a sunat-o pe Kip şi Myrtle l-a anunţat că era la Finewood. Dimineaţă, când plecase, nu menţionase nimic de această întâlnire. Era îngrijorat. Era Kip atrasă de fostul ei soţ? Ei trăiseră împreună, aveau un trecut.

— A spus că se întoarce ca să ia prânzul cu dumneavoastră, domnule Kenmore.

— Ce? Da, bine, Myrtle. Mulţumesc. Dacă o vezi mai repede, te rog s-o anunţi că vin s-o iau de la birou la ora douăsprezece şi jumătate.

— Da, domnule. Am înţeles. Bear a închis telefonul şi a privit în gol. Viaţa lui se schimbase de când Kip intrase în ea. De ani de zile singura lui preocupare fuseseră cursele de maşini, apoi afacerile familiei. Cu puţini prieteni şi o mulţime de femei fusese mulţumit de viaţa lui. Acum era altceva. Lumea avea o strălucire pe care nu o cunoscuse. Kip adusese râsul şi iubirea plină de o pasiune fără sfârşit.

— Fir-ar să fie! Bear a sărit în picioare lovind biroul şi răsturnând o grămadă de creioane şi stilouri. S-a apropiat de fereastră bătând cu degetele în geam, fără să observe clădirile din sticlă şi beton în care soarele-şi

împrăştia lumina. El a văzut o femeie subţire, cu ochii verzi şi plini de pasiune. A lovit cu pumnul în geam.

— Hei, ia-o uşor. Te poţi tăia dacă-ţi bagi pumnul acolo. Bear s-a întors încet.

— Piers, Dolph, ce faceţi? Vă aşteptam? Dolph s-a uitat mai întâi la Piers, apoi la Bear.

— Am venit într-un moment nepotrivit? Bear a clătinat din cap şi a ridicat din umeri.

— Nu, dar am o dimineaţă cam ciudată.

— Eşti îngrijorat de ceva? Piers s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului privind mobila lustruită.

— Nu ştiu. Cred că sunt tâmpit. Kip este la fostul ei soţ şi asta mă nelinişteşte.

Dolph a zâmbit blând.

— Asta pentru că o iubeşti.

— Ştiu. Vreau să mă însor cu ea, dar încă nu e hotărâtă.

— N-ai spus tu că prima experienţă a fost dureroasă? l-a întrebat Piers.

— Da şi o înţeleg. Dar mai ştiu că putem fi fericiţi împreună.

— Atunci lasă-i timp de gândire. Aşa am făcut şi eu cu Damiene.

— Îmi amintesc, a zâmbit Bear.

— S-a urcat pe pereţi, a zis Dolph.

— Da, dar acum suntem împreună. Nu pot să mai rămân. Trebuie să stau cu ea.

— Stai. Dolph a clătinat din cap. Pur şi simplu te-a dat afară, Piers. O înnebuneşti urmărindu-i fiecare pas.

— Ştiu, ştiu, dar n-am încotro. Sunt nervos. Aş vrea să fiu în locul ei.

Niciunul dintre ei n-a râs.

— Dar n-am venit aici să discut despre mine şi, pentru că nu vreau s-o las mult timp singură pe Damiene, vreau să termin repede. Bear a încuviinţat.

— Dă-i drumul!

— Shim Locke ne-a sunat pentru că n-a putut să ia legătura cu tine.

Dolph l-a privit atent pe Bear care recepţionase mesajul.

— Nu cred că ai aflat că de dimineaţă, când Kip traversa Park Avenue, a fost cât pe ce să fie lovită de o maşină.

— Ce? Bear şi-a strâns pumnii şi şi-a întărit muşchii ca şi cum se pregătea de atac.

Spune-mi mai departe. În câteva cuvinte, Dolph i-a povestit ce se întâmplase.

— Ea crede că a fost un accident, dar Shim este de altă părere.

— Mă duc s-o caut. Bear a deschis uşa şi a ieşit.

— E supărat, a spus Dolph. Cred că ar trebui să facem ceva.

— Rezolvă tu, eu mă întorc la soţia mea. Dolph a suspinat.

— Cred că o să mă omoare Damiene. I-am promis că te voi ţine departe de ea cel puţin o oră.

— Ei bine, ai calculat greşit.

Între timp, Bear se chinuia să-şi facă loc prin circulaţia aglomerată din Manhattan. Ar fi trebuit să ia un taxi. În sfârşit, a reuşit să parcheze Ferrari-ul într-o zonă liniştită, apoi s-a îndreptat spre intrarea în clădirea companiei de covoare Finewood. Uşa era deschisă. Bear s-a oprit când a văzut-o pe Kip ieşind la braţ cu

Marsh. Se uitau unul la altul râzând. Ameţit, a lăsat lumea să treacă pe lângă ei. Imaginea accidentului de maşină i-a revenit în memorie, dar durerea de atunci nu era nimic pe lângă cea pe care o simţea acum scurgându-se prin trupul lui. N-a mai putut respira, stomacul i s-a contractat şi o transpiraţie rece l-a inundat. Ar fi vrut să se

întoarcă, dar nu se putea mişca. Kip şi-a ridicat ochii şi l-a văzut. A lăsat braţul lui Marsh şi a alergat la Bear sărutându-l pe obraz.

— Am întârziat? îmi pare rău. Ţi-a spus Myrtle unde sunt? Bear l-a fixat pe Marsh, apoi s-a întors spre ea:

— Piers şi Dolph au fost la mine la birou şi mi-au povestit ce s-a întâmplat de dimineaţă. Ea a pus mâna la gură:

— Am uitat să te sun.

— Uiţi un lucru atât de important ca viaţa ta? Că o maşină era gata să te lovească? A început să tremure de supărare şi de furie. Marsh s-a apropiat.

— Am auzit bine? Ai avut un accident, Kip?

— Da, dar m-a salvat un bărbat. Se uita fix la Bear. Nu-l ştia de mult, dar îl cunoştea foarte bine atunci când era furios.

— Bear?

— E timpul să mergem, masa noastră a fost rezervată pentru ora douăsprezece şi jumătate. O să ne mai vedem, Finewood. A luat-o de braţ şi a condus-o la maşină, exact când un poliţist îi punea o chitanţă pe parbriz.

CAPITOLUL 7

Bear învârtea paharul în mână. Oare când fusese ultima dată când băuse Martini la prânz? Când preluase compania. S-a uitat la băutură. Nici măcar nu era bună.

— E al doilea, i-a spus Kip.

— Nu eşti mama mea.

— Nu, dar umblu cu tine. Comandăm? Bear şi-a sorbit băutura, apoi a chemat chelnerul.

— De ce nu!

— Ai de gând să bei cât ţine prânzul?

— Şi dacă da?

— Atunci o să iau un taxi. Nu umblu cu beţivi! Au comandat, iar Bear a mai luat un Martini. Când li s-au adus

creveţi, au rămas privindu-se nemişcaţi.

— Sunt sigur că la mâncarea asta ţi-ar plăcea un vin alb. Kip l-a mângâiat uşor pe mână.

— Mănâncă-ţi creveţii.

— Presupun că nu poţi ierta un măgar gelos, speriat de moarte.

— Dacă e treaz, da. Bear s-a simţit uşurat.

— Îţi dau voie să conduci.

— Fii sigur de asta. Ar trebui să mergi acasă şi să te odihneşti, pentru că diseară trebuie să ne întâlnim cu părinţii tăi. Şi-a tras mâna şi a gustat creveţii calzi şi suculenţi. Înainte să răspundă, Bear a mai luat nişte creveţi din farfurie.

— N-am chef. Mai bine stăm liniştiţi acasă. Băuse, mult şi făcea eforturi să vorbească. Cu mult timp în urmă se îmbăta foarte des şi numai cursele de maşini l-au făcut să renunţe. Asta s-a întâmplat când unul din prietenii lui care conducea beat a murit într-un accident de maşină.

— Nu eu le-am spus că-mi face plăcere să-i vizitez, a spus Kip.

— Am făcut o greşeală. Mama va pune probabil unul din discurile ei preferate de operă şi mă va obliga să ascult ţipetele alea. A închis ochii, îi place la nebunie Puccini.

— În primul rând Puccini nu a compus o muzică ţipătoare şi, în al doilea rând, pe tine te va enerva orice în seara asta pentru că ai băut deja prea mult.

— Eşti sadică. Kip şi-a sprijinit bărbia în mâini.

— Cred că da şi îmi place asta. Acum, poate-mi spui de ce ai venit nervos la Finewood’s. Din cauza chitanţei de pe parbriz?

— Da. Nu e o explicaţie plauzibilă?

— Da, dar n-o cred.

— Fii mai indulgentă. Eşti sadică. Ştii bine că m-a cuprins gelozia, şi am reacţionat prosteşte.

— Într-adevăr. Termină cu reacţiile astea.

— O să încerc, dar dă-mi timp. Bear a băut apă cu suc de lămâie. Am simţit că înnebunesc atunci când te-am văzut ieşind la braţ. Cu Finewood, a spus repede.

Eram deja supărat pe tine pentru că mi-a povestit Piers şi Dolph ce ai făcut de dimineaţă.

— Pentru Dumnezeu, dar ţi-am spus că m-am despărţit de Marsh fără scandal şi am rămas prieteni. Şi apoi, unul din oamenii lui Shim Locke mă urmăreşte în permanenţă aşa că nu era nevoie să faci atâta caz.

— Prietenii nu se despart, a mormăit Bear.

— Nu mai despica firu-n patru. Ai fost necioplit.

— Mi-am cerut scuze.

— Da.

— M-ai iertat?

— Deşi îmi vine să strig, cred că te voi ierta, a zâmbit Kip văzând cum se luminează.

— Eşti atât de generoasă, i-a spus încet. Ar fi vrut să fie acasă, cu ea în pat, s-o iubească până la pierderea cunoştinţei.

— Îţi imaginezi prea multe.

— Mi-ai citit gândurile, iubito. Îmi doream să fim acasă, în pat cu…

— Opreşte-te. A încercat să-l privească, dar imaginea lor în pat persista şi în faţa ochilor ei.

— Te-ai înroşit.

— Aşa sunt mereu de când te-am întâlnit. Bear a împins farfuria goală. Mâncarea îl făcuse să se simtă mai bine.

— De ce nu mergem acasă măcar o oră?

— Schimbi subiectul. Vorbeam despre operă. Inima-i bătea puternic în piept şi avea impresia că se îneacă. Bear Kenmore o făcea să simtă furnicături din cap până-n picioare.

— Vocea ta mă excită, Kip şi când ochii tăi se

întunecă aşa…

— Doriţi desert, domnule? Bear s-a uitat la ospătar ca şi cum ar fi aterizat de pe Marte. Kip a început să râdă.

— Cafea fără cofeină pentru mine, normală pentru domnul Kenmore, brânză şi fructe. Nu-i aşa, Bear?

— Ce? Brânză? Da, e bine. Nu mai râde.

— Nu pot să mă abţin. Ai mai fost vreodată aşa de nemulţumit ca azi?

— Poate niciodată nu m-a deranjat aşa de mult. S-a lăsat pe spate. Te distrează, nu?

— Da. Am sentimentul că trăiesc un moment istoric. Bear Kenmore pus la punct! Aş putea să vând toate biletele la acest spectacol.

— Foarte amuzant. Hai să mergem să te alerg puţin în jurul casei. Era teribilă în costumul ei Chanel. S-o dezbrace de el era cea mai mare plăcere pe care şi-o putea imagina.

— Nu se poate. S-ar putea să mă prinzi.

— Asta şi vreau. S-au uitat unul la celălalt minute în şir. Prima care a schimbat privirea a fost Kip.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Nu voia asta, voia să meargă acasă cu el. Bear împrăştia atâta putere asupra ei.

— Şi eu ar trebui, a spus încet, supărat că ea a închis atât de repede conversaţia lor intimă.

— Să nu ne grăbim, Bear, a spus Kip brusc, privindu-şi mâinile. Se legaseră atât de strâns unul de celălalt!

— Nu ne grăbim, dar nu-mi place când dai la o parte intimitatea dintre noi.

Simţea nevoia s-o sărute, s-o ţină în braţe.

Când erau împreună, dezbrăcaţi, trupurile lor se potriveau de minune.

— Ţi-am spus de la început că nu vreau să…

— Ne căsătorim. Ştiu, dar trăim împreună şi totul merge de minune.

Nu poţi nega asta.

— Nu.

— Atunci nu te purta ca şi cum ce este între noi nu înseamnă nimic.

— N-am făcut aşa. Mă faci să mă simt ca un copil neputincios.

— Bine zis.

— Pentru… că nu vreau să mă arunc într-o furtună emoţională, nu înseamnă că sunt copil.

— Nu? Mergem? Doamne! se purtau ca o pereche căsătorită de foarte mulţi ani.

Au mers la distanţă până la maşină.

— Nu e nevoie să mă conduci, a spus Kip, pot să iau un taxi.

— Nu e nicio problemă. Bear nu dorea decât să încheie conversaţia, să aranjeze lucrurile şi să înlăture bariera care se lăsase între ei, încă din timpul mesei la Chez Oneau. În maşină au tăcut.

Kip simţea că explodează. Când Bear a oprit în faţa clădirii unde lucra ea, s-a ridicat şi a ieşit înainte ca el s-o ajute să coboare.

— Nu veni să mă iei, i-a spus. O să fac o scurtă plimbare. Ne vedem diseară.

— Cum doreşti. Era sigur că ea va avea paza asigurată. A pornit maşina cu degetele tremurând pe volan. Era nemulţumit şi nervos. Nici măcar n-o întrebase cum au mers afacerile cu Finewood şi nici despre accidentul din dimineaţa aceea.

Trebuie să fi fost înspăimântată. Şi el n-a întrebat-o nimic!

Kip a urmărit maşina, simţind o tristeţe dureroasa. De ce nu i-a spus ce simţea pentru el? O făcea să se simtă în siguranţă şi trebuia să fie cinstită cu el. Poate din cauza mariajului ei se purta aşa de urât.

A intrat în clădire şi a aşteptat liftul. Oare ce fusese între ea şi Marsh de căsătoria lor n-a mers? în viaţa lui

fuseseră multe femei şi asta a determinat-o să introducă acţiune de divorţ. Chiar şi aşa, Marsh a fost şocat să constate că ea nu voia nicio conciliere. Nu avea explicaţie la tot ce se întâmplase între ei, dar era sigură că a fost mai mult. Decât infidelitatea, cauza care i-a despărţit. N-a căutat motivele. S-a bucurat pur şi simplu când totul s-a terminat.

Nici unchiului Phineas nu-i plăcuse căsătoria ei. L-a ascultat mai mult pe el decât pe Marsh? Şi-ar fi schimbat părerile dacă ar fi vorbit cu un avocat? S-a purtat copilăreşte? Ce motiv avea să nu se încreadă într-un viitor cu Bear?

— Coborâţi la etajul acesta? Aţi apăsat pe buton. Kip l-a privit surprinsă pe bărbatul care vorbise, apoi a ieşit din lift. Grăbindu-se spre birou, a trecut pe lângă Myrtle.

— Domnişoară Noble, v-a găsit domnul Kenmore?

— Da. Am vreun mesaj?

— Da. V-a sunat domnul Finewood. A zis că revine.

— Bine. Ea a zâmbit pentru prima dată de când intrase în birou. Se pare că Finewood’s ne va trimite o comandă mare.

— E bine. Domnul Finewood e foarte drăguţ, ca şi domnul Kenmore.

— Da, amândoi sunt amabili.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Noble? Sunteţi palidă.

— Nu, n-am nimic. Kip a intrat în birou, a închis uşa şi s-a sprijinit de ea. Până şi Myrtle îi compara şi cu toate astea ei erau incomparabili. Marsh nu ar fi ajuns niciodată acolo unde era Bear. Pentru că pe Bear îi iubea. A auzit un ciocănit.

— Da?

— Domnişoară Noble, am avut impresia că v-am auzit gemând. Vă simţiţi bine?

— Da, Myrtle, mă uitam peste nişte hârtii.

— Cred că ar trebui să fim fericite că avem atâtea

comenzi, a zâmbit secretara.

— Într-adevăr. Kip a deschis ochii şi s-a uitat la biroul ei. Cum se putea concentra când Bear era tot timpul acolo, în mintea ei? A sunt telefonul.

— Kristen Noble la telefon.

— Kip, n-am rezistat să nu-ţi spun ce rău îmi pare, a spus Bear repede, dorind să fie cu ea. Îl durea îngrozitor capul şi era foarte nervos. N-ar fi trebuit să bea!

— Bear şi mie-mi pare tare rău. Lacrimile i-au înăbuşit vocea. Nu vreau să ne certăm, asta ne-ar îmbolnăvi pe amândoi.

— Ce faci, plângi? Vulnerabilitatea, ca şi purtarea ei o făceau şi mai sexy decât era. O iubea.

— M-am purtat prosteşte. Oare aşa erau îndrăgostiţii?

— Adevărat? Atunci am să-ţi spun că mă simt ca şi când aş plânge.

— Asta chiar că aş vrea să văd.

— Vrei să vin acolo să-ţi demonstrez? Râsul ei îl înălţa, iar lacrimile îl sfărâmau.

— Nu, amândoi avem un program greu azi, dar sunt de acord cu faptul că eşti un tip sentimental.

— Şi aş fi în stare de orice dacă aş avea un copil, indiferent dacă ar fi fată sau băiat.

În ce categorie m-ai pune doamnă?

— În categoria oamenilor normali.

— Trebuie să mă lupt să nu-mi plesnească capul.

— Eşti o persoană solidă. Ea a ezitat. Bear, am vorbit cu Marsh despre afaceri, despre maşina unchiului şi despre Morningstar, a respirat repede. Vrea să facă o comandă mare pentru noi. Bear a oftat.

— Iubito, am făcut o prostie şi nu vreau să crezi că trebuie să-mi dai vreo explicaţie.

— Dar eu vreau să-ţi explic şi vreau ca noi să ne spunem tot. Atunci când facem aşa, relaţia noastră merge

foarte bine. A mângâiat receptorul cu un deget ca şi cum i-ar fi mângâiat pe Bear. Ştii ce vreau să spun.

— Da. Aş vrea să fiu acolo cu tine şi asta s-ar întâmpla imediat dacă n-aş avea peste cincisprezece minute o întâlnire foarte importantă.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Abia aştept să ne vedem diseară.

— Nu mai mult ca mine, iubito. Să te îmbraci cu ceva obişnuit când mergem la părinţii mei, ceva larg ea un sac. Mă voi uita la tine toate noaptea şi nu vreau să arăt ca un căţeluş îndrăgostit.

— N-o să arăţi aşa, a râs încântată.

— Nu mă interesează ce cred alţii. Ea şi-a imaginat ce-a fost în sufletul lui când a văzut-o cu Marsh.

— Părinţii tăi nu vor fi surprinşi dacă vei fi neatent?

— Vor şti că sunt îndrăgostit. Prin telefon se auzea o vibraţie, o respiraţie profundă.

— Sunt cuvinte frumoase, Bear! Frumoase? Ele însemnau totul pentru ea, tot ce dorea să audă.

— Aş vrea să-ţi placă de ei. Bear se simţea ca şi cum toată forţa din el se afla în mâinile ei.

— Cred că aşa se va întâmpla.

— Sună ca o promisiune.

— Da? Nu-şi putea controla tulburarea!

— Vin să te iau la ora şase.

— Bear… A auzit cum a închis telefonul şi şi-a pus capul pe birou. Bear, a şoptit.

Bear legăna telefonul. Dorea dragostea lui Kip, trupul şi sufletul ei, aşa cum ea avea trupul şi sufletul lui. Aşa era corect. Voia ca ea să i se dăruiască liber, fără s-o forţeze. A lăsat-o să respire în voie şi, doamne, cât de dureros a fost.

Kip nu era numai în pielea lui, era în tot ce însemna el. A sunat telefonul.

— Kenmore. Ce? Dă-i drumul, acum. Munca l-a prins ca într-o menghină. Departe, în Germania, la una din

filialele companiei izbucnise un incendiu. Au urmat întâlniri, telefoane, rapoarte despre pagubele produse.

La sfârşitul zilei, Bear a fost informat că niciunul din angajaţii fermei nu păţise nimic grav, dar, o mare parte din echipament fusese distrus. După asta, a putut să părăsească biroul grăbindu-se să ajungă la timp. Circulaţia era blocată şi Bear s-a gândit că ar fi fost mai bine să-l aibă pe Phelps, dar dorea să fie numai cu Kip.

Când a intrat în curbă, spre zona interzisă parcării, a văzut-o ieşind din clădire. Ca de obicei, avea ochii somnoroşi şi un corp subţire care-i accentua frumuseţea.

Bear a ieşit din maşina şi s-a îndreptat spre ea.

— Bună, iubito, mi-a fost dor de tine.

— Şi mie, a spus ea. Şi cred că iar o să iei o amendă. Ochii lui albaştri au ars-o cu privirea lor. Bear s-a întors şi a zărit un poliţist apropiindu-se.

— Repede, în maşină. I-a închis uşa, apoi a urcat şi el. A pornit motorul, l-a ambalat şi a intrat în curbă, amestecându-se printre maşini.

— Să-i fac semn cu mâna? a râs Kip.

— Nu, te rog. Vreau să-mi petrec seara cu tine şi nu la închisoare. După ce a scăpat din încurcătură, Bear i-a întins o mână. I-a prins-o cu mâna ei, simţind dintr-odată prin tot corpul căldura din el. Deşi luna mai era pe sfârşite, în seara aceea plutea un aer înmiresmat.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

— Sunt atât de obişnuit cu ei, încât nu ştiu dacă pot să-i descriu. Au fost întotdeauna acolo pentru mine şi pentru surorile mele. Aşa cum am mai spus, ei locuiesc mai tot timpul în Puerto Rico, dar au şi o proprietate mare la Long Island, pe care o vizitează la ocazii speciale. A făcut o pauză. Sunt foarte importanţi pentru mine.

— Înţeleg foarte bine. Eu l-am avut pe unchiul Phineas mereu lângă mine şi în clipa în care a murit a trebuit să realizez că, de fapt, nu mai aveam familie. De

multe ori mi-am dorit să fi fost înfiată de cineva.

— Acum mă ai pe mine. Ea a chicotit, depăşind momentul acela dificil.

— Ce-ar spune echipajele piloţilor de curse despre asta?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Şi, de fapt, nici nu mai particip la curse. A fost rândul lui să râdă când Kip s-a strâmbat.

— Eşti laş.

— Nu eram un tip de echipă. Kip i-a aruncat o privire scurtă. Pe cuvânt.

În ea se născuse o plăcere deosebită pentru Bear, o plăcere care-o zăpăcea.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Dar vreau asta. Au fost multe femei în viaţa mea, multe importante, dar tu eşti singura pentru care aş fi în stare să schimb lucrurile, cu care mi-ar plăcea să trăiesc şi cu care aş vrea să-mpart căminul meu.

— Sunt o comoară.

— Vrei să te opreşti acasă să te schimbi? Ea a fost de acord. Lui Bear îi plăcea să vorbească cu Kip, iar tăcerea ei era atât de excitantă. Îl trezea la viaţă şi, pentru prima oară descoperea lucruri noi despre el. I-au plăcut mereu copiii şi acum dorea copiii ei. Spera ca într-o zi să se căsătorească şi singura lui soţie nu putea fi decât Kip. Ea era femeia visurilor sale. Când a sunat telefonul din maşină, Bear a ridicat mâna să răspundă.

— Da, apoi spre Kip: Phelps spune că a sunat Finewood pentru o comandă.

— Trebuie să-l sun.

— Ne oprim puţin acasă, înainte să plecăm spre Island, a spus Bear în telefon.

— Ţi-ar fi mai uşor, a zis Kip când s-au apropiat de casă, dacă l-ai lăsa pe Phelps să conducă. Bear a ridicat din umeri.

— Adevărat, dar îmi place să fim singuri.

— Şi mie. A sărutat-o pe obraz. Phelps le-a deschis uşa.

— Kip, am lăsat o notă în bibliotecă.

— Mulţumesc. Scuzaţi-mă. Bear a privit-o împreună cu Phelps cum se deplasa spre bibliotecă.

— E frumoasă, Phelps.

— Ştiu. Ar fi bine să te grăbeşti. Ai tăi vă aşteaptă. Vor fi acolo sora ta Janine cu noul ei prieten, Nedda şi Clark şi mătuşa Venezia.

— Ce? Bear a fost trezit din visare. Atunci nu ne vom duce acolo, nu vreau să fie ca la circ.

— Frumos vorbeşti despre familia ta, a pufăit Phelps îndepărtându-se.

— Nu-mi pasă. Kip s-a îmbrăcat într-un timp record, chiar dacă a fost întreruptă de telefonul lui Marsh. De ce trebuia să ia masa cu el ca să discute despre comandă?

Deşi în fiecare noapte împărţeau patul lui, Kip n-a discutat niciodată cu Bear dacă ar trebui să împartă şi camera. A privit în jur prin Camera Verde şi s-a gândit că poate aşa cum stăteau lucrurile acum era mai bine.

Înainte de-a părăsi, camera, Kip a aruncat o ultimă privire în oglindă. Îi plăcea cum arăta în costumul acela galben din satin, cu jachetă scurtă şi fustă dreaptă cu cute care-i atingeau partea de mijloc a gambei. La toate astea purta o bluză din sifon galben pal şi pantofi negri de lac, cu tocuri joase şi poşetă neagră.

A părăsit camera şi a tresărit când l-a văzut pe Bear ieşind în acelaşi timp cu ea.

— Am crezut că eşti gata demult.

— Nu mai am niciun chef să merg. Precis se vor da în spectacol.

— Oh!

— Nu te îngrijora, a spus Bear, dacă-şi întind ghearele, plecăm.

— Sunt sigură că mama ta ar fi încântată dacă ar şti cum vorbeşti de familia ta.

— O să fii de aceeaşi părere când îi vei cunoştea Bear a ridicat bărbia, continuând s-o privească. Eşti aşa de frumoasă. Nu multe femei ar îndrăzni să poarte culoarea asta, ţie în schimb îţi vine minunat.

— De când eşti expert în îmbrăcăminte de damă? nu s-a putut abţine Kip.

— Nu sunt expert în haine de damă, dar vreau să fiu expert în tot ce însemni tu. A simţit că arde. Nu vreau să te îndepărtez, iubito, din contră vreau să te ţin mai aproape. Kip a oftat.

— Ştiu că opun rezistenţă, dar nu pentru că aş vrea să fiu departe de tine.

A tras-o în braţele lui şi a sărutat-o tandru.

— Hai să mergem. S-au apropiat de maşină ţinându-se de mână. Kip şi-a lăsat capul pe spate şi i-a privit mâinile de pe volan.

— Iubesc mâinile tale, a spus încet. Bear a liniştit maşina, care s-a smucit sub comanda lui bruscă. Nu s-a uitat la Kip şi a mai aşteptat câteva momente până a vorbit.

— Kip, îţi place să trăim împreună la fel de mult cum îmi place mie?

— Îmi place foarte mult, a şoptit ea.

— Eu vreau ca noi să fim mereu împreună. Să dormim, să mâncăm, să împărţim vieţile noastre, munca noastră, momentele noastre deosebite numai împreună.

— Adică să împărţim şi dulapul?

— Bineînţeles.

— Bear, fii atent, ai depăşit linia de mijloc. Ea a apucat volanul.

Bear i-a acoperit mâna cu mâna lui, încetinind.

— La noapte.

— La noapte, ce?

— La noapte vom face lucruri pe care nu le-am mai făcut până acum, a zâmbit. O să fie minunat.

— Bear, eşti nebun.

— Vorbesc serios, nu mai râde.

— Nu pot, sunt fericită. Te gândeşti cum va fi?

— M-am gândit deja. Va trebui să schimbăm direcţia când ajungem acasă.

— Şi eu va trebui să conduc. Fir-ar să fie.

— Dar nu aşa de bine ca un pilot profesionist pentru cucerirea titlul mondial.

În clipa în care Bear a privit-o, Kip a izbucnit în hohote de râs.

— Ţi-am atins vreun punct sensibil?

— Da. Dar nu-i păsa atâta timp cât ea era fericită şi-l făcea fericit.

N-a putut să-şi ia ochii de la mâinile lui puternice, care controlau cu atâta siguranţă forţa maşinii. Şi le imagina mângâindu-i corpul şi o căldură stranie a cuprins-o. Drumul era aglomerat, dar Bear ştia multe scurtături, aşa că s-a descurcat foarte bine. Când Bear a întors, Kip a văzut o movilă care era înconjurată de stâlpi înalţi de piatră şi mortar.

— E frumos.

— Este locul unei magazii. Câte nu făceam acolo când eram copil.

— Sunt sigură. A văzut nişte oameni care se învârteau pe lângă un eşafodaj, în spatele casei. Ce se întâmplă?

— Se uită probabil cum se construieşte. Tata a cumpărat o instalaţie din Irlanda şi se pare că a fost expediată aici. În câteva zile va fi luată şi dusă în Kentucky.

— Ai o casă în Kentucky?

— Da, o fermă, cai. O am de la mama.

— Nu ştiu să călăresc.

— Te voi învăţa.

— Poate pe un cal scund.

— Ce zici de unul atât de mic încât să-ţi ajungă picioarele la pământ?

— Perfect. Emoţia întâlnirii cu familia lui Bear, pe care o simţise tot drumul, s-a topit ca prin farmec.

— Îmi place zâmbetul de pe faţa ta, a spus el, sper că sunt şi eu în visul tău.

— Bineînţeles. A ridicat un deget şi i-a mângâiat încet buzele. Dar zâmbetul tău ce reprezintă, Kenmore?

— Mă gândeam cum ne-am cunoscut.

— Nu sunt prea mândră de ce s-a întâmplat atunci. Te-am lovit şi apoi am căzut amândoi, dar trebuie să mă înţelegi că eram foarte furioasă.

— Eşti uneori ca o leoaică, iubito, a chicotit Bear. Te iubesc aşa de mult!

— Tu eşti mereu în visele mele.

— Mă simt minunat, pentru că şi tu faci parte din visele mele.

— De ce-mi suceşti capul, domnule Kenmore?

— Dacă te mai uiţi aşa, s-ar putea să las volanul şi să… Maşina a trecut şi de ultima curbă, apoi s-a oprit în faţa unui portic. Brusc, Kip a fost aruncată în spate.

— N-am vrut să te accidentez, dar atent la tine am devenit sălbatic.

— N-ai nicio scuză, a spus Kip cercetând atent casa şi sculpturile purpurii.

Bear a zâmbit sărutând-o zgomotos pe gât.

— Voi repeta operaţia dacă voi vedea din nou pe faţa ta căldura care emană din tine.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, a spus Kip întorcându-se spre casă. Spune-mi din ce este construită. Trebuia să vorbească despre orice ca să-şi poată reveni.

— Bine, voi schimba subiectul Kristen Patricia, dar va trebui să discutăm foarte curând despre noi doi. Granitul a fost adus de străbunicul meu dintr-o carieră din Italia.

— Aveţi rădăcini adânci aici.

— Mai demult, când familia mea era cu Jesse James, au făcut rost de banii necesari pentru a construi tot de vezi. Râzând, Kip a spus:

— Am să-i spun mamei tale. Bear a clătinat din cap:

— N-ar trebui. Mama este foarte mândră de trecutul nostru. Ea a scris o carte, care l-a nemulţumit foarte mult pe tata, despre familia Kenmore care s-a terminat cu multă amărăciune. Mama a spus că putea fi o saga, iar tata a plănuit s-o dea în judecată. Kip a suspinat.

— E o minciună. Cum poţi spune asemenea lucruri despre familia ta?

Cineva i-a deschis uşa lui Kip şi i-a întins mâna, ajutând-o să coboare.

— Iar a săpat Bear după scheletele familiei? E la fel de rău ca şi mama. Bună, sunt Nedda, sora lui Bear şi singura sănătoasă. Ceilalţi sunt în hambar şi mor de curiozitate să te cunoască. Bear s-a uitat peste capota maşinii:

— Speram să fii plecată din ţară.

— M-am întors, i-a zâmbit Nedda şi vreau s-o cunosc pe prietena ta.

— Ce drăguţă eşti! Unde ţi-e soţul?

— Uită-l, Bear. Clark n-o să te ajute, e de partea mea. O să-ţi placă noul prieten al Janinei, n-a fost impresionat de noi şi e nebun după ea. Nedda a râs. Părinţilor le place, iar el săracul e distrus.

— Nu mă îndoiesc, a spus Bear.

— Hai să-l cunoaşteţi, le-a spus Nedda. Kip a cercetat-o. Semăna foarte mult cu Bear, aceeaşi faţă osoasă şi puternică, încălzită de un zâmbet cald. Când s-a uitat spre ea i-a întins mâna.

— Sunt Kip Noble.

— Ştiu, şi a luat-o de braţ. Să mergem. Asta o să-l înfurie.

— Nedda! Vino înapoi. Ea a râs şi s-a grăbit împreună cu Kip spre casă, povestindu-i despre soţul ei, familie şi avere.

— Vom vorbi amândouă pe îndelete. Ăsta e un serviciu pe care trebuie să-l faci unei femei de lume ca mine.

— Vezi, i-a şoptit Bear, ţi-am spus că o să fie circ. Apoi i-a înconjurat mijlocul posesiv. Nedda a râs.

— Nu pot crede ce văd. În sfârşit ţi s-a întâmplat şi ţie, înseamnă că există dreptate în lumea asta. Înainte ca Bear să poată răspunde, ea s-a întors spre grupul de persoane strânse în jur: Iat-o, în carne şi oase.

— Fir-ar să fie! a mârâit Bear. Kip a râs şi s-a întors spre femeia în vârstă, distinsă, care venea spre ei. Kip i-a răspuns zâmbetului cald întinzând mâna.

— Draga mea, bine ai venit în casa noastră. Eu sunt Candida Kenmore şi lumea îmi spune Dee. A zâmbit spre fiul ei. Beryl, las-o că nu avem de gând s-o mâncăm.

— Voi vedea.

— Toţi din familia Kenmore sunt aşa. Ar trebui să îi povestesc despre Abner Kenmore. El a fost spânzurat şi n-a vrut să se căiască până la sfârşit. A zâmbit când Kip a izbucnit în râs. Cred că o să te plac foarte mult.

— Mamă, a avertizat-o Bear. A întins o mână spre Kip, dar un bărbat, o versiune mai îmbătrânită a lui Bear, i-a luat-o înainte apucând braţul ei.

— Tată! a spus Bear iritat.

— Bună, tânără doamnă. Îmi pare bine că te cunosc, eu sunt Thadeus B. Kenmore.

L-am cunoscut pe unchiul tău, a fost un om deosebit, i-a strâns mâna între mâinile lui. Kip a dat din cap. El n-ar fi putut să-i spună ceva mai plăcut.

— Mulţumesc. Bear a observat cât era de emoţionată, aşa că l-a îndepărtat pe tatăl lui şi a tras-o lângă el, sărutând-o pe păr.

— Iubito!

— Vezi, Janine, ce ţi-am spus, a şoptit Nedda.

— Nu e minunat să-l vezi aşa de afectat? a spus Janine, care semăna cu mama şi fratele ei. Era înaltă şi suplă, cu ochi albaştri şi păr negru.

— Acum fetelor, vă rog să fiţi drăguţe, a zis Dee blând. S-a întors spre Kip. Draga mea, uite-o pe mătuşa Venezia.

— Mamă, a spus Bear printre dinţi.

— N-ai ce face, fiule, i-a apus încet tatăl său. Are şi ea dreptul s-o cunoască.

Kip a privit femeia între şaizeci şi nouăzeci de ani, care avea o ţinută dreaptă, o înfăţişare severă şi un corp destul de solid. Blugii uzaţi pe care-i purta nu erau nepotriviţi cu figura ei. Deşi faţa şi mâinile ei erau zbârcite, ochii erau pătrunzători şi vioi. Kip i-a întins mâna.

— Deci tu eşti cea care-i trage şuturi în posterior domnului Chiper. Sunt Venezia Beryl, mătuşa lui Dee şi cred că Beryl ar dori foarte tare să mă întorc în Kentucky chiar în momentul acesta. Kip a prins mâna oferită şi şi-a înclinat capul, aşa cum învăţase la Academia Particulară pentru Femei a domnişoarei Winter la Zürich, în Elveţia.

— Îmi pare bine.

— Uite, Dee, o pufneşte râsul. Poate ne ajută la cartea pe care o scrii despre destinele nefaste ale familiei Kenmore, a chicotit Venezia.

— Peste cadavrul meu, a murmurat Thadeus încruntându-se când Dee l-a prins de braţ.

— Nu e aşa că-i distractiv? a spus Janine încrucişându-şi braţele.

— E un iad, a şoptit Bear cu braţul în jurul lui Kip. Janine a introdus un bărbat şaten care se numea Charles Rogers.

— Kip, nu e drăguţ?

— Foarte, a răspuns Kip, observând că pe prietenul lui Janine nu-l supăra nimic din ceea ce făcea ea. Următoarea oră a fost pentru Kip un chin cumplit pentru că a trebuit să facă cunoştinţă cu toată lumea adunată acolo, inclusiv cu personalul din casă. În timpul cinei, Bear a tresărit de mai multe ori, dar familia Kenmore nu putea fi stăpânită. Lui Kip i-a făcut plăcere să-i privească şi să mănânce mai ales când, după cină, discuţiile s-au îndreptat spre politică. Numai ea, mătuşa Venezia şi Dee erau liberale, restul erau nişte conservatori convinşi.

— Nu-i aşa, că-i tare băiete? i-a şoptit Thadeus lui Bear. Mi-aduce aminte de mama ta. Nu puteai s-o îmblânzeşti, a adăugat cu satisfacţie.

— În relaţia noastră, singurul care este blând sunt eu şi nu Kip, a spus Bear.

Râsul lui Thadeus s-a auzit în jur, determinând mai multe persoane să-şi întoarcă dintr-odată capetele nedumerite.

CAPITOLUL 8

În zilele care au urmat sejurului ei în Long Island, Kip s-a simţit foarte bine luând prânzul împreună cu mama şi cu surorile lui Bear.

— Kip, draga mea, i-a spus Dee, te primim cu cea mai mare plăcere în familia noastră.

— Dar… doamnă Kenmore, adică Dee… eu nu sunt…

— Nu da importanţă lucrurilor mărunte, draga mea. Aşa cum a spus şi mătuşa Venezia, l-ai prins pe Bear şi asta ne bucură foarte mult. Kip voia să fie prietenă cu cei din familia lui Bear.

— I-ai adus din nou căldura de care avea nevoie în viaţa lui şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare, a adăugat Dee.

Când nu era la muncă, Kip era cu Bear. Era încântată de momentele pe care le petreceau împreună, simţind că el

dă un nou sens vieţii. O răscolea, cu el îşi putea controla haosul din inimă, putea înlătura orice piedică, putea iubi cu adevărat. Era învăluită de dorinţa, bucuria, curiozitatea de-a fi cu el şi, niciodată nu se simţise mai liberă, mai ocrotită. Îi oferea oare prea mult din sufletul ei? Nu. Doar el îi oferise totul, fără să ceară nimic în schimb.

Şi-a promis să nu mai cadă niciodată în capcana sentimentelor sale, dar toate senzaţiile simţite cu şi pentru Bear erau atât de noi, încât raţiunea nu mai putea să comande. Niciodată Marsh n-o făcuse să simtă ce simţea când Bear o privea, iar teama de a se dărui dăinuia în ea de atâta vreme, încât îi era greu să-şi deschidă sufletul dintr-odată. Şi-a scuturat capul, înlăturând amintirile. Trecuseră numai două luni de când. Plecase din Detroit spre New York şi avea impresia că îl ştia de-o veşnicie. Era ca şi cum înainte dormise şi acum se trezise să-şi trăiască viaţa. Când a sunat telefonul, Kip l-a ridicat sigură că era Bear.

— Da?

— Sunt Marsh. Ce mai faci, Kip? Mă întrebam dacă eşti liberă azi la prânz. Dacă da, aş vrea să ne întâlnim să încheiem contractul. Kip a zâmbit. Nu-i făcea plăcere să-l vadă pentru că-i răscolea cele mai jalnice amintiri.

— Marsh, am foarte mult de lucru şi cred că o să mănânc ceva aici, în birou.

— Nu te prosti, am rezervat o masă la Geronkin’s pentru că ştiu că-ţi place cum se găteşte acolo.

— Îmi plăcea mâncarea când eram în Detroit, Marsh, acum am alte gusturi şi…

— Bine, atunci am să rezerv o masă la un restaurant franţuzesc pe care-l cunosc, *Chez Artistes*. Vin să te iau la ora douăsprezece şi jumătate.

Kip a fost de acord pentru că dorea din toată inima să încheie această afacere.

Şi-a pus capul în mâini, amintindu-şi că programase

să mănânce un sandviş cu unt de alune şi apoi să rezolve mapa cu comenzi pentru clienţi şi apoi să se gândească câteva momente la Bear. Timpul trecuse. La douăsprezece şi un sfert.

Kip a făcut ordine pe birou şi s-a gândit ca la întoarcere să treacă pe la bancă.

— Myrtle, lipsesc până la ora două. Servesc prânzul la restaurantul *Chez Artistes,* apoi trec pe la bancă. Myrtle a studiat calendarul.

— Nu aveţi programată nicio întâlnire azi la prânz şi, pe urmă, v-aţi adus un sandviş de-acasă.

— Mănâncă-l tu, a spus Kip absenta. A aruncat o privire la ceas şi a observat că era în întârziere. A fugit şi a prins liftul exact când se închidea uşa. Fir-ar să fie! Erau atâtea lucruri pe care le putea face în afară de a lua masa cu Marsh.

— Spui că a plecat să mănânce undeva, Myrtle? a spus Bear dezamăgit. Bine, o voi suna când se întoarce, la masa cu vreun client? Voia să-i spună că-l sunase Piers, care-l informase că Damiene era la spital.

— Cred că da, deşi în calendarul meu nu este trecut nimic, a spus.

— Mulţumesc, voi suna mai târziu. Bear a închis telefonul şi s-a uitat la coşul plin de pe birou, pregătit pentru picnic. Brânză Gruyère şi Camembert, biscuiţi englezeşti, pâine franţuzească, pahare de vin, şerveţele şi doi trandafiri. Era ridicol să fie aşa dărâmat, doar o va întâlni pe Kip la cină. S-a uitat în jur, a văzut sticla învelită în şervet şi a desfăcut-o. Nu s-a întors când uşa biroului s-a deschis.

— Pleacă!

— De unde ştii că e un prieten? Dolph s-a apropiat şi a scos o sticlă din coş.

— Pentru că tu şi Piers sunteţi singurii care puteţi intra în biroul meu fără să ciocăniţi. L-a privit pe Dolph şi a

băut toată apa minerală din pahar.

— N-aş putea spune că te bucuri că mă vezi. Dolph s-a aşezat pe un scaun apoi şi şi-a umplut un pahar. Pot să iau nişte suc de lămâie?

— Serveşte-te.

— Arăţi ca şi cum te-ar fi părăsit cel mai bun prieten. Dolph a căutat în coş, a scos brânză şi un cuţitaş. Uum, este şi grape-fruit aici şi cred că e şi spălat.

— Pleacă, a spus Bear acru.

— S-ar putea ca prietenul acela să fie o femeie pe care o cheamă Kristen Noble? a întrebat muşcând din grape-fruit.

— Da. Eram sigur că e liberă la prânz, aşa că am sunat-o, dar mi s-a spus că a ieşit cu un client. Când Dolph a râs, a zâmbit şi Bear. Da, ştiu, e ridicol, dar nu pot schimba cu nimic ceea ce simt.

— Ştiu. Mi-amintesc de Piers şi de Damiene. S-a uitat la ceas. Nu pot să mai stau, trebuie să ajung la spital. Bear l-a privit surprins:

— Sunt un prost, trebuia să te întreb de la început. Cum se simte Damiene?

Dolph şi-a scos ţigările şi le-a pus pe birou.

— Ştiu că nu fumezi, dar poate că în cinstea finei tale Eliza Jane, o vei face şi pe-asla.

— O fată? Dar asta e minunat. Sprâncenele lui Dolph s-au ridicat:

— Scuză-mă, ai de gând să faci vreun anunţ?

— Nu mai glumi, spune-mi mai bine ce fac Damiene şi copilul?

— Damiene se simţea bine după ce a născut. Apoi i-a povestit de Piers care asistase la naştere. Când am intrat în cameră îi dădeau oxigen.

— A născut greu? a întrebat Bear îngrijorat.

— A durat mai mult de zece ore, Piers a zis că ar fi preferat să fie el în locul lui Damiene.

— O să vezi şi tu cum o să fie.

— N-o să fie nevoie, i-a spus Dolph privindu-şi pantofii.

— Îmi pare rău, a zis Bear studiindu-şi prietenul. De atâtea ori Dolph şi Piers l-au susţinut când a trecut prin momente grele. Oare ştiau ce se întâmpla cu el? Mănâncă şi povesteşte-mi despre copil.

— Bear, n-am venit numai să te anunţ de fina ta. A intervenit ceva, bătrâne.

Încruntat şi cu gura tremurând, Bear s-a aşezat mai aproape.

— E ceva în legătură cu Kip?

— S-ar putea. Dolph a luat un şerveţel şi l-a privit fix. Un om din garda mea de corp l-a informat pe Shim Locke că, în ultimii ani au fost multe zvonuri în legătură cu transporturi suspecte de marfă către *Morningstar*, compania lui Kip. Această informaţie a fost obţinută de la Departamentul de Securitate şi Interpol şi s-ar putea să nu fie chiar aşa. Şi-a pus mâinile pe genunchi şi l-a urmărit pe Bear care se ridicase.

— Ce dracu' înseamnă asta? Poţi să vorbeşti mai clar?

— Stai jos, Bear.

— Continuă.

— Pentru că lucrurile erau neclare, s-au făcut investigaţii de mai multe ori, dar nu s-a descoperit nimic; Se pare că afacerile necurate erau acoperite de cele legate de importul de produse textile. Dolph a făcut o pauză. Bear s-a lăsat pe spate.

— Dar tu eşti sigur că acolo se ascund afaceri necurate, nu? A strâns pumnii pe braţele scaunului. Phineas Noble a avut o reputaţie nepătată, iar Kip este un om cinstit şi am să fac tot ce-mi stă în putere s-o apăr pe ea şi numele ei. Dolph a aprobat.

— Trebuie să mă duc la spital, să-l ajut pe Piers şi aş

vrea să fii sigur că n-aş fi venit să-ţi povestesc toate astea dacă aş fi crezut că Kip este vinovată. Trebuie s-o scoţi din ţară, neapărat.

— Aşa voi face.

— Am vrut să fiu corect cu tine, Bear.

— Da. Bear avea senzaţia că lumea lui se desfăcea în mii de bucăţele. Simţea pericolul înconjurându-l. Oare cine şi ce-o ameninţa pe Kip?

— Şi Piers ştie toate astea, dar n-am ajuns încă la concluzii. E curios cum, de mai multe ori, transporturile ei au fost anulate. Poate fi şi o coincidenţă, a spus Dolph.

— Dar tu nu crezi asta, nu-i aşa, Dolph?

Kip îl privea pe Marsh încercând să se concentreze la ce-i spunea. Mai bine rămânea la birou să-şi termine treburile, decât să ia masa cu fostul ei soţ.

L-a văzut pe Marsh mirat şi a realizat că o întrebase ceva.

— Iartă-mă, ce spuneai? Era un bărbat orgolios şi se aştepta ca toate femeile să-i asculte orbeşte fiecare cuvânt. Am prea multe pe cap, a spus ea.

— Am presupus că ai probleme, aşa că, m-am gândit să-ţi fac o ofertă mai bună decât cea pe care am discutat-o ultima dată. Marsh s-a lăsat pe spate satisfăcut.

— O ofertă mai bună pentru *Morningstar Fabrics*? Minute în şir a privit cafeaua din faţă. Într-un târziu şi-a ridicat ochii. Ţi-am spus că nu vând nimic.

— Mi-ai spus, dar trebuie să recunoşti că munceşti prea mult.

— Toată lumea munceşte mult, Marsh, aşa se întâmplă când te ocupi de afaceri şi-ţi place ce faci. Aşa a făcut şi unchiul Phineas.

— Iar tu eşti la fel de încăpăţânată.

— Tu numeşti asta încăpăţânare, eu hotărâre. S-a uitat la ceas.

Trebuie să plec, am o mulţime de treburi. Marsh i-a prins mâna.

— Kip, noi am fost mereu prieteni.

— Poate. El s-a încruntat:

— Am ţinut întotdeauna la tine şi m-am gândit că şi tu ai simţit la fel.

— Mai bine treci la subiect.

— Aş vrea să fiu primul care află când vinzi compania. Şi-a tras mâna supărată.

— N-ai auzit? Nici nu-mi trece prin cap să vând pentru că e singura moştenire de la unchiul meu şi-mi place munca de-acolo.

— Şi ai impresia că domnului Kenmore îi va conveni ca soţia lui să se ocupe de afaceri? Plină de indignare, Kip a simţit cum i se urcă sângele la cap.

— Nu face presupuneri, Marsh.

— Greşesc dacă spun că trăieşti cu el?

— Nu te priveşte viaţa mea personală. Marsh a zâmbit.

— Aşa să fie, dar eu cred că în două luni vei fi nevoită să vinzi. Mă vei suna pe mine primul? Luându-și poşeta, Kip a sărit în picioare.

— Sunt sigură că lucrul acesta nu se va întâmpla, dar dacă totuşi va fi posibil, te voi suna. La revedere, Marsh. A părăsit restaurantul mai mult în fugă şi când a ieşit, a tras puternic aer în piept. Simţea că se sufocă.

Oare lui Bear i-ar fi ruşine de afacerile ei? Bineînţeles că nu se puteau compara cu cele ale firmei Kenmore, dar erau ale ei şi aduceau profit.

Ce părere avea Bear despre Morningstar? Nu i-a spus niciodată. Oricum, Kip nu avea de gând să renunţe. Ah, Marsh! Cum reuşea el s-o irite cu probleme care poate nu existau cu adevărat. Acum se gândea numai la asta. Oare afacerile ei se puteau compara cu afacerile lui Bear? Când a ajuns la birou, aproape că nu mai putea respira.

Myrtle a întâmpinat-o cu un teanc de note.

— Voi lua mesajele mai târziu, a spus Kip repede, aterizând în birou. Nu primesc niciun telefon. După 20 de minute, când a sunat telefonul, Kip l-a privit surprinsă.

— Kristen Noble.

— Bună, a spus Bear. Mi-a spus Myrtle că n-ai vrut să răspunzi la telefoane, dar voiam să-ţi spun doar că am o fină. Damiene a născut o fetiţă.

— Da? E minunat, hai povesteşte-mi. El i-a povestit tot ce i-a spus Dolph despre Piers şi a simţit cum se destinde când a auzit-o râzând.

— Şi vreau să ştii că-mi pare rău că am ratat prânzul de azi cu tine.

Inima lui Kip a început să bată.

— Da?

— Aranjasem un picnic şi când te-am sunat şi am aflat că erai plecată la un prânz de afaceri, am înnebunit.

— A fost groaznic. Am luat masa cu Marsh.

— N-am ştiut, altfel nu întrebam. Kip i-a simţit supărarea şi l-a înţeles.

— Mi-am schimbat programul în ultima clipă şi crede-mă, mai bine nu mă duceam.

Cu afacerea asta nu avansez deloc.

— Sper că i-ai spus că este compania ta, că n-o vinzi, că-ţi place munca de-acolo şi că eşti făcută pentru asta. Kip a luat o gură de aer.

— Crezi într-adevăr ce spui?

— Bineînţeles. Ţi-aş fi oferit o slujbă la corporaţia noastră, dacă n-ai fi fost atât de prinsă cu munca ta. Eşti bună în tot ce faci, eşti plină de entuziasm şi asta-mi place. Cum îţi imaginezi că n-am ştiut? Ea a făcut o pauză.

— Ţi-a spus Marsh ceva?

— Da şi să ştii că m-a şocat, pentru că te-am considerat mereu atât de puternică.

N-am crezut că te simţeai ameninţată de munca şi de

cariera mea.

— Fir-ar să fie, ţi-a spus el asta? Ştiu că sunt fraieră, că mă supăra aşa ceva, dar…

— Vin imediat la tine. În 15 minute.

— Dar… nu poţi. Munca ta… munca mea.

— La naiba cu ele. Kip s-a uitat la telefonul nemişcat. Bear era ca un uragan. În mai puţin de 10 minute era în biroul ei.

— Bună, sunt aici.

— Cred că văd şi singură.

— Chiar?

— Da. Bear a ocolit biroul şi a luat-o în braţe.

— Ce mai faci? l-a întrebat Kip.

— Acum fac bine, a sărutat-o blând. Te plac şi te iubesc. I-a cuprins faţa în mâinile ei:

— Asta e drăguţ.

— Drăguţ? Pe naiba, e mai mult de-atât. El n-a ştiut cât de mult îi lipsise ei, până când nu i-a auzit la telefon vocea neliniştită. Atunci a fost atât de speriat, încât a devenit mai furios ca niciodată. Am încredere în tine, Kip. Vreau să-mi fii prietenă şi să faci parte mereu din viaţa mea.

— Promit, a spus fără vlagă.

— Cum te simţi? Bear nu putea respira până când nu-i răspundea. Spune-mi.

Kip i-a mângâiat obrazul.

— Te plac şi te iubesc. A ridicat-o în braţe şi s-a învârtit cu ea prin birou.

— Te iubesc, Kip. Nu şi-a mai putut ascunde sentimentele şi când Bear a observat asta şi-a pus capul liniştit între sânii ei.

— Lasă-mă jos, a râs Kip. A lăsat-o să alunece încet pe trupul lui.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Kip a ezitat.

— Nu putem să mai trăim puţin împreună? Bear a

încuviinţat, dezamăgit.

— E în regulă, vom face cum vrei tu, dar, să ştii că am să te întreb mereu.

— Te rog. Cu un deget i-a atins obrazul, apoi a coborât încet spre gât. Ce zici, mâncăm acasă şi pregătim ceva împreună?

— Da. Ce-ar fi să trecem pe la pescărie să cumpărăm nişte crabi din Florida, din cei care-ţi plac aşa de mult? A încuviinţat şi l-a bătut blând pe falcă.

— Şi fructe şi brânză.

— Vom face un minunat picnic franţuzesc.

— Da. L-a sărutat ameţitor, gura ei întârziind peste gura lui.

— Kip! Nu, iubito, opreşte-te, n-o să mai fiu în stare să plec şi s-ar putea ca Myrtle să asiste la ceva care s-o şocheze.

— Ai dreptate, a spus ea gâfâind şi a văzut propria dorinţă reflectată în ochii lui ca într-o oglindă. Cu mâinile încă încolăcite în jurul gâtului lui, a adăugat: Nu vedem mai târziu.

— Vin să te iau. S-a întors s-o sărute şi au continuat aşa, până când, dintr-odată.

Myrtle a pătruns în birou.

— Scuzaţi-mă, a spus ea ascunzându-şi zâmbetul. A sunat reprezentantul firmei Winter şi vrea chiar acum să-i daţi un răspuns. Clipind, Kip şi-a ridicat capul.

— Oh, la ce? Bear a privit spre Myrtle şi i-a spus calm:

— Într-o zi o să te strâng de gât.

— Ştiu, a zis încercând să nu râdă.

— Bine, răspund Pa, ne vedem mai târziu, a zis Kip eliberată de braţele lui Bear.

A sărutat-o pe nas:

— Fii sigură! apoi când a trecut pe lângă Myrtle, i-a aruncat în glumă o privire fioroasă. Kip a urmărit scena

amuzată.

— Eşti concediată!

— Iar?

Kip a muncit din greu toată după-amiaza şi de fiecare dată când făcea o pauză, gândurile ei se îndreptau spre Bear. Orice făcea nu reuşea să şi-l scoată din minte. Îl dorea şi-l iubea. Căsătoria! Oare ar putea încerca din nou? Nu-i era de ajuns numai să trăiască cu el? Prin interfon, Myrtle a anunţat-o că era căutată de domnul Dworkin. A ridicat receptorul şi a răspuns.

— Bună, domnule Dworkin, cum merg treburile la fabrică?

Harold Dworkin era preşedintele fabricii *Mornigstar* din Third Avenue şi vorbea cu el în fiecare zi, iar la sfârşitul săptămânii trecea întotdeauna pe-acolo.

— Da, ştiu de transport. E ceva în neregulă? Nu eşti încă sigur. Bine.

S-a uitat la ceas. S-ar putea să trec pe la fabrică, în drum spre casă.

Nu trebuie să rămâi, lasă-mi numai un bilet ca să pot verifica hârtiile. Dacă nu reuşesc să ajung în seara asta, atunci voi fi acolo mâine dimineaţă înainte să înceapă lucrul. La ce oră se scot câinii? Bine, îţi mulţumesc pentru telefon.

A închis şi a rămas cu capul în mâini gândindu-se.

Domnul Dworkin avusese un glas ciudat şi ar fi trebuit să treacă neapărat pe acolo după ce-şi termina treaba, dar şi-a amintit de cina-picnic cu Bear. Poate în drum spre pescărie, vor trece împreună.

Bear nu se putea concentra, aşa că, a luat telefonul şi a sunat la *Morningstar*.

— Myrtle, spune-i lui Kip că sosesc în cinci minute. Deşi făcuse drumul acesta de atâtea ori, niciodată nu-i

păruse atât de lung ca acum. Avea nevoie să fie cu Kip cât mai repede, să-i simtă mângâierea buzelor moi pe gât, s-o iubească. Gândul acesta îi umplea de încântare. A lăsat maşina într-o parcare şi a intrat alergând.

N-a aşteptat liftul, a urcat scările în viteză, apoi a intrat ca o furtună în biroul ei.

— Bună Myrtle. Kip e gata?

— Sigur, dar ce nerăbdător sunteţi, a spus secretara împingând un sertar. Am impresia că azi închidem mai devreme.

— Bună idee, a spus Bear repede, zâmbind când Myrtle a izbucnit în râs. Îţi doresc o seară plăcută.

— Va fi cu siguranţă, i-a spus ea plecând. Bear a deschis uşa biroului.

— Poţi să încui, Myrtle a plecat.

— Hai să ne grăbim, precis n-ai parcat unde trebuie.

— Da. Te las pe tine să-mi spui ce să fac. A aşteptat-o până şi-a strâns lucrurile, apoi au ieşit. Bear a observat că era încruntată.

— S-a întâmplat ceva? I-a văzut îngrijorarea din ochi şi s-a simţit atât de bine.

Avea nevoie de căldura lui.

— Nu-i nimic, o să rezolv mâine dimineaţă. Sper că nu te superi dacă o să mă scol foarte devreme. El a zâmbit.

— Cine ştie? Poate nici n-o să dormi. Şi-a simţit faţa înroşindu-se.

— Eşti foarte flămând.

— Da, când e vorba de tine, a sărutat-o. Poate mâine reuşim să mergem la spital s-o vedem pe Damiene şi copilul. Sărutul lui a devenit mai adânc. Bebeluşii sunt atât de drăguţi. Mi-ar plăcea să am mai întâi o fată.

— Bear, a zis râzând. Sari calul.

— Nu, făceam numai planuri de viitor.

Îmi place să-mi planific familia, asta cere grijă şi interes.

— Asta facem noi?

— Da, trebuie să facem planuri pentru atâtea lucruri.

Era uluitor, pe maşină nu era niciun bilet, iar în jur nu se vedea niciun poliţist.

Râzând, Bear a scos maşina din parcare.

— Asta-i ziua mea norocoasă, a spus, tu o faci să fie aşa, Kristen Patricia Noble.

— Eu? Atunci ce-ai vrea să faci în această zi norocoasă?

— Un duş cu tine, dragoste, poate să mănânc şi…

— Nu poate, mie mi-e foame, a râs excitată de cuvintele lui, cu trupul fierbinte în aşteptare.

— Fără duş şi fără dragoste?

— Cu toate astea, dar şi cu mâncare. Nu uita de pescărie, brânză şi fructe. Presupun că mai demult, tu şi Dolph pescuiaţi împreună.

— Da şi eram foarte bun. Bear a accelerat depăşind câteva maşini.

— Eşti un şofer foarte bun, a „murmurat Kip punându-şi capul pe braţul lui. Îmi plac multe lucruri pe care le faci.

— Iubeşti vreunul anume?

— Sunt destule pe care le iubesc. S-a întors spre ea şi i-a zâmbit. Fericirea plutea în jurul lor.

— Ai ales timpul potrivit să-mi spui asta, Kristen Patricia.

— Am crezut că vrei să ştii adevărul.

— Aş vrea să-mi spui mereu un astfel de adevăr. Niciodată nu simţise o asemenea căldură în „corpul său. Te iubesc, Kip. I-o spusese de-atâtea ori şi totuşi, de fiecare dată era ceva nou în cuvintele lui, ceva minunat.

— Spui lucruri destul de fierbinţi pentru un tip atât de rece. Ce s-a întâmplat cu *Ger cumplit?*

— L-ai făcut să dispară, iubito! apoi au făcut cumpărăturile într-un timp record.

CAPITOLUL 9

Imediat după ce au ajuns acasă şi au pus mâncarea în frigider, mâinile lor au început să se caute flămânde de atâta aşteptare. Şi-au aruncat servietele, pantofii, fără să-i intereseze unde aterizau. Erau singuri.

— Sunt fericit că Phelps nu se întoarce până mâine, a murmurat Bear.

— Ar trebui mai întâi să pregătim masa, a spus Kip, Când au ajuns în dormitor, întorcându-se cu spatele pentru ca Bear să nu-i poată descheia singurul nasture care-i prindea bluza.

— Uum, ar trebui. Apoi a ajutat-o să-şi scoată fusta.

— Putem intra la duş mai târziu, a spus luându-l de mână şi conducându-l spre cadă. E uimitor.

— Ce?

— Îmi place să-ţi privesc trupul gol. E o senzaţie nouă pentru mine.

Simpla ei remarcă era să-l facă să-şi piardă controlul. Niciodată nu se mai simţise atât de puternic şi de minunat cum se simţea în acel moment. Tandru, i-a întors palma şi i-a sărutat-o.

— N-am să uit complimentul pe care mi l-ai făcut, draga mea. Iar Kip i-a sărutat părul negru şi des. Bear s-a întors, a prins-o de mijloc şi a aşezat-o încet în apă.

Apoi a dat drumul la robinet, a intrat în cadă şi a împiedicat-o să se aşeze. Când l-a privit întrebătoare, el i-a zâmbit:

— Şi mie-mi place să te privesc, frumoaso! Şi-a lăsat mâna să alunece între sânii ei. Roşeaţa din obraji se întinde peste tot?

— Peste tot.

— Nu voi şti niciodată destule despre tine, s-a aplecat, i-a prins un sân în gură şi a început să-l sugă blând. Când i-a auzit inima bătând mai tare a simţit o

dorinţă cumplită săgetându-l. A apropiat-o mai mult: a îngenuncheat iar gura lui a început să alerge pe pielea moale. Kip şi-a înfipt mâinile-n părul lui cu respiraţia întretăiată.

— Bear!

— Da, iubita mea, fac dragoste cu tine.

— Ştiu. S-au întins în apa caldă cu trupurile fierbând. Bear a pătruns-o dintr-odată cu dragoste, iar Kip cu un ţipăt scurt s-a arcuit primindu-l cu bucurie… Ca o cascadă, apa s-a mişcat în ritmul lor până când instinctele sălbatice ce erupseseră din ei s-au stins. Bear şi-a întins faţa spre gâtul ei.

— N-am vrut să se întâmple atât de repede, dragostea mea.

— Nici eu, a spus şi Kip surprinsă. Dar eram pregătită.

Ochii ei strălucitori trimiteau din nou săgeţi de foc prin inima lui.

— Sper că n-o să fugi ţipând în noapte când o să-ţi spun că încă te doresc. O să încerc să mă controlez. Bear a ridicat-o şi a început s-o şteargă.

— Dă-mi un prosop pentru că vreau să te şterg şi eu.

— Bine. Bear s-a întors şi a lăsat-o să-l şteargă, tremurând la fiecare mişcare a degetelor ei.

— Te doare?

— Ştii foarte bine ce se întâmplă Kristen Patricia Noble.

— Da, ştiu, a chicotit ea. Cu siguranţă că-ţi place numele meu întreg, pentru că-l foloseşti tot timpul.

— Privesc în perspectivă, când el se va schimba în Kristen Patricia Kenmore. Frumos, nu? Kip s-a oprit. Când s-a întors spre ea, Bear a observat că era foarte serioasă.

— Am crezut că ai înţeles că ar fi bine să ne mai gândim la căsătorie. Nu voi încerca să mă mărit cu tine, Bear, până când nu voi fi convinsă de asta. Am mai făcut-o

o dată şi totul s-a terminat cu întrebarea „Oare ce-am ştiut despre soţul meu? Nu vreau să se repete.

— Bine. Vom trăi împreună, dar te voi întreba mereu până vei vedea şi tu că totul e posibil. Şi-a umezit buzele.

— E bine şi pentru tine.

— Tu eşti bună pentru mine, a murmurat luând-o în braţe şi ieşind din baie.

— De ce alergi?

— Nu vreau să răceşti. Îl durea sufletul. Ar fi vrut să-i spună câtă nevoie avea de ea, cât de bine ar fi fost să se căsătorească şi cât de simple ar părea toate problemele dacă ar fi împreună. Dar n-a putut să-i spună nimic. Dacă aşa trebuia să fie, atunci trebuie să se mulţumească şi cu atât. Kip şi-a pus faţa pe gâtul fui, trăgându-l spre pat.

— Greşesc dacă sper să mai facem dragoste o dată?

— Nu, deloc, a murmurat Bear cu capul plecat spre sânii ei. I-a tras gura mai aproape apoi l-a sărutat dezlănţuit, limba ei luptându-se cu limba lui.

Bear s-a apropiat mai mult, iar Kip s-a arcuit spre el.

— Kip, eşti plină de senzuală voluptate. I-a văzut focul din ochi şi s-a împins mai tare spre el, simţindu-şi pielea excitată de mişcarea brutală. Când i-a atins muşchii puternici, a fost sigură că trupul ei va lua foc. Cu Marsh totul fusese diferit, chiar şi la început când era sigură că-l iubeşte. El nu i-a trezit niciodată plăcerea, acum, cu Bear dorea să simtă şi să dea tot ce mocnise în trupul ei atâta vreme.

Tânjea după inima, pasiunea şi dragostea lui şi i se dăruia cu aceeaşi pasiune cutare ar fi vrut să i se dăruiască şi el. Mâinile ei îi cercetau trupul cu o viteză îngrozitoare.

— Am încredere în tine, i-a şoptit la ureche.

— Îţi mulţumesc. Şi eu am încredere în tine.

— Mai sunt destule locuri necunoscute, a spus Kip cu buzele uscate. S-a întors spre ea:

— Dacă nu vrei, putem să ne oprim.

— Vreau, dar trebuie să fim corecţi unul cu celălalt. I-a sărutat colţul gurii.

— Şi eu doresc acelaşi lucru şi ştiu că nu vrei să fii agăţată de mine, dar trebuie să mă crezi că sunt sigur că va veni timpul când vom fi împreună cu inima şi

Mintea, o singură fiinţă.

— Oh, Bear. Te iubesc. A înghiţit, l-a sărutat apăsat şi i-a atins pieptul, cutremurându-se ca de un curent electric.

— Iubito, te cunosc şi te iubesc. Eşti inventivă, hotărâtă, nerăbdătoare, tandră şi înţepi ca naiba.

— Continuă, a spus cu o voce groasă iubindu-i gemetele şi împingându-se în trupul lui.

— Ar fi bine să nu faci aşa ceva când vorbim, i-a zis Bear gâfâind. A simţit cum curge excitaţia prin venele ei. Îl dorea pe Bear mai mult ca orice, mai mult decât pacea din suflet, decât bucuria, decât viaţa. Nevoia de el depăşea bunul simţ.

Bear a privit-o, i-a văzut pasiunea din ochi şi a ştiut atunci că ţine tot ce-şi dorise vreodată: singura femeie care-i topise gheaţa din suflet. Nu existau bariere, era legat de dragostea ei şi nu voia să se ascundă. Era al ei şi asta-l făcea fericit.

— La ce te gândeşti? i-a întrebat sărutându-i.

— La tine, la noi şi la cât îţi sunt de îndatorat.

— Oh! O durea gâtul pentru că aerul pe care Bear îl împrăştia în jurul ei o sufoca şi pentru că niciun bărbat nu i se dăruise atât de total.

I-a atins sfârcurile dintr-o necesitate şi o curiozitate erotică. Acţionând din impuls şi-a apropiat gura de ele şi le-a supt încet, dorinţa scăpând de sub control.

Bear a gemut căutându-i gura. Pasiunea a crescut blând până când s-au mişcat amândoi ca o singură fiinţă. Corp lângă corp s-au agăţat, căutând bucuria supremă, posedându-se reciproc. Au descoperit împreună o iubire

nouă, minunată.

Cu trupurile strălucind satisfăcute, au stat îmbrăţişaţi ore în şir nemişcaţi.

Bear i-a înlăturat părul de pe faţă.

— Eşti minunată, iubito. Te-ai simţit bine?

— A fost nemaipomenit. Nu mai sunt în stare nici să strâng pumnul. Uite. A ridicat o mână, apoi a lăsat-o să cadă moale, încet. Doamne, este chiar un exerciţiu aerobic. A închis ochii.

— Cel mai bun, a strigat Bear şi atras-o mai aproape. Te iubesc.

— Şi eu, a spus Kip, apoi a adormit liniştită.

Când s-a trezit, a doua zi dimineaţă, era încă în braţele lui Bear. S-a întors şi l-a privit. Era curioasă să-l cerceteze pe bărbatul pe care-l iubea. Era frumos şi nu-şi dorea decât să-l trezească şi să facă din nou dragoste cu el. Dar, din păcate, datoria o chema. L-a sărutat dulce pe piept, a coborât din pat şi, înainte să intre în baie, l-a mai privit o dată. S-a îmbrăcat repede şi s-a uitat în oglindă. Costumul maro îi venea perfect.

A scos din servietă o hârtie şi i-a scris un bilet lui Bear, apoi a coborât scările în fugă. În bucătărie s-a întâlnit cu Phelps.

— Te-ai sculat devreme, i-a spus punând pe masă suc de grape-fruit şi vitamine. În dimineaţa asta te pot servi cu fulgi de ovăz, biscuiţi, ouă şi…

— Vreau numai suc, cereale şi un biscuit, mulţumesc, îi era foarte foame pentru că îşi petrecuse toată noaptea cu Bear şi nu avusese timp să mănânce.

— Cred că Boar n-o să fie de acord că e suficient.

— Atunci nu-i spune.

— Nu cred că se poate. S-a încruntat şi a ieşit, revenind peste câteva momente cu micul dejun comandat de Kip. A mâncat tot ce-a putut, apoi s-a spălat pe dinţi şi a

ieşit înainte ca Phelps să poată spune că ar fi vrut s-o conducă.

Kip a prins un taxi şi a ajuns la fabrică după ora şase. A coborât din maşină şi a privit câteva minute clădirea pustie. Numai datorită unchiului Phineas a reuşit să aibă această fabrică, unde se importau ţesături din întreaga lume.

A păşit pe platformă şi a sunat. Nu i-a răspuns nimeni, aşa că şi-a scos cheile şi a descuiat uşa. Odată intrată acolo, a privit în jur observând cu mare plăcere valurile de material depozitate acolo. Mulţumită că totul era în ordine, s-a îndreptat spre biroul preşedintelui. Folosindu-şi cheia, a deschis uşa şi a observat pe birou o mapă pe care era scris numele ei. A deschis-o şi s-a aşezat să citească hârtiile lăsate acolo de domnul Dworkin. Se aşteptase să fie vorba de probleme legate de transportul de marfă, dar a fost foarte surprinsă să constate că era vorba despre mărfuri furate şi stocate în depozit.

Multă vreme a stat şi a citit liniştită materialul. La un moment dat, a simţit că în apropiere se mai află cineva şi deodată a privit surprinsă. Marsh era în fabrică.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat când el a intrat în birou. Te-a lăsat Dworkin să intri?

A privit-o câteva clipe.

— Nu, am cheia mea. Am primit-o la puţin timp după ce ne-am căsătorit, când l-am rugat pe unchiul tău să-mi permită să pun aici câteva din covoarele mele.

— N-am ştiut.

— Nu era nevoie. De ce ai venit la depozit şi ce citeşti? Kip a simţit o senzaţie ciudată.

— Ce citesc? a repetat confuz. Dworkin mă informează că în fabrică sunt oameni care stochează marfă furată şi-mi cere permisiunea să… Marsh a pus dintr-odată mâna pe hârtie.

— Ce faci? Opreşte-te. Dă-mi cheia şi ieşi afară.

— Nu, nu pot. Dworkin a zis că nu va scrie nimic incriminator dar nu l-am crezut. E la fel ca unchiul tău, nu înţelege cum se fac afacerile.

Kip nu putea crede ce auzea.

— De-aia ne tot presai să-ţi vindem *Morningstar*?

— Sunt convins că pe undeva, prin raport, ai găsit numele meu.

Zâmbetul lui Marsh a făcut-o să se înfioare, dar şi-a ordonat să fie calmă.

— Da. Am crezut pentru moment că Granger va rezolva problema, dar nu te-a speriat suficient, nu?

— Granger lucrează pentru tine? A strâns pumnul încercând să nu-l privească.

Accidentul de maşină? Incendiul?

— Toate le-a făcut numai Granger, dar s-a mişcat destul de greu, aşa că m-am hotărât să preiau comanda. Întotdeauna am fost în stare să te manipulez, Kip.

— Depozitul acesta a fost motivul pentru care te-ai căsătorit cu mine?

Nu-i păsa de răspuns, dar trebuia să-l ţină de vorbă ca să se poată gândi. El s-a apropiat şi i-a zâmbit.

— Da, ai putea spune şi aşa, dar căsătoria cu tine n-a fost deloc uşoară. Nu erai prea bună la pat, dar ce m-a atras mai mult a fost înfăţişarea ta rece, de zeiţă.

O scânteie s-a aprins în mintea ei: Bear n-ar putea să spună vreodată că ea ar fi rece în vreun fel.

— Marsh, las-o baltă. Încă nu e destul de grav.

Dacă renunţi acum, aş putea uita tot ce s-a întâmplat.

— Să uiţi? Tu? Tu te porţi ca un câine cu un os. Nu vei renunţa niciodată până nu vei afla ce s-a întâmplat cu unchiul tău sau cu bătrânul Dworkin.

— Spune-mi.

— Bătrânul tău a avut într-adevăr un atac de inimă, dar l-am ajutat şi eu un pic, iubito. M-a prins cu nişte prafuri şi a trebuit să mă apăr.

— Prafuri?

— Ah, tot o virgină intelectuală ai rămas? Kip, lumea adevărată ne învaţă să ne descurcăm cum putem. Chiar importând produse exotice cum sunt…

— Drogurile. Kip şi-a ridicat capul încet. L-ai ucis pe unchiul meu din cauza drogurilor. Naiba să te ia. N-a realizat când a apucat de pe birou suportul din marmură pentru stilouri şi l-a aruncat în faţă, pentru că imediat a luat-o la fugă spre uşă. Trebuia să scape. Marsh avea de gând s-o omoare. După tot ce-i povestise, asta era singura lui soluţie. Unchiul Phineas! Bear! Trebuia să scape de Marsh Finewood, altfel nu-l va mai vedea pe Bear niciodată.

Alergând prin clădirea ca o peşteră, încerca sa de îndepărteze de urmăritorul ei.

— Nu te mai chinui să scapi, Kip. Chiar dacă ieşi de aici, am în maşină o armă şi îţi promit că nu voi ezita s-o folosesc. De ce nu eşti o fată cuminte? Dacă nu, va fi foarte dureros pentru tine.

Kip s-a întors brusc pe călcâie şi strângând poşeta ca pe o armă, a început să urce scările la etaj.

Când a auzit soneria, Bear s-a trezit. Nu, nu era soneria, era telefonul.

— Kip? Unde eşti?

— Nu e Kip, bătrâne. E Dolph. Trezeşte-te şi ascultă.

Vocea ciudată a prietenului său l-a făcut să-şi revină.

— Am prins un tip care se numeşte Granger. A fost oprit la aeroport de unul din oamenii lui Shim. L-au şifonat puţin înainte să-i ducă la poliţie. A recunoscut că este autorul accidentului de maşină şi al incendiului şi că l-a plătit cu o sumă mare de bani pe unul din mecanicii lui Kip.

— Fir-ar să fie, a şoptit Bear.

— Se pare că acest Granger lucrează pentru Marshall

Finewood. Bear s-a ridicat.

— Fostul ei soţ? Crezi că e amestecat în povestea asta?

— Deocamdată nu avem dovezi, dar presupunem că aşa ar fi. Kip unde e?

— Nu ştiu. Poate e jos. Mă duc să văd şi te rog, ai grijă ca ea să fie protejată.

— Da. Bear a închis şi s-a dus la bucătărie unde l-a găsit numai pe Phelps.

— Unde e Kip?

— A plecat grăbită şi nu mi-a spus unde se duce. Ţi-a lăsat un bilet.

— Ia-l şi adu-l în dormitor. S-a spălat într-o viteză uluitoare, apoi şi-a tras o pereche de blugi şi o cămaşă. În clipa în care se încălţa, a intrat şi Phelps cu biletul.

Citeşte-l.

— L-am citit, spune că e la fabrică. Vrei să conduc eu?

— Nu, stai lângă telefon. Sună-i pe Gunder, Piers şi la poliţie. Spune-le unde am plecat şi că sunt foarte îngrijorat. Dă-mi biletul.

— S-o aduci înapoi.

— Asta şi intenţionez. După ce totul s-a terminat, Bear n-a fost în stare să-şi mai aducă aminte când s-a urcat în maşină şi cum a condus până la fabrică.

Depăşea într-o viteză nebună. Devenise dintr-odată *„Ger cumplit”*, aşa cum era poreclit şi asta l-a ajutat să conducă calculat până la fabrica lui Kip.

Trebuia să ajungă cât mai repede la ea şi pentru asta era în stare să meargă şi pe trotuar. Pe strada unde se afla depozitul era linişte, câteva maşini parcate, dar niciun om. A observat un Mercedes sport. Oare al cui era? Mişcându-se repede, dar fără zgomot, s-a apropiat de intrare. A deschis uşa şi a pătruns în fabrică. Era foarte întuneric. Deodată, nu departe de el auzit o voce de bărbat.

— Kip, dă-te jos, Ştiu că ai urcat scările şi s-ar putea să ai probleme dacă ajung la tine.

Bear s-a gândit că e vocea lui Finewood, dar nu era prea sigur pentru că îl deruta ecoul. Unde era el? Dar Kip? Sus? De ce? A făcut ochii mici şi a avut impresia că a auzit o mişcare la etaj. Dacă ar fi putut s-o strige pe Kip, sau măcar să vadă mai clar! A tras puternic aer în piept, s-a deplasat printre baloţii de textile şi, în cele din urmă a descoperit o scară din fier care ducea probabil la etaj. Când a pus mâna pe balustradă a avut impresia că este cineva prin apropiere.

A urcat la primul etaj şi n-a văzut pe nimeni. De-abia la al treilea a observat pe cineva chiar în capătul scărilor. S-a tras repede în umbră. Atunci i-a văzut pe Finewood şi pe Kip.

— Ah, te-am prins, a spus Marsh înaintând. Nu trebuia să încerci să fugi.

Kip a privit la picioarele ei.

— Marsh, ştii că o să mă lupt cu tine. Pentru Dumnezeu, mai bine renunţă. N-ai cum să câştigi.

— Eram aproape, draga mea şi de-aia nu voiam să te amesteci. Deja am plănuit să mă căsătoresc din nou. E bine pentru imaginea mea, dar de data asta-mi voi alege o femeie mai tânără ca tine, una care să-şi cunoască locul.

— Vorbeşti aiurea! Kipa privit în jur. Distanţa până jos era foarte mare. În partea ei dreaptă a observat un sistem de scripeţi cu care se ridica marfa. A calculat distanţa. Era singura soluţie, dar şansa de reuşită era foarte mică. Oricum trebuia să încerce.

— Întotdeauna am urât limba ta ascuţită, Kip. Dacă ai fi fost o soţie ascultătoare, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Kip s-a mişcat spre balustradă, dar s-a oprit brusc. A observat o mişcare pe scară. Cine putea fi? Un prieten de-al lui Marsh? Trebuie să acţioneze. Persoana de pe scară, dacă ar fi intenţionat, ar fi putut s-o salveze

numai dacă ar fi zburat. L-a privit scurt pe Marsh, apoi a apucat balustrada gata să sară peste. Inima-i bătea puternic, dar a îngheţat. Bear era sub ea la etajul al doilea şi urca încet pe balustradă.

— Bear, nu! El s-a aruncat spre cablul scripetelui încercând să depăşească legile naturii. Degetele lui au atins cablul şi l-au prins strâns. Kip a văzut disperată cum şi-a arcuit trupul asemenea unui trapezist şi a sărit lângă ea.

Finewood a deschis gura. Oare a ţipat? Bear n-a putut să-şi dea seama pentru că imediat s-a auzit un urlet puternic. Cu mâinile întinse Kip îi striga îngrozită.

— Atenţie, a strigat ea când Bear s-a întors cu faţa spre Finewood. Un cârlig cu care se manevrau materialele venea direct spre capul lui.

În loc să se retragă, s-a aruncat în faţă, l-a prins şi l-a împins spre Marsh. Forţa loviturii i-a prins pe amândoi şi i-a împins peste balustrada îngustă, care nu-i putea susţine. Au rămas suspendaţi.

Bear s-a legănat un timp, apoi Kip i-a întins mâinile şi l-a prins.

— Nu-ţi dau drumul, i-a spus ea, ţinându-l cu toată puterea. El s-a sprijinit într-un picior, apoi a reuşit să se ridice pe pasarelă. Finewood a scăpat cârligul şi a căzut în gol, strigătul lui răsunând mult timp în jur. Bear a strâns-o pe Kip în braţe.

— Gata, e în regulă, iubito. Acum te-am prins şi n-am să-ţi mai dau drumul.

— Te rog, promite-mi. A fost îngrozitor. Marsh a făcut nişte lucruri…

— Ştiu. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-a sunat Dolph. A strâns-o mai tare.

Kip şi-a dat capul pe spate şi l-a privit cu ochii în lacrimi.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, vreau Kristen Patricia Noble. Te iubesc. S-a uitat peste balustradă. Mă duc jos să verific.

— Merg cu tine. S-a mişcat mai aproape de el. Şi când te gândeşti că aveam impresia că sunt frigidă. Credeam asta pentru că mângâierile lui Marsh îmi trezeau repulsie. Bear o înţelegea.

— În subconştientul tău simţeai că erai în pericol şi că el nu era bărbatul potrivit pentru tine.

— Crezi? l-a întrebat când coborau.

— Da.

— Şi eu. Bear a coborât o treaptă mai jos şi a privit-o în ochi:

— Acum eşti sigură de dragostea mea?

— Da. Şi tu trebuie să fii sigur că eu te iubesc.

— Da, iubito şi nu voi uita niciodată ce mi-ai propus. N-au auzit sirenele şi n-au văzut luminile maşinilor de poliţie care se apropiau, pentru că erau fericiţi.

CAPITOLUL 10

Cât timp poliţiştii au chinuit-o pe Kip cu întrebările, Bear a ţinut-o strâns lângă el, ocrotind-o astfel de trecutul ei dureros. Ea a fost bucuroasă să afle că domnul Dworkin, care fusese grav rănit îşi revenise. După ce au părăsit sediul poliţiei, Kip a răsuflat uşurată şi le-a zâmbit recunoscătoare lui Piers şi Dolph.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat. Piers, aş dori să-ţi văd bebeluşul.

— Bineînţeles, dar până atunci trebuie să te căsătoreşti cu naşul lui.

— Unul din naşi, a spus Dolph.

— Scuze. Piers a zâmbit către prietenul lui, apoi s-a întors spre Kip: Damiene s-a rugat pentru tine şi pentru pilotul ei favorit.

— Poate pentru bărbatul ei favorit, a spus Bear zâmbind slab.

— Niciodată. Dolph s-a apropiat de Kip.

— Marsh a mai trăit puţin, dar suficient ca să ne spună că drogurile erau ascunse în covoarele din depozit.

— N-am ştiut nimic, a spus Kip, gândindu-se că Marsh nu câştigase nimic. Mi-a omorât unchiul şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. Bear a îmbrăţişat-o blând.

— Îmi pare rău, iubito. Şi-a privit prietenii. Poate ar trebui să vorbim altă dată despre asta. Kip şi-a scuturat capul cu încăpăţânare.

— Nu, vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat cu covoarele.

— Se pare că au fost ţinute în fabrică până când te-ai întâlnit acolo cu Finewood.

Credem că a făcut un târg cu proprietarul de dinainte şi nu s-a aşteptat ca *Morningstar* să fie scoasă pe piaţă atât de repede sau ca unchiul tău să o cumpere. După divorţ a folosit depozitul până când Phineas a descoperit drogurile. Bear a aprobat.

— Bineînţeles, el era între ciocan şi nicovală, nu putea risca să-i fie descoperită marfa. Dolph a vrut să mai spună ceva, dar după ce l-a privit pe Bear a renunţat.

Kip i-a surprins privirea.

— Ştiu că acesta a fost motivul pentru care s-a căsătorit cu mine, Dolph, dar îmi este totuşi milă de el. A condus-o prin mulţimea care le ura fericire, spre plaja cu nisip alb.

— Acesta este mijlocul nostru de transport.

— O canoe? a întrebat Kip atentă la oamenii puternici care vâsleau spre ei. Unde mergem?

— E încă un secret.

— Bear! A prins-o de mijloc şi, cu ajutorul vâslaşilor s-au urcat în barcă. Când a pornit s-a ţinut strâns de el.

— În câteva minute erau departe de insulă.

— Ce părere ai? a spus Bear întorcându-se cu faţa spre ea.

— E minunat! Parcă zburăm. Şi e atâta linişte! A

zâmbit privindu-l şi iubind părul lui negru, des, care strălucea în soare.

— Uită-te acolo!

— Altă insulă? El a aprobat şi a strâns-o mai tare. În curând canoea s-a oprit pe plajă.

— Ia-ţi la revedere de la taximetrişti. Kip le-a făcut cu mâna, iar ei râzând i-au răspuns la fel. S-a întors spre Bear:

— În sfârşit singuri.

— Hai, vreau să mergem la umbră.

— De ce, dacă eu vreau să înot? A studiat-o repede.

— Ce vrei să faci?

— Asta. A desfăcut o agrafă care era prinsă în spate şi rochia i-a căzut la picioare.

Apoi, cu o piruetă a sărit peste ea. Şi-a scos pantalonaşii de mătase încet şi i-a aruncat lângă rochie.

— În seara asta ultimul pregăteşte masa şi face ordine, apoi Kip a sărit în apă fericită şi în siguranţă. Bear a privit-o tot timpul.

— Eşti un drăcuşor fermecător, a murmurat el fără să se gândească o clipă la ce făcea. După câteva minute a sărit în apă. Kip a ieşit la suprafaţă, dar nu l-a văzut pe Bear. Brusc, capul lui a apărut exact în faţa ei.

— Te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc. A fost cuprins de o fericire fără margini. Nimeni nu mi-a mai dăruit ce mi-ai dăruit tu. Nimeni. A sărutat adânc, gura cerând mai mult.

— Şi acum? Kip nu se simţise niciodată atât de bucuroasă, iar alături de Bear, durerile trecutului se topeau. Relaxare, amuzament, încântare. Tot ce-şi poate dori cineva. Este timpul să fim mult mai aproape unul de celălalt.

A apucat-o de mijloc şi a tras-o acolo unde apa era mai adâncă.

— Prinde-mă. El a zâmbit, a înghiţit apă sărată, dar

în sfârşit a prins-o.

Au ieşit pe mai, apoi Bear a strâns lucrurile şi a condus-o pe Kip spre o mică platformă de piatră, înconjurată de palmieri.

— Să stăm Ea umbră. A privit-o şi a simţit inima bătându-i în piept. Unul din lucrurile mele preferate este să mă uit la tine. Eşti aşa de frumoasă.

— Mulţumesc. Să-ţi spun ce-ai făcut pentru mine? Bear a încuviinţat nerăbdător.

— Mi-ai dăruit primul şi cel mai drag dintre prieteni. Pe tine. Cunosc o mulţime de oameni care-mi sunt foarte apropiaţi, dar tu eşti primul în faţa căruia mi-am deschis sufletul ca pe o carte. A zâmbit. Când eram o fetiţă, aveam şi eu o pătură cu care mă înveleam mereu. Acum te am pe tine.

— Ei bine, pe mine mă poţi folosi cât pofteşti. A privit-o fără s-o atingă.

— Asta şi intenţionez.

— O să ţină o veşnicie.

— Te vreau pentru totdeauna. Cu un deget i-a mângâiat obrazul uşor. Ai pielea moale, dar muşchii puternici. Îmi place asta.

— Şi mie-mi place. Trupul lui aştepta răspunsul trupului ei. Kip a zâmbit şi s-a apropiat.

— Tu mi-ai redat încrederea în forţele mele.

— Mă bucur. S-a întors şi a împins-o încet spre căsuţa frumoasă ce se zărea în apropiere. Mai spune-mi.

— Ce am făcut noi a fost cu totul altfel decât cu Marsh. Când gura lui s-a întins s-o sărute, Kip i-a mângâiat-o cu degetele desfăcute. Tot ce se întâmplă cu noi este minunat. N-aş fi putut trăi aceste clipe cu Marsh. El nu dădea importanţă cuvintelor sau deciziilor mele. A zâmbit trist. Avea despre femei impresii victoriene şi am priceput asta mult prea târziu, când eram deja căsătoriţi. După ce am divorţat, am simţit cum mă eliberez de povara

acestei legături. Şi-a clătinat capul. Îmi pare rău pentru durerea prin care trece familia lui. Bear a ridicat-o în braţe şi au trecut pragul, apoi i-a dat drumul încet în holul răcoros.

— Mă bucur că el nu te mai poate atinge şi că a ieşit din vieţile noastre, i-a sărutat ochii, urechile, părul. Nu ştiu cât am să mai rezist să te ţin în braţe. Nu mai putea respira, pielea ei mătăsoasă îi provoca reacţii dureroase. Eşti atât de sexy.

— Aşa e. Iubea efectul puterii ei asupra lui.

— Continuă să-mi povesteşti, a spus cu vocea răguşită, trăgând-o încet în cameră.

— După ce te-am întâlnit, nimic n-a mai avut importanţă pentru mine. Nu l-am mai lăsat pe Marsh să mă influenţeze în niciun sens. Aveam încredere în forţele mele, nu mai eram confuză şi am înţeles foarte repede că încerca să mă manipuleze. S-a oprit obosită. Când a murit n-am putut să simt decât milă pentru el.

— Îţi promit că de acum înainte n-o să te mai sperie nimic, niciodată.

— Mulţumesc. L-a sărutat pe piept.

— Nu face asta dacă vrei să mai vorbim, i-a spus Bear intrând în dormitorul spaţios cu vedere, la mare.

— Poate am alte intenţii, iubitule. L-a sărutat cu pasiune, iar Bear i-a răspuns la fel.

S-au mângâiat cu blândeţe, foamea lor a crescut dintr-odată, unindu-i cu săruturi din ce în ce mai fierbinţi. Pentru că aveau atâta nevoie unul de celălalt, s-au apropiat de pat şi s-au iubit cu disperare. Totul în jur a dispărut, iar ei au plutit în lumea viselor topind pentru totdeauna *„Gerul cumplit”* din sufletele lor.

SFÂRȘIT